

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้น

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AGGRAVATE CIRCUMSTANCE ON PROPERTY DAMAGE OFFENSE

Miss Janyaporn Krisadavivat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws Program in Laws
Faculty of Law
Chulalongkorn University
Academic Year 2015
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้น
โดย	นางสาวจรรยาพร กฤษฎาวิวัฒน์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณพล จันทน์หอม

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะนิติศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.นันทวัฒน์ บรมานันท์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัชพล ไชยพร)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณพล จันทน์หอม)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปกป้อง ศรีสนิท)

จรรยาพร กฤษฏาวิวัฒน์ : ความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้น (AGGRAVATE CIRCUMSTANCE ON PROPERTY DAMAGE OFFENSE) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร.คณพล จันทน์หอม, 164 หน้า.

สืบเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญานี้ มีเพียงการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์เท่านั้น ซึ่งลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายได้บัญญัติให้ต้องรับโทษหนักขึ้นนั้นยังติดอยู่กับลักษณะของทรัพย์ในอดีต ในขณะที่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่เกิดขึ้นในสังคมไทยนั้น มีลักษณะแห่งการกระทำที่อุกอาจ ยากต่อการจับกุมตัว และก่อให้เกิดทรัพย์อันเป็นประโยชน์สาธารณะต่างๆ ได้รับความเสียหายอย่างมากมาย แต่กลับไม่มีบทลงโทษที่เข้มงวดและเหมาะสมต่อการกระทำความผิดดังกล่าว

จากการศึกษาพบว่า บทบัญญัติการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ในต่างประเทศนั้น กลับมีบทลงโทษอย่างเข้มข้นและครอบคลุมต่อการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่เกิดขึ้นในสังคม อันได้แก่ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีลักษณะครอบคลุม ทันสมัย และก้าวหน้ากว่ากฎหมายของประเทศไทย

ดังนั้น ผู้เขียนเสนอแนะให้นำแนวความคิดการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายของต่างประเทศ มาปรับใช้กับการรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากร่วมกันกระทำความผิด การปกปิดใบหน้า การใช้อาวุธ หรือการกระทำต่อทรัพย์สาธารณะประโยชน์ หรือได้กระทำเพราะเหตุที่เขามี เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา หรือกรณีที่เขาพนักงานได้ปฏิบัติตามหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อให้มีบทบัญญัติกฎหมายมารองรับการกระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมกับสภาพความผิดที่เกิดขึ้น และเพื่อช่วยยับยั้งความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อทรัพย์ของบุคคลให้ลดน้อยลงไปได้บ้าง

สาขาวิชา นิติศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่อนิสิต .....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

5685959934 : MAJOR LAWS

KEYWORDS:

JANYAPORN KRISADAVIVAT: AGGRAVATE CIRCUMSTANCE ON PROPERTY DAMAGE OFFENSE. ADVISOR: ASST. PROF. DR.KANAPHON CHANHOM, 164 pp.

In accordance with Aggravate Circumstance on Property Damage Offense, criminals will get more severe penalty depending on types of property, but types of property according to Thai laws have not been updated and limited only with type of property in the past. The property damage offenses in Thai society are getting more severe while the rules are not strict and not suitable to use with crimes changed nowadays.

This research found that the penalty on Aggravate Circumstance on Property Damage Offense in overseas are more severe, strictly use and coverage. Beside of punishment on type of property, they also enacted more severe punishment on type of execution, motivation, vital status, and more severe punishment due to commit an offence. Those penalty enactments are more up-to-date, developed and coverage than Thai Laws.

Lastly, the researcher would like to suggest applying the idea to increase level of penalty on Aggravate Circumstance on Property Damage Offense from overseas to Thai criminal laws to enact more severe punishment on Damage Offense i.e. conspiracy commit an offence, concealed the face for criminal purpose, use of weapons, offence to public property, or cause of race, nationality, religion, and performance of duty, in order to set proper enactment to be suitable and updated with current situation, and to prevent and to lower any loss which may affect to people or property in the future.

Field of Study: Laws

Academic Year: 2015

Student's Signature .....

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความเมตตากรุณาจากคณาจารย์ทุกท่านที่ได้สละเวลา ให้คำชี้แนะ ให้คำปรึกษาอันเกี่ยวกับข้อคิดต่างๆ ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณพล จันทน์หอม ที่ได้ให้ความเมตตาปราณี อบรมชี้แนะแนวทางแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเดิมที่ข้าพเจ้าเป็นเพียงนักศึกษาผู้ด้อยความรู้ความสามารถ แต่อาจารย์ได้ช่วยพัฒนาทักษะต่างๆ ให้กับข้าพเจ้าอย่างจริงใจ จึงทำให้ข้าพเจ้าซาบซึ้งจากใจจริงและขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ ที่ท่านได้สละเวลา ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งอธิบายความรู้ต่างๆ ให้ข้าพเจ้าได้ฟังจนเข้าใจอย่างเป็นระบบขั้นตอน เนื่องจากในแต่เดิมข้าพเจ้าได้สับสนและไม่เห็นภาพอย่างชัดเจน แต่อาจารย์กลับได้พยายามอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาอย่างใจเย็น ข้าพเจ้าจึงขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงด้วยใจจริง

ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัชพล ไชยพร และรองศาสตราจารย์ ดร.ปกป้อง ศรีสนิท ที่ได้สละเวลามาเป็นท่านประธานกรรมการและกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าในครั้งนี้ พร้อมทั้งยังได้เมตตาให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้พัฒนาแนวความคิดและทักษะต่างๆ มากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงอยากกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างสูง

ท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าอยากจะกราบขอบพระคุณนายจรูญ-จිරนนท์ กฤษฎาวิวัฒน์ บิดามารดาผู้บังเกิดเกล้าของข้าพเจ้า ที่ท่านได้ห่วงใย ปร่ำสอน และส่งเสริมข้าพเจ้าเรียนจนจบในระดับชั้นมหาบัณฑิต ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณในบุญคุณอันใหญ่หลวงที่ท่านทั้งสองได้มอบให้มาตลอดชีวิตของข้าพเจ้า พร้อมทั้งขอขอบพระคุณคณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและท่านเจ้าหน้าที่ทุกคนไว้ ณ ที่นี้ด้วยเช่นกัน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย.....	5
1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย.....	6
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย	7
บทที่ 2 ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียหายตามกฎหมายไทย.....	8
2.1 ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา	8
2.1.1 หลักทั่วไปของความผิดฐานทำให้เสียหาย.....	8
2.1.1.1 ลักษณะของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย	9
2.1.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานทำให้เสียหาย	11
2.1.2 ความผิดอันเกี่ยวกับเจ้าพนักงานซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหาย.....	16
2.1.2.1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน	16
2.1.2.2 ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม	18
2.1.3 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหาย.....	21
2.1.3.1 ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์.....	21

2.1.3.2 ความผิดฐานทำให้เกิดระเบิด.....	25
2.1.3.3 ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น	27
บทที่ 3 การเพิ่มโทษให้หนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์	32
3.1 หลักเกณฑ์ในการกำหนดความผิดและโทษทางอาญา	32
3.1.1 วัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญา	35
3.1.2 หลักเกณฑ์การรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา.....	38
3.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์	38
3.1.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ.....	41
3.1.2.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษ	43
3.2 เหตุสมควรที่ต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์	45
3.2.1 ความร้ายแรง	47
3.2.2 ลักษณะแห่งการกระทำ	49
3.2.3 ลักษณะของทรัพย์.....	51
3.2.4 มูลเหตุจูงใจ	53
บทที่ 4 สาระสำคัญของการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมาย ต่างประเทศ.....	56
4.1 รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา	56
4.1.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัส.....	56
4.1.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ.....	59
4.1.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง	60
4.1.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด	63
4.1.2. ความผิดฐานก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์.....	65
4.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลคน	66

4.1.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด	66
4.1.3. ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินของการรถไฟเสียหาย.....	67
4.1.3.1. การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด	68
4.1.4 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายของรัฐเท็กซัสแห่งสหรัฐอเมริกา.....	70
4.2 ประเทศอังกฤษ.....	70
4.2.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษ	71
4.2.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ.....	75
4.2.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง.....	78
4.2.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ.....	78
4.2.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดฐานทำให้เสีย ทรัพย์สิน.....	78
4.2.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษ.....	79
4.3 ประเทศเยอรมนี.....	79
4.3.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนี.....	80
4.3.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ.....	81
4.3.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง	81
4.3.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดฐานทำให้เสีย ทรัพย์สิน.....	83
4.3.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนี	84
4.3.2.1 ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สิน.....	84
4.3.2.2 ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิด	87

4.3.2.3 ความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสี	90
4.3.2.4 ความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัย.....	91
4.3.2.5 ความผิดฐานก่อให้เกิดภัยอันตรายจากสารพิษ.....	92
4.3.2.6 ความผิดเกี่ยวกับการจรรยา.....	93
4.4 ประเทศฝรั่งเศส	96
4.4.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส.....	97
4.4.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ.....	99
4.4.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง	101
4.4.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ.....	102
4.4.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล	103
4.4.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส	104
4.4.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ.....	107
4.4.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ.....	108
4.4.2.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล	108
4.4.2.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด.....	109
บทที่ 5 บทวิเคราะห์เปรียบเทียบและแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควร จะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยกับต่างประเทศ.....	112
5.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศและแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำ ให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นในประเทศไทย	114
5.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ	124
5.1.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำของแต่ละประเทศ	124
5.1.1.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำในประเทศไทย.....	130

5.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง.....	132
5.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองของแต่ละประเทศ.....	133
5.1.2.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองในประเทศไทย	139
5.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ	142
5.1.3.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจของแต่ละประเทศ	142
5.1.3.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจในประเทศไทย.....	145
5.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล	147
5.1.4.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะบุคคลของแต่ละประเทศ	147
5.1.4.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลในประเทศไทย.....	149
5.1.5 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด	150
5.1.5.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดของแต่ละประเทศ	150
5.1.5.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดในประเทศไทย.....	154
บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	155
6.1 บทสรุป	155
6.2 ข้อเสนอแนะ	157
รายการอ้างอิง	159
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	164

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบลักษณะแห่งการกระทำความผิด	117
ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง	121
ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบองค์ประกอบภายใน	123
ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ	128
ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน	137
ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ	144
ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล	148
ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด	153

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตมนุษย์ได้ใช้ชีวิตแบบเร่ร่อนโดยมีการรวมกลุ่มกันเป็นเผ่า อาศัยตามสถานที่ต่างๆ จนกระทั่งมนุษย์มีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นจึงเริ่มมีความคิดในการวางแผนทรัพย์สินที่มีคุณค่าสำหรับตน หากมีผู้ใดมากระทำให้ทรัพย์สินของตนได้รับความเสียหายก็จะต้องถูกลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการจัดให้มีการคุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินต่างๆ ให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้นอกจากมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่แล้วนั้นที่เหลือส่วนใหญ่ในสังคมก็คือทรัพย์สิน¹ จนกระทั่งในปัจจุบันโลกมีวิวัฒนาการที่เจริญก้าวหน้าไปอย่างมากจึงก่อให้เกิดมีทรัพย์สินขึ้นมากมาย และเนื่องจากทรัพย์สินเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อมนุษย์ในการดำรงชีพ มนุษย์จึงย่อมมีความหวงแหนมียากจะให้ใครมาทำลาย อันจะเห็นได้จากประเทศต่างๆ ที่มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของบุคคลขึ้น รวมทั้งมีการกำหนดบทลงโทษทางอาญาที่หนักขึ้นตามสภาพความสำคัญของทรัพย์สินและความร้ายแรงของการกระทำตามแต่ละกรณี

เนื่องจากความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยเป็นความผิดที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองทรัพย์สินของบุคคล เพราะได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลเป็นการส่วนตัวมากกว่าการก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358 และ 359 จึงเป็นความผิดอันยอมความกันได้ กระนั้นก็ดี หากทรัพย์สินที่เสียหายเป็นทรัพย์สินที่มีความสำคัญหรือมีคุณค่าต่อสังคมโดยรวม ย่อมถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดอันส่งผลกระทบต่อรัฐ จึงทำให้รัฐต้องยื่นมือเข้ามาจัดการดูแลความสงบเรียบร้อยของบุคคลในสังคมเพื่อยับยั้งความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการก่ออาชญากรรม²

อาชญากรรมอาจเป็นการกระทำหรือละเว้นการกระทำ โดยตั้งใจหรือมีจิตใจที่ต้องการกระทำผิด การก่ออาชญากรรมจะต้องมีบทกฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดซึ่งจะต้องก่อให้เกิดความเสียหาย และสอดคล้องต้องกันกับการกระทำหรือละเว้นการกระทำดังกล่าว ประกอบกับต้องมี

¹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, สังคมกับกฎหมาย, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555), หน้า 49.

² Wayne R. Lafave, Criminal Law, 5th ed. (United State of America: West Publishing, 2010), p. 26.

การกำหนดโทษไว้สำหรับความผิดนั้นๆ³ เช่น ผู้ใดกระทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปีหรือปรับไม่เกิน 6,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ⁴

ในแต่ละสังคมหรือแต่ละประเทศก็จะมีกำหนดโทษทางอาญาเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นโทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์ เมื่อมีผู้กระทำความผิดก็ย่อมต้องมีผู้ที่ถูกลงโทษ ในการกำหนดอัตราโทษของแต่ละประเทศก็มักจะคำนึงถึงความร้ายแรงของการกระทำตามลำดับ และเหตุผลส่วนใหญ่ในการลงโทษทางอาญานั้นก็เพื่อที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นเข็ดหลาบไม่กล้าที่จะกระทำความผิด อัตราโทษตามที่แต่ละประเทศกำหนดเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นย่อมแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและแสดงให้เห็นว่าประเทศเหล่านั้นได้ให้ความสำคัญกับความผิดดังกล่าวมาน้อยเพียงใด

อย่างไรก็ตาม โทษทางอาญาย่อมต้องก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพต่างๆ ของผู้ต้องถูกลงโทษ ดังนั้นจึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 วรรคแรก “บุคคลจักต้องรับโทษทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้ซึ่งโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย” หลักนี้ถือได้ว่าเป็นหลักที่สากลยอมรับโดยอาจกล่าวได้ว่า “ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ หากไม่มีกฎหมาย” (No Crime Nor Punishment without Law)⁵ บุคคลย่อมมีต้องถูกลงโทษหากมิได้มีกฎหมายกำหนดไว้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิดและมีได้กำหนดโทษทางอาญาไว้ ดังนั้นบุคคลใดจะต้องรับโทษหนักขึ้นก็จำต้องมีกฎหมายกำหนดความผิดไว้เช่นเดียวกัน

ประเทศไทยมีเพียงการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยอาศัยเพียงแค่ประเภทของทรัพย์เท่านั้น เช่น ทรัพย์อันเกี่ยวกับกิจกรรมอุตสาหกรรม⁶

³ อรรถพร ชูบำรุง และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล, อาชญากรรมและอาญาวิทยา (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555), หน้า 3-5.

⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358.

⁵ เกียรติชจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร:พรินติ้ง พลัสสยาม ; 2551), หน้า 16.

⁶ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359.

ทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์⁷ หรือทรัพย์ที่เป็นที่สักการบูชาของประชาชน⁸ เป็นต้น ประกอบกับปัญหาการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่พบเจอในประเทศไทยกลับมีความร้ายแรง อุกอาจ ยากต่อการจับกุมตัว หรือได้กระทำต่อทรัพย์อันมีคุณค่าต่างๆ จนได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ตัวอย่างอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้แก่

(1) เกิดเหตุชายฉกรรจ์ทั้งชายและหญิง ได้ร่วมกันกว่า 10 คน สวมใส่ชุดดำพร้อมทั้งสวมหมวกไอ้โม่งเพื่อคลุมปิดบังใบหน้า โดยร่วมกันก่อเหตุทุบตลาดเอื้ออาทรแห่งวังสามหมอ ในเวลากลางคืนอย่างอุกอาจ⁹

(2) ชายฉกรรจ์นำสี่สเปร์ยพ่นบนลงป้ายหน้าศาลอาญา อันมีลักษณะเป็นตัวอักษรรูปตัว เอ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของวงดนตรีต่างประเทศ¹⁰

(3) กลุ่มเรือประมงอวนลากข้างจำนวน 10 กว่าลำ ได้เข้าล้อมเรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ พร้อมทั้งทุบทำลายเรือจนกระจกด้านหน้าเรือแตก โดยได้ใช้ มีด ไม้ และค้อน เป็นอาวุธในการทำร้ายเจ้าหน้าที่และทรัพย์ของทางราชการ¹¹

(4) ผู้ชุมนุมได้มีการนำยางรถยนต์ไปวางสุ่มแล้วจุดไฟเผา บางคนก็ข้างปาก้อนอิฐตัวหนอนที่อยู่บริเวณศาลากลางจังหวัดขอนแก่น ทุบทำลายทรัพย์สินของทางราชการและทรัพย์สินของประชาชนได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ศาลได้ลงโทษจำคุกโดยไม่รอลงอาญาเพราะมีพฤติกรรมที่

⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360.

⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ทวิ.

⁹ ไทยรัฐ, "จับแก๊ง เสีย ว. รับจ้าง 5 หมื่น ทุบตลาดวังสามหมอ" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 มกราคม 2559. แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/568939>

¹⁰ ไทยรัฐ, "ศาลอาญาสั่งจำคุก 1 เดือน มีอพนสี่สเปร์ย แต่ให้รอลงอาญา 1 ปี" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 พฤษภาคม 2558. แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/501511>

¹¹ เบนาร์นิวส์, "เรืออวนลากข้างรวมกลุ่มทำลายเรือ และทำร้ายเจ้าหน้าที่ที่เข้าจับกุมเรือพวกตน เจ็บ 3 ราย" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 18 ธันวาคม 2558. แหล่งที่มา: <http://www.benarnews.org/thai/news/TH-fisheries-12182015162905.html>

ชี้ให้เห็นว่าจำเลยนั้นไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง และไม่ต้องการให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้กระทำความผิด¹²

(5) จำเลยนำผงดินอันเป็นของคลังที่ได้มาจากสถานที่สำคัญทางศาสนาซึ่งบรรจุอยู่ภายในพระพุทธรูปไป ศาลตัดสินว่าผงดินดังกล่าวไม่ถือเป็นวัตถุทางศาสนา¹³

จากตัวอย่างปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นภายในประเทศไทยนี้ เป็นเพียงตัวอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงภายในประเทศเท่านั้น ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงปัญหาอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก¹⁴ ประกอบกับมีการร่วมกันกระทำความผิด มีการใช้อาวุธอันตราย มีความร้ายแรง และอุกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมืองเสียเลย พร้อมทั้งยังปรากฏว่ามีการกระทำความผิดเพราะมูลเหตุจูงใจอันเกิดจากเชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา หรือเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ แม้การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะมีความร้ายแรงหรืออุกอาจมากถึงเพียงใด ตามประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินนั้นก็ได้รับโทษตามปกติทั่วไปเท่านั้น

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทยนั้นยังมีข้อบกพร่อง ในเรื่องของลักษณะแห่งการกระทำความผิด ลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครอง และมูลเหตุจูงใจในการก่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น ในทางกลับกัน พบว่าในต่างประเทศกลับมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองและกำหนดอัตราโทษในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินนั้นไว้อย่างเข้มข้น อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าประเทศเหล่านั้นได้ให้ความสำคัญและตระหนักถึงความร้ายแรงของการกระทำและผลของการกระทำที่เกิดขึ้นจากความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอีกด้วย

¹² ไทยรัฐ, “ศาลขอนแก่น ตัดสินจำคุกเสื้อแดงเผาศาลากลาง ไม่รอลงอาญา,” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 11 พฤศจิกายน 2558. แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/538726>

¹³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 745/2520

¹⁴ มนัสนันท์ มากบัว, “การทำให้เสียทรัพย์สินโดยประมาท” (นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, นิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), หน้า 122

ดังนั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อรวบรวมข้อมูลในด้านต่างๆ อันเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาเท่านั้น เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบให้เห็นถึงแนวคิดในการคุ้มครองทรัพย์สินของกฎหมายในปัจจุบัน รวมถึงข้อดี ข้อเสีย ในการนำมาปรับใช้แก้ไขกฎหมายของประเทศไทยให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาประเทศ

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงแนวคิดและปัจจัยในการรับโทษหนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหาย
2. เพื่อศึกษาถึงสาระสำคัญในความผิดฐานทำให้เสียหายของแต่ละประเทศ พร้อมทั้งรวบรวมข้อมูลนำมาศึกษาเปรียบเทียบ
3. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายและหาแนวทางในการปรับใช้ให้เข้ากับประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม
4. เพื่อวิเคราะห์ข้อดี ข้อเสีย และความเหมาะสมต่อการให้รับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหาย

1.3 สมมติฐานของการศึกษาวิจัย

เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญากำหนดให้บุคคลจักต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหาย เฉพาะทรัพย์สินอันเกี่ยวกับภักดิ์กรรมหรืออุตสาหกรรม ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ และทรัพย์สินอันเป็นวัตถุในทางศาสนาเท่านั้น ในขณะที่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายมีลักษณะที่อุกอาจ มีเหตุจงใจ หรือกระทำต่อทรัพย์สินอันเป็นสาธารณประโยชน์ของประเทศ กลับมิต้องถูกลงโทษให้หนักขึ้นเฉกเช่นเดียวกันกับการกระทำต่อทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น จึงสมควรกำหนดให้บุคคลจักต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายเนื่องจาก

ลักษณะแห่งการกระทำ ลักษณะของทรัพย์สิน และมูลเหตุจูงใจบางประการ ทั้งนี้เพื่อให้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับลักษณะแห่งการกระทำผิดมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

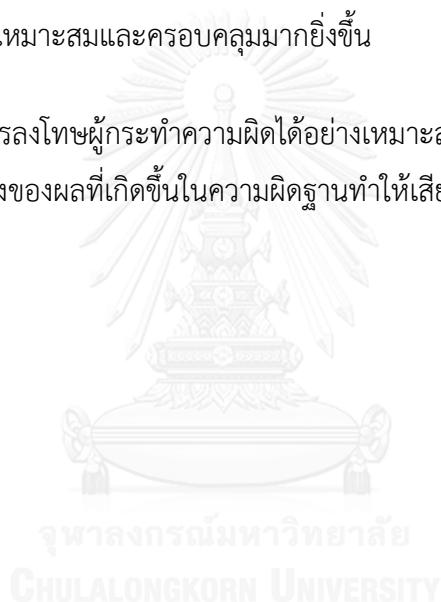
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายอาญาเท่านั้น พร้อมทั้งศึกษาแนวคิดและปัจจัยในการกำหนดให้บุคคลจำต้องรับโทษหนักขึ้น รวมทั้งจะศึกษาถึงสาระสำคัญของการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน และทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบถึงลักษณะของความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่สมควรจำต้องรับโทษหนักขึ้น สรุปลักษณะสำคัญ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการกำหนดให้รับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน เพื่อนำมาปรับใช้ให้เข้ากับปัญหาอาชญากรรมและจัดการกระทำผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินได้อย่างเหมาะสม

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การดำเนินการวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะใช้วิธีการทำศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ บทความทางกฎหมาย รายงานการศึกษาค้นคว้า วิทยานิพนธ์ สื่ออินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ มาตรฐานกฎหมาย และคำพิพากษา ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อรวบรวมข้อมูลต่างๆ มาทำการศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์เปรียบเทียบ และแสดงให้เห็นถึงลักษณะแห่งการกระทำผิด ตลอดจนข้อแตกต่าง ข้อสรุป และข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประมวลกฎหมายอาญาต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. ทำให้เข้าใจถึงแนวคิดในการกำหนดโทษให้หนักขึ้นโดยอาศัยจากเหตุฉกรรจ์และผลของการกระทำความผิด
2. ทำให้เห็นและเข้าใจถึงสาระสำคัญต่างๆ ในบทบัญญัติของกฎหมายแต่ละประเทศในการกำหนดให้รับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียชีวิต
3. เพื่อเป็นแนวทางในการนำมาปรับใช้และแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายไทยในส่วนของ การทำให้เสียชีวิตให้มีความเหมาะสมและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อจัดให้มีการลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมกับลักษณะของการกระทำ ความผิดและความร้ายแรงของผลที่เกิดขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียชีวิต

บทที่ 2

ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายไทย

2.1 ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติหลักความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ไว้ใน ภาค 2 ลักษณะ 12 หมวด 7 ความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์ตามมาตรา 358 – 360 ทวิ และได้บัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายไว้ในหมวดความผิดต่างๆ หมวดความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน เช่น การวางเพลิง การก่อให้เกิดระเบิด หรือการก่อให้เกิดภัยอันตรายอื่นๆ เป็นต้น

2.1.1 หลักทั่วไปของความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความผิดไว้ในมาตรา 358 อันมีหลักว่า "ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์* ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"¹ ซึ่งได้บัญญัติไว้ในทำนองเดียวกันกับความผิดอาญาฐานทำให้เสียทรัพย์แห่งกฎหมายลักษณะอาญาเดิม แต่ได้เปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์บางประการออกไป เพื่อให้มีความชัดเจนและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เช่น การขยายขอบเขตของความเป็นเจ้าของทรัพย์ออกไปจากแต่เดิม โดยแต่เดิมกฎหมายให้ความคุ้มครองเพียงทรัพย์ของผู้อื่นเท่านั้น แต่ในปัจจุบันได้บัญญัติให้ครอบคลุมไปถึงทรัพย์ที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย² ซึ่งหากทรัพย์อันเป็นวัตถุแห่งการ

---

* "ทรัพย์" หมายถึง ทรัพย์อันอาจเป็นสิ่งหามิทรัพย์หรือสิ่งหามิทรัพย์ซึ่งเป็นวัตถุที่ผู้กระทำความผิดได้มีเจตนากระทำต่อวัตถุดังกล่าว อ้างถึงใน สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555), หน้า 108.

¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358.

² จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์การพิมพ์เพชรรุ่งจำกัถ, 2553), หน้า 1072.

กระทำความผิดเป็นของตนแต่เพียงผู้เดียว การกระทำความผิดดังกล่าวย่อมไม่มีความผิดฐานทำให้เสียหายได้แต่อย่างใด³

ดังนั้นความผิดฐานทำให้เสียหายตามมาตรา 358 แห่งประมวลกฎหมายอาญาจึงต้องมีองค์ประกอบความผิดทั้งในส่วนของผู้กระทำ การกระทำ และกรรมของการกระทำ อันรวมไปถึงผลแห่งการกระทำด้วยเช่นกัน โดยลักษณะแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะต้องประกอบด้วยเจตนาประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลแห่งการกระทำความผิด⁴ บุคคลจึงจะมีความผิดฐานทำให้เสียหาย โดยลักษณะแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวสามารถนำไปปรับใช้กับความผิดฐานทำให้เสียหายตามมาตรา 359 360 360 ทวิ ด้วยเช่นกัน

2.1.1.1 ลักษณะของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย

ลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ นั้นเป็นการกำหนดลักษณะแห่งการกระทำไว้อย่างกว้างๆ เพื่อให้ครอบคลุมกับการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย โดยลักษณะแห่งการกระทำความผิดอาจเป็นการกระทำอย่างไรก็ยอมได้อันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์สินนั้นเสียหาย ถูกทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งมีความแตกต่างไปจากที่เป็นอยู่เดิม ไม่ว่าจะความเสียหายดังกล่าวจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าหรือไม่ก็ตาม อีกทั้งบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอาจจะเป็นชายหรือหญิง เด็กหรือผู้ใหญ่ หรือเป็นบุคคลใดก็ยอมอาจเป็นผู้กระทำความผิดได้ทั้งสิ้น ซึ่งรวมไปถึงเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมก็ยอมเป็นผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียหายได้ด้วยเช่นกัน ลักษณะแห่งการกระทำที่ถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอาจแบ่งแยกออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่

1. การทำให้เสียหายอันทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นได้อย่างเต็ม

1.1 “การทำให้เสียหาย” (Damage) กล่าวคือ การกระทำด้วยวิธีการใดๆ ให้ทรัพย์สินนั้นมีความชำรุดบกพร่องหรือขาดความสมบูรณ์ไปจากสภาพเดิมของทรัพย์สินนั้น โดยอาจเป็นการกระทำต่อเนื้อตัววัตถุ (Substance) หรืออาจเป็นการทำให้ทรัพย์สินขาดความสวยงาม ลดคุณค่า หรือใช้

62.

³ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 14 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555), หน้า

⁴ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา, หน้า 104-108.

ประโยชน์จากทรัพย์สินได้ลดน้อยลงไป⁵ โดยความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นไม่จำเป็นต้องถึงขนาดที่จะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างถาวรหรือจนแก้ไขมิได้ประการใด และไม่จำเป็นต้องถึงขนาดที่จะทำให้ทรัพย์สินหมดคุณค่าหรือใช้การมิได้⁶ เช่น การลอบขโมยที่ผู้อื่นได้ขุดไว้ หรือขุดดินในนาของผู้อื่นจนเป็นบ่อก็ตาม⁷ ความหมายของการทำให้เสียหายนั้นถือได้ว่าเป็นการกระทำที่มีความหมายกว้างขวางที่สุดในบรรดาการกระทำความผิดในมาตรา⁸

1.2 “การทำให้เสื่อมค่า” (Devaluation) กล่าวคือ การทำให้เสื่อมค่าเป็นการทำให้มูลค่าของทรัพย์สินดังกล่าวลดน้อยลงโดยพิจารณาจากคุณค่าทางเศรษฐกิจแห่งตัวทรัพย์สินนั้น ทั้งนี้ไม่ว่าทรัพย์สินดังกล่าวจะยังคงสภาพเดิมหรือใช้ประโยชน์ได้ดั้งเดิมหรือไม่ก็ตาม แต่การทำให้เสื่อมค่ามิจำเป็นต้องถึงกับเป็นการทำลายทรัพย์สินให้แตกเสียหายแต่อย่างใด เช่น การทำให้ภาพเปื้อนเปรอะ⁹ การทำให้จมมือถือเป็นรอยขีดข่วน หรือการทำให้เสื้อผ้าเปื้อน เป็นต้น การกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นย่อมถือได้ว่าเป็นการทำให้ทรัพย์สินเสื่อมค่าอันเป็นการทำให้มูลค่าแห่งทรัพย์สินลดน้อยลง แต่อย่างไรก็ตามหากการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นเพียงการพูดจาลงความว่า รวรถคันดังกล่าวไม่ดีเพราะช่วงล่างของเครื่องโทรมมากจึงทำให้ผู้ขายต้องลดราคาลง ดังนี้ไม่อาจถือได้ว่าการกระทำในลักษณะนี้เป็นการทำให้เสื่อมราคา เพราะการกระทำความผิดดังกล่าวมิได้กระทำแก่เนื้อตัวทรัพย์สิน¹⁰ แต่เป็นเพียงการพูดจาเพื่อลดคุณค่าแห่งทรัพย์สินเท่านั้น

1.3 “การทำให้ไร้ประโยชน์” (Useless) กล่าวคือ การทำให้ไร้ประโยชน์เป็นการทำให้ทรัพย์สินไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ดั้งเดิมจากที่เคยเป็นอยู่ แม้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวจะยังคงมีสภาพตามเดิมอยู่ก็ตาม เช่น การปล่อยลมยางรถยนต์จนแบนก็ถือได้ว่าเป็นการทำให้ไร้ประโยชน์ได้ แม้ว่าจะสามารถแก้ไขหรือซ่อมแซมทรัพย์สินนั้นได้ดั้งเดิมก็ตาม¹¹

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.

⁶ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, พิมพ์ครั้งที่ 11 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2557), หน้า 374.

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 372.

⁸ จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1074.

⁹ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา, หน้า 107.

¹⁰ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 373.

¹¹ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา, หน้า 107.

2. การทำให้ทรัพย์สินมีสภาพแตกต่างไปจากเดิมอันเป็นการกระทำต่อเนื้อตัววัตถุ

2.1 “การทำลาย” (Destruction) กล่าวคือ การทำลายเป็นการกระทำต่อเนื้อตัววัตถุของทรัพย์สิน ในลักษณะที่เป็นการกระทำต่อโครงสร้างของทรัพย์สินหรือทำให้สภาพของทรัพย์สินสูญสิ้นไปไม่ว่าจะทั้งหมดหรือแต่บางส่วน โดยสภาพของทรัพย์สินจะมีลักษณะแตกต่างไปจากเดิมมากหรือน้อย หรือมีซากเหลือหรือไม่มีใช้สาระสำคัญ¹² แต่การทำลายจะมีความหมายหรือลักษณะที่รุนแรงมากกว่าการทำให้เสียหาย¹³ ซึ่งการทำให้สูญหายก็อาจเป็นความผิดฐานนี้ได้เช่นกัน¹⁴

ลักษณะของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามมาตรา 358 ดังกล่าวข้างต้นเป็นเพียงการกำหนดลักษณะของการกระทำไว้อย่างกว้างๆ ซึ่งผู้กระทำความผิดอาจกระทำการด้วยวิธีการใดๆ ก็ย่อมได้ ที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย อีกทั้งการกระทำดังกล่าวข้างต้นยังสามารถนำไปปรับใช้กับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามมาตรา 359 360 360 ทวิ ได้อีกด้วยเช่นกัน ทั้งนี้หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามมาตรา 358 ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อทรัพย์สินที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 359 360 360 ทวิ โดยบุคคลผู้กระทำความผิดทราบถึงข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 62 วรรคท้าย บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินดังกล่าวก็ต้องรับโทษหนักขึ้นตามแต่ละประเภทของทรัพย์สินที่กฎหมายได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้

2.1.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน หากการกระทำความผิดอันมีลักษณะตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358 และได้กระทำต่อทรัพย์สินที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 359 หรือได้กระทำความผิดตามมาตรา 360 หรือ 360 ทวิ เช่น การฆ่าหมู การเหยียบย่ำพืชผล หรือการตัดเศียรพระพุทธรูป เป็นต้น โดยบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องทราบถึงข้อเท็จจริงแห่งทรัพย์สินนั้น อันเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ตามประเภทของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ ดังจะกล่าวต่อไป

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 106.

¹³ จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญามาตรา 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1077.

¹⁴ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญามาตราความผิดและลหุโทษ, หน้า 373..

1) ทรัพย์สินประกอบการสิทธิกรรมหรืออุตสาหกรรม

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินต่อทรัพย์สินกรรมหรืออุตสาหกรรมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359 ได้บัญญัติหลักว่า การกระทำความผิดอันเป็นการกระทำตาม มาตรา 358 ได้กระทำต่อ เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการประกอบสิทธิกรรมหรืออุตสาหกรรม* ปศุ สัตว์** ยวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะหรือในการประกอบสิทธิกรรมหรือ อุตสาหกรรม พืชหรือพืชผลของกสิกรรม*** ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน

---

* “เครื่องกล” (Mechanic) หมายถึง เครื่องมือที่ประกอบด้วยส่วนที่อยู่กับที่และส่วนที่เคลื่อนที่ได้ สามารถ ปรับเปลี่ยนและส่งถ่ายพลังงานกลไปยังจุดอื่น ในรูปที่เป็นประโยชน์มากขึ้น เช่น รอก คาน ลิ่ม อ่างถึงใน พจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน 2542, [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 3 พฤษภาคม 2559. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/>

“เครื่องจักร” (Machine) หมายถึง อุปกรณ์ต่างๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นเครื่องเพื่อใช้ประโยชน์ในการผลิตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเดินด้วยพลังงาน เช่น เครื่องสูบน้ำ เครื่องไถนา อ่างถึงใน สรุศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวล กฎหมายอาญา, หน้า 112.

“ประกอบสิทธิกรรม” หมายถึง สิ่งที่มีหรือใช้ในการเพาะปลูกหรือเลี้ยงปศุสัตว์ แต่ไม่ได้หมายความรวมถึงการประมง หรือป่าไม้ อ่างถึงใน จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 690.

“การอุตสาหกรรม” หมายถึง กิจกรรมที่ใช้ทุนและแรงงานเพื่อผลิตสิ่งของ หรือจัดให้มีบริการ อ่างถึงใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 3 พฤษภาคม 2559. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-search-all-x.asp>

** “ปศุสัตว์” หมายถึง สัตว์สี่เท้าที่เลี้ยงไว้เพื่อเป็นอาหาร ซึ่งจะต้องพิจารณาตามความนิยมเฉพาะถิ่นด้วยว่าสัตว์นั้น เลี้ยงไว้เป็นอาหารหรือไม่ เช่น โค กระบือ สุกร เป็นต้น ส่วนสัตว์ปีกนี้ไม่ถือว่าเป็นปศุสัตว์ อ่างถึงใน สรุศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา, หน้า 112.

*** “ยวดยาน” หมายถึง สิ่งที่ใช้ในการขนส่ง ไม่ว่าจะผ่านทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ อ่างถึงใน จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1100.

“สัตว์พาหนะ” หมายถึง สัตว์ที่ใช้บรรทุกทุกคนหรือสิ่งของ ไม่ว่าจะได้บรรทุกบนสัตว์นั้นเองหรือใช้สัตว์นั้นลากจูง ยานพาหนะ อ่างถึงใน หยุต แสงอุทัย, กฎหมายอาญาภาค 2-3, พิมพ์ครั้งที่ 11 (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553), หน้า 376.

“ที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ” หมายถึง สิ่งที่ใช้ในการขนส่งคนหรือสิ่งของหรือทั้งสองอย่าง แต่ต้องเป็นการขนส่ง สำหรับประชาชนทั่วไปโดยจะมีการเก็บค่าธรรมเนียมหรือค่าบริการหรือไม่ก็ได้ โดยทรัพย์สินอันเป็นยวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ นำมาใช้ขนส่งสาธารณะนี้จะเป็กรรรมสิทธิ์ของผู้ใดก็ได้ซึ่งมิใช่สาระสำคัญ แต่ความสำคัญอยู่ที่ว่าได้ใช้ยวดยานหรือสัตว์พาหนะใน การขนส่งสาธารณะจริงๆ หรือไม่เท่านั้น อ่างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 376.

“พืช” หมายถึง สิ่งเพาะปลูกของกสิกรรม อ่างถึงใน จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1100.

หนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁵ การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ในส่วนนี้ ผู้กระทำความผิดจะต้องทราบถึงข้อเท็จจริงแห่งทรัพย์ที่ตนกระทำต่อว่าเป็นเครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการประกอบกิจกรรมหรืออุตสาหกรรม ปศุสัตว์ ยวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ หรือใช้ในการประกอบกิจกรรมหรืออุตสาหกรรม พืชหรือพืชผลของกสิกร อันเป็นการกระทำความผิดต่อทรัพย์ที่กฎหมายได้กำหนดไว้เป็นกรณีพิเศษ อันเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 359

2) ทรัพย์อันเกี่ยวกับสาธารณประโยชน์

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต่อทรัพย์สาธารณะ ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความผิดไว้ในมาตรา 360 อันมีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์^{16*} ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁷ ความผิดตามมาตรานี้ได้ให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์ที่ประชาชนโดยทั่วไปมีสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ร่วมกันจึงเป็นทรัพย์ที่จะต้องช่วยกันรักษา

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 360 นี้มีองค์ประกอบความผิดเช่นเดียวกับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามมาตรา 358 เพียงแต่ความผิดตามมาตรา 360 เป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์อันเป็นเหตุฉกรรจ์ที่บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นประกอบกับมาตรา 62 โดยผู้กระทำความผิดจะต้องทราบถึงข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม การรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 360 มีอาจถือได้ว่าเป็นบทหนักของมาตรา 358 เพราะมิได้บัญญัติความผิดไว้โดยอาศัยความผิดตามมาตรา 358 ไว้โดยเฉพาะอย่างเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา 359¹⁸

“พืชผล” หมายถึง ดอกผลที่เกิดขึ้นจากการผลิตของพืชนั้น โดยเป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรมซึ่งได้กระทำการเพาะปลูกไว้เอง มีใช้สิ่งที่กสิกรซื้อมาเพื่อทำการบริโภคหรือซื้อมาเพื่อจำหน่าย อ่างถึงใน หยุต แสงอุทัย, กฎหมายอาญาภาค 2-3, หน้า 377.

¹⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359.

* “สาธารณประโยชน์” หมายถึง ทรัพย์ที่ใช้หรือยังไม่ได้ใช้แต่มีไว้ด้วยความมุ่งหมายที่จะใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ซึ่งมีผลเป็นคุณแก่ประชาชนโดยทั่วไปซึ่งใครจะเป็นเจ้าของทรัพย์นั้นไม่สำคัญ¹⁶ แม้จะเป็นทรัพย์ที่ไม่มีเจ้าของแต่ได้ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ก็มีความผิดตามมาตรานี้ อ่างถึงใน จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1102.

¹⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360.

¹⁸ จิตติ ดิงศภัทย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1102.

เนื่องจากความผิดตามมาตรา 360 เป็นการกระทำต่อทรัพย์สินเกี่ยวกับสาธารณประโยชน์ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้ประโยชน์ร่วมกันของประชาชนจึงทำให้การกระทำ ความผิดต่อทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องมีระวางโทษหนักกว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามปกติทั่วไป และการกระทำความผิดตามมาตรา 360 นี้เป็นการกระทำความผิดต่อแผ่นดินจึงเป็นความผิดที่ไม่อาจ ยอมความได้ตั้งเช่นมาตรา 358 ที่เป็นการผิดต่อส่วนตัวซึ่งผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินย่อมมีอำนาจที่จะยอม ความหรือดำเนินคดีก็ย่อมได้ตามใจตน

3) ทรัพย์สินเป็นวัตถุทางศาสนา

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินต่อพระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนา ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความผิดไว้ในมาตรา 360 ทวิ อันมีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินตามมาตรา 335 ทวิ วรรคหนึ่ง* ที่ประดิษฐาน อยู่ในสถานที่ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคสอง** ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสอง

---

* “พระพุทธรูป” หมายถึง วัตถุที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นรูปเปรียบหรือรูปแทนองค์พระพุทธเจ้า บางทีก็เรียกว่า พุทธปฏิมา หรือพุทธปฏิมากร พระพุทธรูป ได้แก่ รูปหล่อจำลองเพื่อแทนองค์ศาสดาของศาสนาพุทธ ไม่ว่าจะทำจากวัสดุใดหรืออยู่ปางใดก็ตาม เช่น หลวงพ่อศิลาวัดทุ่งเสลี่ยมจังหวัดสุโขทัย เป็นต้น แต่ไม่ใช่รูปหล่อพระที่เรียกรูปเหมือนของพระสงฆ์หรือเกจิอาจารย์ เช่น รูปหล่อหลวงพ่อดโต เป็นต้น อ้างถึงใน สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามมาตรา 335, หน้า 77.

“วัตถุในทางศาสนา” หมายถึง วัตถุใดๆ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตามแต่จะต้องเป็นวัตถุที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับ ศาสนา เช่น พระบรมสารีริกธาตุ รอยพระพุทธบาท รูปพระแม่มารินโบสถ์ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เป็นต้น หากไม่ใช่ วัตถุที่เกี่ยวข้องกับศาสนาโดยตรง เช่น ที่ปกรูปเทียนบูชาที่ไม่ได้รับการคุ้มครอง อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 77.

“ส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา” หมายถึง ส่วนหนึ่งส่วนใดนี้จะต้องเป็นส่วนประกอบของ รูปร่างพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา ซึ่งหากขาดส่วนนี้ไปจะทำให้พระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนานั้นขาดความสมบูรณ์ อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 77.

** “วัดหรือสำนักสงฆ์” หมายถึง วัดหรือสำนักสงฆ์ตามความหมายในพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 31, 32 ซึ่งได้ตั้งขึ้นโดยได้รับอนุญาตตามกฎหมายกระทรวง (ฉบับที่ 1) อ้างถึงใน จิตติ ดิงศภิทัย, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 697.

“โบราณสถาน” หมายถึง โบราณสถานอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 4 คือ อสังหาริมทรัพย์ซึ่งโดยอายุ ลักษณะแห่งการ ก่อสร้าง หรือโดยหลักฐานอันเกี่ยวกับประวัติของสังหาริมทรัพย์นั้นเป็นประโยชน์ในทางศิลปะ ประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดี ทั้งนี้ให้รวมถึงสถานที่ที่เป็นแหล่งโบราณคดี แหล่งประวัติศาสตร์และอุทยานประวัติศาสตร์ด้วย โบราณสถานนั้นอาจขึ้นทะเบียน และอยู่ในที่ดินของเอกชนตามมาตรา 9, 11 ก็ได้แต่โบราณสถานตามความหมายในมาตรา 335 ทวิ นั้นจะต้องเป็นโบราณสถาน

หมิ่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁹ ความผิดตามมาตรานี้จะต้องเป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์อันเป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา อันอาจเป็นเพียงส่วนหนึ่งส่วนใดของพระพุทธรูปหรือวัตถุดังกล่าวก็ย่อมได้ โดยพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนานั้นเป็นที่สักการบูชาาร่วมกันของประชาชน ซึ่งไม่รวมถึงพระพุทธรูปที่ประชาชนเก็บไว้กราบไหว้บูชาเป็นการส่วนตัวหรือที่ห้อยคอ หรือเป็นกรณีที่กระทำความผิดต่อทรัพย์อันเป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนาที่เก็บรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ โดยการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะต้องกระทำต่อทรัพย์ที่ประดิษฐานอยู่ในวัด สำนักสงฆ์ สถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา โบราณสถาน สถานที่ราชการหรือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ เท่านั้น

ความผิดตามมาตรา 360 ทวิ เป็นความผิดที่มีลักษณะของการกระทำไม่ว่าจะเป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์นั้นมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดเช่นเดียวกันกับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามมาตรา 358 แต่แตกต่างกันตรงประเภทของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งให้คุ้มครองไว้เป็นพิเศษ อันเป็นทรัพย์ที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนาที่ประชาชนให้ความเคารพนับถือบูชา หรือทรัพย์บางประเภทยังเป็นทรัพย์ที่มีคุณค่าต่อแผ่นดินอันควรค่าแก่การเก็บรักษาไว้ ประกอบกับสถานที่ที่กฎหมายได้กำหนดไว้เป็นสถานที่ที่มีความสำคัญอันจะต้องมีการรักษาความปลอดภัยมากกว่าสถานที่อื่นๆ โดยบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องได้กระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ต่อทรัพย์ที่ระบุไว้ในมาตรา 360 ทวิ ในสถานที่ดังกล่าวข้างต้น บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดดังกล่าวจึงต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

อันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินเท่านั้น คือ รัฐถือกรรมสิทธิ์ไม่ว่าจะขึ้นทะเบียนไว้หรือไม่ก็สำคัญ อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 679.

“พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ” หมายถึง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติตามพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันมาตรา 25 อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 679.

“สถานที่ราชการ” หมายถึง สถานที่ซึ่งมีไว้ใช้ในการปฏิบัติราชการแต่มีรวมถึงบริเวณของสถานที่นั้น โดยสถานที่ราชการอาจเป็นอาคารหรือสิ่งที่สามารถเคลื่อนที่ได้เช่น รถ เรือ เต้นท์ เป็นต้น ไม่ว่าสถานที่ซึ่งใช้เป็นที่ปฏิบัติราชการนั้นจะเป็นสถานที่อันเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนก็ตาม เช่น ศาลาวัด อาคารของเอกชนคน เป็นต้น ดังนั้นสถานที่ใดก็ตามที่ทางราชการได้ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติราชการไม่ว่าจะเป็นการชั่วคราวหรือถาวรก็ย่อมนับเป็นสถานที่ราชการได้ทั้งสิ้น โดยไม่จำเป็นต้องเป็นสถานที่ที่มีลักษณะที่ตั้งอยู่เป็นประจำเหมือนดังการใช้อยู่อาศัย แต่อย่างไรก็ตามความหมายดังกล่าวข้างต้นนั้นมิได้หมายความรวมถึง กรณีที่ตำรวจเรียกให้หยุดตรวจค้น ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยมิได้ตั้งเป็นด่านตรวจค้น สถานที่นั้นย่อมมิอาจถือว่าเป็นสถานที่ราชการเพราะการปฏิบัติราชการในกรณีนั้นมิได้ใช้ที่ที่ตรวจค้นเป็นที่ปฏิบัติราชการ แต่หากเป็นการที่ตำรวจตั้งด่านตรวจค้น ณ สถานที่ใดจึงจะถือว่าสถานที่นั้นเป็นสถานที่ราชการ อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 675.

¹⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ทวิ.

2.1.2 ความผิดอันเกี่ยวกับเจ้าพนักงานซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย

ความผิดอันเกี่ยวกับเจ้าพนักงานซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นความผิดที่ได้มีการบัญญัติไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 2 และ 3 อันเป็นความผิดเกี่ยวกับการปกครองและความผิดเกี่ยวกับการยุติธรรม โดยบุคคลผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดหรือเครื่องหมายอันเจ้าพนักงานได้ประทับหรือหมายไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการยึดหรืออายัด เอกสาร หรือทรัพย์สินอันเจ้าพนักงานได้กระทำไว้ เป็นต้น อันมีลักษณะดังนี้

2.1.2.1 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน

การกระทำอันเป็นการกระทำความผิดหรือเครื่องหมายซึ่งเจ้าพนักงานได้หมายไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการยึดหรืออายัดตามมาตรา 141 ผู้ใดถอน ทำให้เสียหาย ทำลาย หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งตรา* หรือเครื่องหมาย** อันเจ้าพนักงานได้ประทับหรือหมายไว้ที่สิ่งใดๆ ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ เพื่อเป็นหลักฐานในการยึด อายัด หรือรักษาสิ่งนั้นๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ²⁰ อันเป็นการกระทำความผิดต่อรอยตราหรือเครื่องหมายอันเจ้าพนักงานได้ประทับหรือหมายไว้บนทรัพย์สินหรือสิ่งอื่นใดเพื่อเป็นหลักฐานในการยึดหรืออายัด มิใช่การกระทำต่อดวงตราของเจ้าพนักงานอันเป็นวัตถุที่ใช้ประทับรอยตรา²¹

อย่างไรก็ตาม รอยตราหรือเครื่องหมายที่เจ้าพนักงานได้กระทำไว้นั้นจะต้องเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานได้ตีตราหรือทำเครื่องหมายไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เจ้าพนักงานได้กระทำการควบคุมดูแล โดยมีต้องการให้ประชาชนหรือผู้ใดที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องของมาก้าว กายกับทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานได้ประทับตราหรือได้ทำเครื่องหมายไว้ อันเป็นการแสดงให้เห็นผู้อื่นทราบว่าทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานได้ยึดหรืออายัดไว้เสียแล้ว อย่างไรก็ตาม มาตรานี้ได้ให้ความ

* “ตรา” หมายถึง รอยประทับจากดวงตรา มิใช่ดวงตราที่ประทับ อ้างถึงใน อ้างถึงใน ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 61.

** “เครื่องหมาย” หมายถึง เครื่องหมายอื่นใดๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นดวงตรา อันอาจเป็นการกากบาทหรือวงกลมซึ่งเจ้าพนักงานได้หมายไว้ อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 61.

²⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 141.

²¹ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, พิมพ์ครั้งที่ 8 (กรุงเทพมหานคร: จีระวิชาการพิมพ์, 2548), หน้า 175.

คุ้มครองไว้เฉพาะรอยตราหรือเครื่องหมายที่เจ้าพนักงานได้ประทับหรือหมายไว้เท่านั้น มิได้รวมไปถึงตัวทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานได้ประทับรอยตราหรือหมายไว้ด้วยแต่อย่างใด

ประมวลกฎหมายอาญาของไทยยังได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและให้ความคุ้มครองต่อทรัพย์สิน อันเป็นทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานได้ยึดหรือเก็บรักษาไว้เพื่อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายไว้ด้วยเช่นกัน โดยได้บัญญัติความผิดไว้ในอีกมาตราหนึ่งอันเป็นการให้การรองรับและคุ้มครองทรัพย์สินที่เป็นพยานหลักฐาน อันได้มาจากการที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ได้ยึด รักษา หรือสั่งให้ส่งมายังเจ้าพนักงานนั่นเอง โดยได้บัญญัติไว้ในมาตรา 142 มีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสียหรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดๆ อันเจ้าพนักงานได้ยึด รักษาไว้ หรือสั่งให้ส่ง เพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเจ้าพนักงานจะรักษาทรัพย์สินหรือเอกสารนั้นไว้เอง หรือสั่งให้ผู้นั้นหรือผู้อื่นส่งหรือรักษาไว้ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ²²

การกระทำความผิดตามมาตรานี้จึงเป็นการกระทำความผิดต่อทรัพย์สินอันเป็นทรัพย์สินหรือเอกสารอื่นใดที่เจ้าพนักงานได้ยึด รักษาไว้ หรือสั่งให้ส่งมา เพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย²³ ทั้งนี้ หากทรัพย์สินดังกล่าวเจ้าพนักงานยังมีได้ยึด รักษา หรือสั่งให้ส่งมาเพื่อเป็นพยานหลักฐานหรือเพื่อบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายเสียแล้ว ผู้กระทำความผิดย่อมไม่มีความผิดฐานทำลายพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 142 เช่น นาย ก. เสพยาเสพติด พอจะถูกจับกุมตัวจึงได้รับทำลายยาเสพติดนั้นเสียก่อนที่เจ้าพนักงานจะได้สั่งให้ส่งมายังเจ้าพนักงานเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน นาย ก. ย่อมไม่มีความผิดแต่อย่างใด กระนั้นก็ดี หาก นาย ก. ได้ทำลายยาเสพติดภายหลังจากเจ้าพนักงานได้ยึดยาเสพติดไปจากตนเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานเสียแล้ว นาย ก. ย่อมมีความผิดฐานทำลายพยานหลักฐานตามมาตรา 142 ได้ด้วยเช่นกัน

ทั้งนี้ หากบุคคลผู้ซึ่งทำลายพยานหลักฐานดังกล่าวข้างต้นได้กระทำโดยบุคคลอื่นหรือบุคคลผู้ซึ่งร่วมในการกระทำความผิด ได้ทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินซึ่งพยานหลักฐานได้รับความเสียหายเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง ก่อนที่เจ้าพนักงานจะได้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าวไว้เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน แม้จะไม่มีผิดตามมาตรา 142 แต่บุคคลผู้ซึ่งทำลายพยานหลักฐานเช่นว่านั้นย่อมมีความผิดตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับการยุติธรรมได้ด้วยเช่นกัน

²² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 142.

²³ ทวิเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 62.

2.1.2.2 ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรมอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์สินนั้นได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ในส่วนที่เกี่ยวกับการทำลายพยานหลักฐาน การกระทำต่อทรัพย์สินหรือเอกสารที่ส่งไว้ต่อศาล การกระทำต่อทรัพย์สินที่มีคำพิพากษาให้ริบ การกระทำต่อทรัพย์สินที่ศาลมีคำพิพากษาให้ยึดหรืออายัด หรือได้กระทำต่อเอกสารของผู้อื่น เป็นต้น โดยความผิดในส่วนนี้ล้วนแต่เป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเสียเป็นส่วนใหญ่

ความผิดอันเกี่ยวกับการทำลายพยานหลักฐานเพื่อช่วยให้ผู้อื่นไม่ต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลงตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 184 มีหลักว่า ผู้ใดเพื่อจะช่วยให้ผู้อื่นไม่ต้องรับโทษหรือให้รับโทษน้อยลง ทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย ทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ ซึ่งพยานหลักฐานในการกระทำความผิด* ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ²⁴ โดยบุคคลผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้จะต้องมิใช่ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนั้นเสียเอง แต่จะต้องเป็นบุคคลอื่นหรือเป็นผู้ที่ร่วมกันกระทำความผิดอื่นได้เป็นผู้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ไร้ประโยชน์ โดยมีมูลเหตุจูงใจเพื่อมิให้ผู้อื่นต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง

ความผิดฐานทำลายพยานหลักฐานตามมาตรา 184 นี้เป็นการทำลายพยานหลักฐานในคดีอาญา แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นพยานหลักฐานที่ได้ใช้ในการพิจารณาคดีอาญาแล้วในศาลก็ย่อมได้²⁵ เช่น นาย ก. เสพยาเสพติด แต่เพื่อนของนาย ก. กลัว นาย ก. ถูกจับกุมเพราะตำรวจกำลังตามหาตัวอยู่ นาย ข. เพื่อนของ นาย ก. จึงได้นำยาเสพติดนั้นไปโยนทิ้งน้ำ นาย ข. ย่อมมีความผิดฐานทำลายพยานหลักฐานเพื่อช่วยเหลือบุคคลอื่นมิให้ต้องรับโทษหรือได้รับโทษน้อยลง ตามที่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 184 ได้บัญญัติไว้

ทั้งนี้ หากทรัพย์สินหรือเอกสารที่ถูกทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ได้มีการนำเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดีของศาลซึ่งได้ส่งไว้ต่อศาล หรือศาลได้ให้รักษาไว้ในการพิจารณาคดีเสียแล้ว ผู้กระทำการดังกล่าวย่อมมีความผิดตามมาตรา 185 อันมีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย ทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดที่ได้ส่งไว้ต่อศาล

* “พยานหลักฐาน” หมายถึง พยานหลักฐานในการกระทำความผิด ไม่ว่าจะความผิดนั้นจะมีจริงหรือไม่จริงก็ตาม แต่หากผู้กระทำความผิดเชื่อว่ามีความผิดอยู่จริง และได้กระทำต่อพยานหลักฐาน ไม่ว่าจะทรัพย์สินหรือบุคคลก็ตาม อ้างถึงใน จิตติ ดิงศรัทีย, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญามาตรา 2 ตอน 1, หน้า 391.

²⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 184.

²⁵ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญามาตราความผิดและลหุโทษ, หน้า 101.

หรือที่ศาลให้รักษาไว้ในกรณีพิจารณาคดีของศาล * ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ²⁶

การกระทำความผิดตามมาตรานี้เป็นกรณีก่อการกระทำต่อทรัพย์หรือเอกสารใดที่ได้ส่งไว้ต่อศาล หรือที่ศาลเก็บรักษาไว้ในกรณีพิจารณาคดี อันรวมไปถึงทรัพย์หรือเอกสารที่แนบท้ายฟ้อง ของกลาง หรือวัตถุพยานอื่นใดด้วยเช่นกัน²⁷ โดยทรัพย์หรือเอกสารที่ได้ส่งไว้ต่อศาลอาจเป็นการส่งโดยยื่นให้แก่เจ้าหน้าที่ของศาล ก็ย่อมอยู่ในความหมายแห่งความผิดตามมาตรา²⁸ อย่างไรก็ตาม บุคคลผู้กระทำความผิดตามมาตรา²⁸นี้กฎหมายมิได้จำกัดไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าต้องเป็นบุคคลใด ดังนั้น บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดตามมาตรา²⁸นี้ย่อมจะเป็นบุคคลใดก็ย่อมได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำความผิดเอง ผู้ร่วมกระทำความผิด หรือบุคคลอื่นใด ก็ย่อมมีความผิดและต้องระวางโทษตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้เช่นเดียวกัน

ในกรณีที่ทรัพย์หรือทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์ที่ศาลได้มีคำพิพากษาให้รับเสียแล้ว บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 186 อันมีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสียหรือทำให้สูญหายหรือไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินที่ได้มีคำพิพากษาให้รับ ** ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ²⁹ และในกรณีที่ทรัพย์ดังกล่าวเป็นทรัพย์ที่ศาลมีคำพิพากษาให้ยึดหรืออายัด หรือที่ตนรู้ว่าน่าจะถูกยึดหรืออายัด บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ในมาตรา 187 อันมีหลักว่า ผู้ใดเพื่อมิให้การเป็นไปตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาล ทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย ทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ที่ถูกยึดหรืออายัด หรือที่ตนรู้ว่าน่าจะถูกยึดหรืออายัด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้ง

* “การพิจารณาคดี” หมายถึง กระบวนการพิจารณาที่กระทำโดยศาลเพื่อวินิจฉัยประเด็นไม่ว่าจะเป็นในชั้นก่อนหรือหลังมีคำพิพากษาแล้วก็ตาม แต่ไม่รวมถึงทรัพย์หรือเอกสารที่ยึดในชั้นบังคับคดี หรือสำนวนคดีที่เสร็จการพิจารณาไปแล้ว อ้างถึงใน จิตติ ดิงศักดิ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 393. และ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 102.

²⁶ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 185.

²⁷ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 101.

²⁸ จิตติ ดิงศักดิ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 393.

** “ทรัพย์สินที่ได้มีคำพิพากษาให้รับ” หมายถึง ทรัพย์ที่ศาลพิพากษาตามกฎหมายให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 35 โดยอาจเป็นกรณีที่ศาลสั่งตามมาตรา 32-34 หรือตามกฎหมายอื่น อ้างถึงใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 102.

²⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 186.

ปรับ³⁰ โดยบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินเพื่อมิให้ถูกทำลาย ทำให้เสียหาย หรือไร้ประโยชน์ ต่อการบังคับคดีให้เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมของศาลนั่นเอง

กฎหมายยังได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของเอกสารต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพินัยกรรมหรือเอกสารอื่นใดซึ่งมีความสำคัญ ซึ่งหากได้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือไร้ประโยชน์จนน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่นเสียแล้วนั้น บุคคลดังกล่าวก็ย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188 อันมีหลักว่า ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ซ่อนเร้น เอาไปเสีย ทำให้สูญหาย หรือไร้ประโยชน์ ซึ่งพินัยกรรม* หรือเอกสารใดของผู้อื่น** ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท³¹ เอกสารที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองจะต้องเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นเท่านั้น โดยดูจากกรรมสิทธิ์ของเอกสารมิใช่ดูจากตัวบุคคลผู้เป็นคนจัดทำขึ้น³² ประกอบกับการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือไร้ประโยชน์ดังกล่าวต้องน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นด้วย

จากกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินต่างๆ อันเกี่ยวกับพยานหลักฐานทางกระบวนการยุติธรรม โดยกฎหมายได้ให้ความคุ้มครองไว้อย่างครอบคลุม เพื่อให้สามารถบังคับให้เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี กระนั้นก็ดี การกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ย่อมส่งผลกระทบต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอย่างแน่นอน ดังนั้น หากการกระทำความผิดอันเป็นการทำลายหรือทำให้เสียหาย ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการวางเพลิง การก่อให้เกิดระเบิด หรือกระทำการอื่นใดอันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำการอันมีลักษณะดังกล่าวย่อมมีความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา หมวดความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน

³⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 187.

* “พินัยกรรม” หมายถึง เอกสารที่บุคคลใดได้แสดงเจตนาโดยพินัยกรรม อันเป็นการกำหนดการเผื่อตายในเรื่องทรัพย์สินของตนเอง หรือในกรต่าง ๆ อันจะให้เกิดเป็นผลบังคับได้ตามกฎหมายเมื่อตนตายก็ได้ อ้างถึงใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์, มาตรา 1646.

** “เอกสาร” หมายถึง กระดาษหรือวัตถุอื่นใดซึ่งได้ทำให้ปรากฏความหมายด้วยตัวอักษร ตัวเลข ผัง หรือแผนแบบอย่างอื่น จะเป็นโดยวิธีพิมพ์ ถ่ายภาพ หรือวิธีอื่นอันเป็นหลักฐานแห่งความหมายนั้น อ้างถึงใน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(7).

³¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 188.

³² จิตติ ดิงค์ทิพย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 400.

2.1.3 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย

เนื่องจากความผิดในส่วนนี้เป็นความผิดที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนและมีผลกระทบต่อส่วนรวมในวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นการกระทบต่อการดำรงชีวิต สิทธิ เสรีภาพ หรือกระทบต่อชีวิต และร่างกายของบุคคลอื่น กฎหมายจึงได้ทำการบัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลและทรัพย์สินของบุคคลไว้เป็นพิเศษ โดยได้บัญญัติความผิดไว้ในภาค 2 ความผิด ลักษณะ 6 มาตรา 217 ถึง 239 โดยมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดต่างๆ ได้แก่ การวางเพลิงเผาทรัพย์สิน การก่อให้เกิดระเบิด การกระทำต่อสิ่งปลูกสร้าง การจราจร สิ่งสาธารณสุข โภค การสื่อสาร หรือการปลอมปนอาหารและยา ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างปลอดภัยและสงบสุข

2.1.3.1 ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สิน

ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา 217 อันมีหลักว่า ผู้ใดวางเพลิง* เผาทรัพย์สินของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท³³ การกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินจะต้องเป็นการเผาทรัพย์สินของผู้อื่นเท่านั้น และความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินจะถือได้ว่าเป็นความผิดสำเร็จก็ต่อเมื่อทรัพย์สินนั้นลุกติดไฟ หากทรัพย์สินยังมิได้ลุกติดไฟขึ้น หากแต่มีเพียงลักษณะเป็นแค่เขม่าดำ บุคคลผู้กระทำการวางเพลิงเผาทรัพย์สินย่อมได้รับโทษเพียงแค่อยាយามวางเพลิงเผาทรัพย์สินเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินก็อาจเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินได้ด้วยเช่นกัน เพราะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินก็อาจจะกระทำโดยการใช้อไฟทำลายหรือทำให้เสียหายได้ แต่ความแตกต่างอยู่ตรงที่ว่า ลักษณะแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวนั้นมีลักษณะที่เป็นอันตรายต่อประชาชนหรือไม่³⁴ หากการใช้อไฟเผาทรัพย์สินนั้นมีลักษณะที่เป็นอันตรายต่อประชาชนเสียแล้ว การกระทำความผิดดังกล่าวก็ย่อมเป็นความผิดฐานวางเพลิงเผา

* “วางเพลิง” หมายถึง การกระทำไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ อันก่อให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นแก่ทรัพย์สิน ไม่ว่าจะเป็นการจุดไฟเผา การใช้อาวุธขว้าง ใช้ความร้อน หรือการใช้อไฟฟ้า อ้างถึงใน ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและโทษ, หน้า 132.

³³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 217.

³⁴ เกียรติขจร วังนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร: พรินต์ติ้ง, 2550), หน้า

ทรัพย์ แต่หากการกระทำความผิดดังกล่าวไม่มีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อประชาชน การก่อให้เกิดทรัพย์เสียหายโดยการใช้ไฟนั้นก็ย่อมมีความผิดเพียงแค่นั้นฐานทำให้เสียหายเท่านั้น

เนื่องจากการวางเพลิงเผาทรัพย์เป็นการก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง และอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนได้อย่างกว้างขวาง กฎหมายจึงได้มีการบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษในความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ ตั้งแต่ขณะเริ่มเตรียมการเพื่อวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นตามมาตรา 219 อันมีหลักว่า ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวในตามมาตรา 217 หรือมาตรา 218 ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายามกระทำความผิดนั้นๆ³⁵ ดังนั้น หากผู้กระทำความผิดเพียงแค่เตรียมการวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการนำน้ำมันเชื้อเพลิงมาวางยังจุดที่กำหนดหรือการซ่อมรถเพื่อไปจุดไฟ ผู้กระทำก็ย่อมต้องระวางโทษเช่นเดียวกับการพยายามวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นเสียแล้ว หากการวางเพลิงเผาทรัพย์ตามมาตรา 217 หรือมาตรา 218 ดังกล่าวมีลักษณะที่ไม่น่าจะเป็นอันตรายต่อผู้อื่น และทรัพย์ที่ถูกเผาไฟมีราคาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น กฎหมายก็ได้กำหนดระวางโทษลดลงให้แก่ผู้กระทำความผิดด้วยเช่นกัน³⁶

แม้ว่าโดยปกติแล้ว บุคคลผู้เป็นเจ้าของแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ใด บุคคลนั้นย่อมมีอำนาจกระทำใดต่อทรัพย์ของตนก็ย่อมได้โดยอาศัยอำนาจแห่งกรรมสิทธิ์ โดยรวมไปถึงการทำลายทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า ทำให้ไร้ประโยชน์ หรือการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์อันเป็นของตนได้ แต่หากการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ เป็นการวางเพลิงเผาทรัพย์อันมีลักษณะน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้เป็นเจ้าของแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ดังกล่าวก็ย่อมต้องถูกลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ได้ด้วยเช่นเดียวกัน อันจะเห็นได้จากมาตรา 220 อันมีหลักว่า ผู้ใดกระทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่วัตถุใดๆ แม้เป็นของตนเอง จนวน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์ของผู้อื่นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท และหากการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์ที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 218 ผู้กระทำย่อมต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 218³⁷

หากการกระทำของบุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์นั้นเป็นการเผาทรัพย์ของตนเองโดยไม่มีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์ของผู้อื่น การกระทำความผิดดังกล่าวย่อมไม่มีความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ แต่หากการกระทำดังกล่าวมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์ของผู้อื่น แม้ว่าตนจะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ก็ย่อมมีโทษทางอาญาได้เช่นเดียวกัน เช่น การ

³⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 219.

³⁶ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 223.

³⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 220.

เผาก่อหญ้าและไม้แห้งในที่ของตนและได้เกิดเพลิงไหม้ไปยังที่ดินของผู้อื่น แม้จะมีคนมาช่วยดับไฟได้ทัน³⁸ บุคคลผู้เป็นเจ้าของที่ดินอันเป็นที่ก่อเหตุก็ย่อมต้องรับโทษตามมาตรา 220

ในขณะเดียวกัน หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้มีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น ซึ่งได้เกิดขึ้นโดยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง บุคคลผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุอันก่อให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นก็ย่อมต้องรับโทษตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 225 อันมีหลักว่า ผู้ใดกระทำให้เกิดเพลิงไหม้โดยประมาท และเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย หรือการกระทำโดยประมาทนั้นน่าจะเป็นอันตรายแก่ชีวิตของบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ³⁹ เช่น การเผากองไม้ของตนเองแต่ไม่ตรวจสอบดูแลดับไฟให้หมด ต่อมาไฟเกิดลุกลามไฟขึ้น และได้ไหม้ลามไปถูกสวนหรือที่ดินของผู้อื่น⁴⁰

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นได้ว่า แม้การทำลายทรัพย์สินของตนเองจะไม่มี ความผิดตามกฎหมายเพราะเป็นสิทธิอันชอบธรรมของเจ้าของกรรมสิทธิ์ แต่หากการทำลายทรัพย์สินของตนเองได้ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น อันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเสียแล้ว บุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินก็ย่อมมีความผิดได้เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะกระทำความผิดดังกล่าวจะได้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า การวางเพลิงเผาทรัพย์สินเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลอื่นในวงกว้าง กฎหมายจึงได้ให้ความคุ้มครองไว้อย่างเข้มงวด และได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน

(1) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน

การวางเพลิงเผาทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน เป็นกรณีที่มีการวางเพลิงเผาทรัพย์สินได้กระทำต่อทรัพย์สินที่มีความสำคัญหรือมีคุณค่าต่อแผ่นดิน โดยผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดมุ่งกระทำต่อเป็นทรัพย์สินดังต่อไปนี้

³⁸ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 135.

³⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 225.

⁴⁰ เกียรติขจร วังนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2, หน้า 59.

1) โรงเรือน เรือ หรือแพที่คนอยู่อาศัย อันเป็นตัวเคหสถานและส่วนควบที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย เช่น ระเบียง ครีว หรือชานบ้าน เป็นต้น แต่มิได้หมายความรวมไปถึงบริเวณของที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย⁴¹

2) โรงเรือน เรือ หรือแพ อันเป็นที่เก็บหรือทำสินค้า เช่น โรงข้าว ยุ้งข้าว เรือที่ซึ่งใช้บรรทุกขนส่งสินค้า หรือที่เก็บสินค้าระหว่างการขนส่งก็ย่อมได้⁴²

3) โรงมหรสพหรือสถานที่ประชุม เช่น โรงภาพยนตร์ โรงละคร ศาลาประชาคม หรือหอประชุมในสถานศึกษา เป็นต้น⁴³

4) โรงเรือนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สาธารณสถาน หรือเป็นที่สำหรับประกอบพิธีกรรมตามศาสนา เช่น สถานที่ราชการ ศาล ที่ทำการรัฐบาล ศาลาพักผ่อนริมทางเดิน โบสถ์ หรือสุเหร่า เป็นต้น⁴⁴

5) สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน หรือที่จอดรถหรือเรือสาธารณะ

6) เรือกลไฟ เรือยนต์ อากาศยาน หรือรถไฟที่ซึ่งใช้ในการขนส่งสาธารณะ

บุคคลผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ตามที่ได้ระบุไว้ข้างต้นจะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี⁴⁵ ทั้งนี้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ก็ต่อเมื่อ บุคคลผู้กระทำความผิดทราบถึงข้อเท็จจริงแห่งทรัพย์ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม หากการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน

(2) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

หากการวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่นอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้⁴⁶ โดย

⁴¹ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 490.

⁴² เรื่องเดียวกัน, หน้า 492.

⁴³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 492.

⁴⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 492.

⁴⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218.

⁴⁶ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 224.

ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดอันเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสนั้นจะต้องเป็นผลตามธรรมดาที่ย่อมเกิดขึ้นได้จากการวางเพลิงเผาทรัพย์ดังกล่าว เหตุที่กฎหมายกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยผลแห่งการกระทำความผิด เพราะการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่น และบุคคลผู้กระทำความผิดย่อมคาดเห็นได้จากการกระทำของตน จึงสมควรรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์โดยทั่วไป

ตัวอย่างเช่น การที่นาย ก. เผาบ้านของนาย ข. ที่ปิดทิ้งไว้เพราะไปต่างประเทศ ไฟไหม้บ้านของนาย ข. และไฟได้คลอกนาย ค. คนเฝ้าบ้านตาย โดยนาย ก. ไม่ทราบว่ามีนาย ค. นอนเฝ้าบ้านอยู่⁴⁷ ดังนี้ การที่นาย ก. เผาบ้านของนาย ข. ย่อมคาดเห็นได้ว่าอาจมีผู้อยู่อาศัยภายในบ้านดังกล่าว ถึงแม้ว่าบ้านดังกล่าวจะปิดทิ้งไว้เพราะเหตุที่เจ้าของบ้านไปต่างประเทศก็ตาม ดังนั้นความตายของนาย ค. จึงเป็นผลตามธรรมดาที่ย่อมเกิดขึ้นได้จากการวางเพลิงเผาทรัพย์ครั้งนี้ นาย ก. จึงต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 224 ประกอบ 63 เป็นต้น

2.1.3.2 ความผิดฐานทำให้เกิดระเบิด

กรณีที่บุคคลใดได้ก่อให้เกิดระเบิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการใช้วิธีการใด อันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่นหรือทรัพย์ของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำการเช่นว่านั้นย่อมต้องรับโทษตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 221⁴⁸ การก่อให้เกิดระเบิดนี้อาจเป็นการกระทำใดๆ ก็ย่อมได้ เพราะกฎหมายมิได้จำกัดไว้โดยเฉพาะว่าจะต้องเป็นการใช้วัตถุระเบิดเท่านั้น โดยการก่อให้เกิดระเบิดอาจจะเป็นการใช้วิธีการใดหรือวัตถุอื่นใดตามแต่ลักษณะเพื่อก่อให้เกิดการระเบิดขึ้น เช่น การเอาดินปืนอัดในกระป๋อง การเอาน้ำมันเบนซินใส่ขวดแล้วจุดไฟให้ระเบิด⁴⁹ หรือการใช้ไอน้ำทำให้หม้อน้ำระเบิด⁵⁰ แต่ทั้งนี้ การก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจะต้องมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์ของบุคคลอื่นด้วย โดยอาจเป็นการเอาดินปืนใส่ในกระป๋องและจุดระเบิดปาเข้าไปในสถานศึกษาที่เป็นคู่อริกัน หรือการทำประทัดยักษ์ อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะแห่งการกระทำดังกล่าวว่าน่าจะเป็นอันตรายต่อนักศึกษาหรือทรัพย์ของบุคคลอื่นที่ผ่านไปมาแล้ว

⁴⁷ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2, หน้า 59.

⁴⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 221.

⁴⁹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 136.

⁵⁰ จิตติ ดิงค์ทิพย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 499.

(1) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์

หากการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ อันน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์ของบุคคลอื่น และการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นได้กระทำต่อทรัพย์ตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้ระบุไว้ในมาตรา 218 อันเป็นทรัพย์ที่เกี่ยวกับโรงเรือน เรือ หรือแพที่คนอยู่อาศัย โรงเรือน เรือ หรือแพอันเป็นที่เก็บหรือทำสินค้า โรงมหรสพหรือสถานที่ประชุม โรงเรือนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน สาธารณสถาน หรือเป็นที่สำหรับประกอบพิธีกรรมตามศาสนา เรือกลไฟ เรือยนต์ อากาศยาน หรือรถไฟที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยาน ที่จอดรถ หรือเรือสาธารณะเหล่านี้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นต่อทรัพย์ดังกล่าว ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ในมาตรา 222⁵¹

(2) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

การรับโทษหนักขึ้นโดยผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิด ย่อมจะต้องเป็นผลตามธรรมดาที่เกิดขึ้นได้เนื่องจากการก่อให้เกิดระเบิดขึ้น ทั้งนี้ หากผลแห่งการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย หรือได้รับอันตรายสาหัส บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 224⁵² เพราะการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นส่งผลให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อชีวิตร่างกายของประชาชน

ดังนั้น หากการก่อให้เกิดระเบิดเป็นการกระทำต่อทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 218 บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้น โดยจะต้องระวางโทษจำคุกตามมาตรา 218 และหากการก่อให้เกิดระเบิดเป็นเหตุให้เกิดผลต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเช่นเดียวกัน แต่กรณีนั้นก็ดี หากการกระทำความผิดดังกล่าวได้กระทำต่อทรัพย์อันมีมูลค่าเพียงเล็กน้อยและไม่น่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมระวางโทษลดลงตามมาตรา 223 ได้เช่นกัน

⁵¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 222.

⁵² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 224.

2.1.3.3 ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น

ความผิดในส่วนนี้จะเป็ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ซึ่งทำให้ทรัพย์เกิดความเสียหาย การกระทำที่น่าน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์ของบุคคลอื่น ตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้มีอยู่หลากหลายลักษณะ เช่น การกระทำต่อสิ่งปลูกสร้าง การก่อให้เกิด อุทกภัยหรือการใช้น้ำ การกระทำต่อสุขภาพของบุคคล การกระทำต่อสาธารณูปโภคและการสื่อสาร การกระทำต่อการจราจรและการขนส่ง โดยกฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับ โทษ ไม่ว่าจะได้กระทำความผิดโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม⁵³ และหากการกระทำผิดดังกล่าว ข้างต้นได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บสาหัส กฎหมายก็ได้บัญญัติให้บุคคล ผู้กระทำความผิดเช่นนั้นจะต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าปกติทั่วไปด้วยเช่นกัน

(1) ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำต่อสิ่งปลูกสร้าง

ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำต่อสิ่งปลูกสร้าง เป็นกรณีที กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองอันเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ไม่ว่าจะทรัพย์ดังกล่าวจะเป็นโรงเรือน อุเรือ ทีจอดสาธารณะ หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นใด หากการกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์ ตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ ประกอบกับมีพฤติการณ์ประกอบการกระทำอันมีลักษณะอันน่าจะเป็น อันตรายแก่บุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 226 อันมีหลักว่า ผู้ใดกระทำด้วยประการใดๆ แก่โรงเรือน อุเรือ ที่จอดรถหรือเรือ สาธารณะ พุ่มทอดจอดเรือ สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักร เครื่องกล สายไฟฟ้า หรือสิ่งทีทำไว้เพื่อป้องกัน อันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์ จนน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่ เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ⁵⁴

อย่างไรก็ตาม ทรัพย์อันเป็นโรงเรือนตามมาตรานี้มิได้จำกัดเอาไว้เฉพาะโรงเรือนที่ใช้ เป็นที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่หมายรวมถึงโรงเรือนอื่นใดก็ย่อมได้ ทั้งนี้ยังหมายความรวมไปถึง สถานที่ซึ่งใช้เป็นที่เก็บน้ำ เสไฟฟ้า หอระฆัง⁵⁵ หรือสิ่งอื่นใดที่มีไว้เพื่อป้องกันอันตรายแก่บุคคลหรือ ทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็รั้วกันถนนหรือฉนวนหุ้มสายไฟฟ้า⁵⁶ โดยพฤติการณ์ประกอบการกระทำนั้นจะต้อง

⁵³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 239.

⁵⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 226.

⁵⁵ จิตติ ดิงศัทพ์ย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 509.

⁵⁶ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลโทษ, หน้า 138.

มีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคล แม้ว่าผลอันเป็นเหตุแห่งอันตรายนั้นจะยังมิได้เกิดขึ้นเป็นอันตรายแก่บุคคลใดก็ตาม การกระทำดังกล่าวก็ย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 226 แล้วทันทีที่พฤติการณ์ประกอบการกระทำนั้นบ่งบอกว่าน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น ทั้งนี้กฎหมายก็ยังได้ให้ความสำคัญรวมไปถึงสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ ไว้เป็นพิเศษอีกด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งปลูกสร้างอันเกี่ยวกับการจราจร การขนส่งไม่ว่าจะเป็นทางรถ เรือ เครื่องบิน หรือท่าอากาศยาน

(2) ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำการจราจรและการขนส่ง

ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำการจราจรและการขนส่ง ความผิดในส่วนนี้เป็นความผิดอันได้กระทำต่อทรัพย์ต่างๆ ซึ่งส่งผลอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อการจราจรและการขนส่ง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อทางสาธารณะ ทางรถรางหรือรถไฟ ทางขึ้นลงของอากาศยาน หรือสัญญาณจราจรต่างๆ อันรวมไปถึงการกระทำต่อยานพาหนะของตนเองหรือของผู้อื่นด้วย ประกอบกับการกระทำดังกล่าวจะต้องน่าจะเป็นอันตรายต่อการจราจรจึงจะมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น การกระทำด้วยประการใดๆ ให้ทางสาธารณะ* ประตุน้ำ ทำนบ เขื่อน อันเป็นส่วนหนึ่งของทางสาธารณะหรือที่ขึ้นลงของอากาศยานอยู่ในลักษณะอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่การจราจร⁵⁷ หรือเป็นการกระทำใดๆ อันเป็นการกีดขวางทางรถไฟ รถราง หรือทำให้รางรถไฟ รางรถรางหลุด หลวมหรือเคลื่อนจากที่ หรือกระทำแก่เครื่องสัญญาณ⁵⁸ เป็นต้น โดยเครื่องสัญญาณนี้อาจจะเป็นประกาศกรุ่น หรือสิ่งอื่นใดซึ่งได้จัดไว้เป็นสัญญาณเพื่อความปลอดภัยในการจราจร ทั้งทางบก ทางเรือ หรือทางอากาศ⁵⁹

การกระทำการดังกล่าวอาจเป็นการทำให้ทางสาธารณะเป็นหลุมเป็นบ่อ การทำให้สะพานจวนจะพัง หรือการนำไม้หมอนของรางรถไฟออก เหล่านี้ล้วนแต่เป็นการกระทำที่ น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่การจราจร ซึ่งหากวิญญูชนเห็นว่าการกระทำดังกล่าวมีพฤติการณ์ประกอบการกระทำอันน่าจะเป็นอันตรายต่อการจราจรเสียแล้ว⁶⁰ บุคคลผู้กระทำการดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ กระนั้นก็ดี แม้ทรัพย์สินจะเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ แต่หากทรัพย์สินดังกล่าวเป็นยานพาหนะที่มีไว้ใช้กับสาธารณะ เช่น เรือเดินทะเล อากาศยาน รถยนต์

* ทางสาธารณะ หมายถึง ทางบกหรือทางน้ำสำหรับประชาชนใช้ในการจราจร และให้หมายความรวมถึงทางรถไฟและทางรถรางที่มีรถเดินสำหรับประชาชนโดยสารด้วย อ้างถึงใน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(2).

⁵⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 229.

⁵⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 230.

⁵⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 231.

⁶⁰ จิตติ ดิงค์ทิพย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 514.

รถไฟ หรือรถราง หากยานพาหนะเช่นว่านั้นอยู่ในสภาพที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคล⁶¹ หรือได้ใช้ยานพาหนะบรรทุกผู้โดยสารโดยสารถาน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น⁶² บุคคลผู้กระทำการเช่นว่านั้นจะต้องระวางโทษจำคุกหรือทั้งจำทั้งปรับ

การรับจ้างขนส่งคนโดยสารนี้ต้องมีบำเหน็จค่าจ้างแต่ไม่ต้องถึงขนาดจะต้องประกอบอาชีพเป็นการค้าปกติก็ย่อมได้ อีกทั้งยานพาหนะยังมิได้จำกัดเพียงแครถหรือเรือเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงเกวียน แพร หรือยานพาหนะอื่นใดก็ย่อมได้เช่นกัน⁶³ จากกรณีต่างๆ ตามประมวลกฎหมายอาญาจะเห็นได้ว่ากฎหมายได้ให้ความสำคัญคุ้มครองเกี่ยวกับสาธารณสุขประโยชน์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ทรัพย์สินสาธารณะ การขนส่งสาธารณะ หรือการจราจรสาธารณะ อย่างไรก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญามีได้ให้ความสำคัญไว้เพียงแคทรัพย์สินสาธารณะต่างๆ เท่านั้น แต่ยังได้ให้ความสำคัญรวมไปถึงทรัพย์สินอันเกี่ยวกับสิ่งสาธารณูปโภคและการสื่อสารไว้อีกด้วยเช่นเดียวกัน

(3) ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำต่อสาธารณูปโภคและการสื่อสาร

เนื่องจากสิ่งสาธารณูปโภคและการสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำเนินธุรกิจหรือการค้าทางชีพของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการขนส่งน้ำหรือไฟฟ้าซึ่งหากบุคคลใดได้กระทำการใดๆ แก่สิ่งที่ใช้ในการส่งพลังงานไฟฟ้าหรือในการส่งน้ำ⁶⁴ หรือได้กระทำการใดๆ เพื่อให้เกิดอุทกภัยหรือการขัดข้องแก่การใช้น้ำซึ่งเป็นสิ่งสาธารณูปโภค⁶⁵ โดยการกระทำดังกล่าวมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อประชาชนหรือทำให้ประชาชนขาดความสะดวกเสียแล้ว บุคคลผู้กระทำผิดย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ ทั้งนี้ ทรัพย์สินอันเป็นที่ส่งไฟฟ้าหรือน้ำอาจไม่จำเป็นต้องหมายถึงเฉพาะสายไฟฟ้าหรือท่อส่งน้ำเท่านั้น แต่ยังหมายความรวมถึง เสา หม้อแปลง เครื่องสูบน้ำ หรือประตูละบายน้ำได้ด้วยเช่นกัน⁶⁶

ในส่วนของการสื่อสารสาธารณะตามประมวลกฎหมายอาญาได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา 235 ซึ่งหากบุคคลใดได้กระทำการด้วยประการใดๆ ให้การสื่อสารสาธารณะ ทางไปรษณีย์ ทางโทรเลข ทางโทรศัพท์ หรือทางวิทยุขัดข้อง บุคคลผู้กระทำการเช่นว่านี้ย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกหรือ

⁶¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 232.

⁶² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233.

⁶³ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญภาค 2 ตอน 1, หน้า 519.

⁶⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 234.

⁶⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 228.

⁶⁶ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญภาค 2 ตอน 1, หน้า 521.

ปรับ⁶⁷ การสื่อสารสาธารณะในที่นี้ไม่รวมไปถึงโทรศัพท์ที่ใช้กันภายในของเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภายในองค์กรหรือบ้านส่วนบุคคลก็ตาม แต่ให้หมายความรวมถึงสายโทรศัพท์ที่วางผ่านสถานที่ต่างๆ หรือการสื่อสารอื่นใดซึ่งมีไว้ใช้ในส่วนกลางของสาธารณะ⁶⁸

กระนั้นก็ดี กฎหมายแห่งประมวลอาญาก็ยังได้เล็งเห็นถึงความสำคัญต่อทรัพย์ซึ่งมีไว้เพื่อการดำรงชีพของประชาชน อันเป็นการให้ความคุ้มครองรวมถึงการปลอมปนอาหารและยา ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องอุปโภคบริโภคในการดำรงชีพของประชาชนโดยทั่วไป ซึ่งหากบุคคลใดได้กระทำการปลอมปนอาหารหรือยา บุคคลผู้กระทำการเช่นนั้นย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้

(4) ความผิดฐานทำให้น่าจะเป็นอันตรายโดยกระทำต่อสุขภาพของบุคคล

การปลอมปนอาหาร ยา หรือเครื่องอุปโภคบริโภคอื่นใด อันบุคคลจะต้องรับผิดชอบ อาญานี้จะต้องเป็นการปลอมปนเพื่อให้ผู้อื่นนั้นเสียหายหรือใช้ อีกทั้งการปลอมปนดังกล่าวจะต้องมีลักษณะที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของบุคคล ไม่ว่าจะบุคคลผู้กระทำความผิดจะเป็นผู้ลงมือกระทำการปลอมปนเอง จำหน่าย หรือเสนอขายสิ่งของเช่นว่าเหล่านั้น⁶⁹ ทั้งนี้หากว่าการกระทำเช่นนั้นถึงขั้นนำสิ่งมีพิษเจือลงในอาหาร น้ำ บ่อ สระ หรือที่ขังน้ำใดๆ อันได้จัดเตรียมไว้เพื่อให้ประชาชนทั่วไปบริโภค บุคคลผู้กระทำการเช่นนั้นย่อมมีความผิดทางอาญา โดยจะต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับอันเป็นไปตามอัตราที่กฎหมายได้กำหนดเช่นกัน⁷⁰ อาหาร ยา หรือเครื่องอุปโภคบริโภคนี้อาจเป็นสิ่งที่ใช้ดื่ม กิน ใช้เป็นยารักษาโรค ยาสูบ สุรา หมากพลู หรือสิ่งอื่นใด หากว่าการกระทำดังกล่าวได้ส่งผลอันก่อให้เกิดน่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพของบุคคล ก็ย่อมมีความผิดตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ทั้งสิ้น⁷¹

(5) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิดในส่วนนี้เป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด หากบุคคลผู้ซึ่งได้กระทำความผิดอันเกี่ยวกับการวางเพลิงเผาทรัพย์หรือการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 217 218 221 หรือ 222 อันเป็นเหตุ

⁶⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 235.

⁶⁸ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ, หน้า 138.

⁶⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 236.

⁷⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 237.

⁷¹ จิตติ ดิงค์ทิพย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 523.

ให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บสาหัส⁷² บุคคลเช่นว่านั้นย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นกว่าปกติโดยผลแห่งการกระทำความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

อย่างไรก็ตาม หากการกระทำความผิดเป็นความผิดอันเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง การจราจรและการขนส่ง สุขภาพของบุคคล หรือสาธารณูปโภคและการสื่อสาร ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวก่อให้เกิดผลอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บสาหัส บุคคลผู้กระทำความผิดเช่นว่านี้ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้น อันเป็นไปตามผลธรรมดาที่ย่อมเกิดขึ้นได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 238⁷³ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้ให้ความสำคัญไว้ทั้งความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์และชีวิตร่างกายของประชาชนควบคู่กันไป

จากกรณีดังกล่าวข้างต้นที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์เสียหายที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ซึ่งความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดเสียหายของประเทศไทยนี้ มิได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้แต่ในเฉพาะมาตรา 358-360 ทวิ เท่านั้น แต่ยังมีปรากฏอยู่ตามหมวดหมู่ต่างๆ ของประมวลกฎหมายอาญา เพียงแต่ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันเป็นกฎหมายหลักของความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้น กฎหมายได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358-360 ทวิ เท่านั้นเอง

---

⁷² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 224.

⁷³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238.

บทที่ 3

การเพิ่มโทษให้หนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์

3.1 หลักเกณฑ์ในการกำหนดความผิดและโทษทางอาญา

หลักเกณฑ์ในการกำหนดความผิดและโทษทางอาญา แต่เดิมทีในสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช (รัชกาลที่ 1) ยังเป็นระบบกฎหมายที่ความแพ่งและความอาญายังรวมอยู่ปะปนกัน กล่าวคือ หากมีการลงโทษปรับบุคคลผู้กระทำความผิด เงินซึ่งเป็นค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวจักต้องส่งเข้าพระคลังส่วนหนึ่งและอีกส่วนจึงจักให้แก่ผู้ได้รับความเสียหาย¹ ต่อมาได้มีการแบ่งแยกคดีส่วนแพ่งและคดีส่วนอาญาออกจากกัน ในสมัยของรัตนโกสินทรศก 115 และมีการตราพระราชบัญญัติกระบวนพิจารณาความแพ่งขึ้น โดยได้มีการบัญญัติเขตอำนาจของศาลแพ่งไว้ในมาตรา 5 “คดีทั้งปวงฟ้องกันด้วยประการใดๆ ก็ดี ที่ไม่ได้ร้องขอให้มิโทษอาญาหลวงตามกฎหมายแลเปนแต่จะตัดสินให้แล้วแก่กันได้ด้วยทอดสินไหมฤๅใช้ทุนทรัพย์ทั้งปวงนั้น เรียกว่า ความแพ่ง” อันเป็นจุดที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างคดีแพ่งกับคดีอาญา ซึ่งหากว่ามีการร้องขอให้มีการลงโทษด้วยก็จักเป็นคดีอาญา²

ใน พ.ศ. 2451 ได้มีการประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญาฉบับแรกที่มีความทันสมัยที่สุดในสมัยนั้น โดยได้มีการกำหนดความผิดและโทษของการกระทำความผิดทางอาญาไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ซึ่งได้จัดทำขึ้นโดยมีแบบอย่างมาจากกฎหมายอาญาของนานาประเทศ เช่นประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ประมวลกฎหมายอิตาลี และประมวลกฎหมายเนเธอร์แลนด์ เป็นต้น³ ซึ่งต่อมาใน พ.ศ. 2500 ก็ได้มีการกำหนดความผิดและโทษทางอาญาไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฉบับ พ.ศ. 2499 เช่นกัน

ในทางอาญาการกระทำใดจะเป็นความผิดตามกฎหมาย การกระทำความผิดดังกล่าวจะต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นความผิดและมีโทษทางอาญา ไม่ว่าการกระทำความผิดดังกล่าวจะเป็นการกระทำต่อ

---

¹ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, บัญชีนายยอร์ช ปาดูซ์ (Georges Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมายของรัฐบาลสยาม เกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2546), หน้า 26.

² คณพล จันทน์หอม, “โครงการตำราและสื่อการสอนกฎหมายอาญาภาคทั่วไป”, หน้า 25. (เอกสารอัดสำเนา)

³ หยุด แสงอุทัย, คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2548), หน้า

เอกชนโดยตรงเพื่อให้ได้รับความเสียหายอันเป็นความผิดต่อส่วนตัวก็ตาม แต่ก็ต้องถือว่าความผิดอาญาดังกล่าวนั้นได้ส่งผลกระทบต่อสังคมหรือมหาชนโดยรวมเสียแล้ว อีกทั้งการกระทำอันใดที่จะถือว่าเป็นความผิดทางอาญานั้นก็จักต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษรโดยชัดแจ้ง⁴ อันเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและหลักสากลที่ได้ให้ความรับรองไว้ว่า "ไม่มีความผิดและไม่มีโทษถ้าไม่มีกฎหมาย" (Nullum Crimen, Nulla Poena, Sine Lege)⁵

เนื่องจากกฎหมายอาญามีลักษณะที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน อันรวมไปถึงความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของรัฐ ดังนั้น รัฐจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้ามาทำการแทรกแซงกำหนดกฎหมายเพื่อคุ้มครองผู้ที่อยู่ภายใต้รัฐ แม้ว่าโดยทั่วไปบุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตอย่างอิสระ トラบเท่าที่มีได้กระทำการอันใดที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ให้เป็นความผิดหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีก็ตาม โดยประชาชนมีอำนาจตามกฎหมายที่ให้การรับรองสิทธิไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งมีอยู่หลายฉบับ เช่น มาตรา 29 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับปี 2550 ได้บัญญัติว่า "การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้..."⁶

ดังนั้นการที่บุคคลจะต้องถูกลงโทษเพราะได้กระทำความผิดจึงต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดและบุคคลต้องถูกลงโทษ โดยจะเห็นได้ในบทบัญญัติในมาตรา 2 ของประมวลกฎหมายอาญาซึ่งได้บัญญัติว่า "บุคคลจะต้องรับโทษในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย..."⁷ กฎหมายอาญาในสายตาของนักกฎหมายจึงอาจหมายถึง "กฎหมายที่กำหนดว่าการกระทำและการงดเว้นการกระทำอย่างใดเป็นความผิดอาญา และ

⁴ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 11 (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2555), หน้า 2-3.

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 32.

⁶ กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 29.

⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2.

จะลงโทษหรือใช้วิธีการอย่างใดแก่การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำอันเป็นความผิดอาญานั้น”⁸ หรือหมายความถึง “กฎหมายที่บัญญัติถึงความผิดและโทษ”⁹

ทั้งนี้จึงเป็นการอธิบายให้เห็นว่า การกระทำใดจะเป็นการกระทำความผิดทางอาญา การกระทำนั้นจะต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นความผิดและมีการกำหนดโทษไว้ เหตุที่กฎหมายอาญาจะต้องมีการบัญญัติเป็นกฎหมายไว้โดยชัดแจ้งและตีความอย่างเคร่งครัด เพราะกฎหมายมีลักษณะเป็นการบังคับเข้ากับเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำความผิดและเป็นเรื่องระหว่างรัฐกับเอกชน จึงไม่อาจนำหลักตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาปรับใช้กับคดีอาญา เช่น ตามมาตรา 4 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “เมื่อไม่มีกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้นให้วินิจฉัยคดีโดยอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วยให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป”¹⁰ เพราะกฎหมายแพ่งเป็นเรื่องระหว่างเอกชนกับเอกชน และวัตถุประสงค์ของกฎหมายแพ่งนั้นมุ่งเน้นไปที่การชดใช้ความเสียหายทางแพ่งให้กับผู้เสียหายมากกว่าการมุ่งลงโทษแก่บุคคล หรือเพื่อเป็นการข่มขู่บุคคลให้เกรงกลัวต่อการลงโทษในลักษณะอาญา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำความผิดนั้นกลับตัวเป็นคนดีและเพื่อให้สังคมปลอดภัย¹¹

แม้ในปัจจุบันการชดใช้ค่าเสียหายในทางแพ่งจะมีการให้ค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages) ก็ตามแต่วัตถุประสงค์หลักก็เพื่อเป็นการชดใช้เยียวยาความเสียหายมากกว่าการลงโทษ อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ในการกำหนดความผิดทางอาญาส่วนใหญ่แล้วนั้นควรคำนึงถึงจารีตประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา และศีลธรรมของแต่ละประเทศนั้นๆ เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการกำหนดกฎหมายของแต่ละประเทศ เพราะแต่ละประเทศอาจจะให้ความสำคัญในแต่ละเรื่องไม่เหมือนกัน โดยหากกฎหมายมีความสอดคล้องเข้ากันกับลักษณะแห่งการดำรงชีวิตของคนในสังคมและศีลธรรมเสียแล้วย่อมส่งผลให้การบังคับใช้กฎหมายนั้นไม่ลำบากมากนัก

ดังนั้น จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายอาญากับศีลธรรมนี้ย่อมมีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ในบางครั้งการกระทำอาจจะผิดศีลธรรม แต่อาจจะไม่มีความผิดทางอาญาก็ได้ เช่น การพูดโกหกหรือ

⁸ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 21 (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554), หน้า 13.

⁹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 15 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2556), หน้า 14.

¹⁰ ประมวลแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4.

¹¹ เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 9.

การตีมูลค่า เป็นต้น¹² เพราะการทำผิดศีลธรรมยังไม่มีควมร้ายแรงมากถึงขนาดที่รัฐจำเป็นต้องเข้ามาทำการแทรกแซง หรือกรณีที่ไม่ผิดศีลธรรมแต่อาจมีความผิดทางอาญาได้ เช่น การรับผิดผิดขาดแม้ว่าจะมิได้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม แต่หากความผิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง รัฐก็จำเป็นต้องเข้ามาทำการแทรกแซงกำหนดโทษหรืออาจจะต้องกำหนดโทษให้หนักขึ้นกว่าเดิมอีกด้วยเช่นกัน

3.1.1 วัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญา

วัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญามีอยู่หลากหลายประการ โดยการลงโทษทางอาญาในแต่ละวัตถุประสงค์ก็มักจะมี ความแตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์อันเป็นวัตถุประสงค์หลักของการลงโทษก็เพื่อให้สังคมนั้นสามารถอยู่ร่วมกันได้ โดยจะแบ่งทฤษฎีการลงโทษออกเป็น 7 ประการ กล่าวคือ¹³

1) การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน (Retribution)

การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนเป็นทฤษฎีที่นักการเมืองและนักรัฐศาสตร์มักจะเห็นด้วย ทฤษฎีนี้มีความเก่าแก่และมีการใช้กันมาอย่างช้านาน โดยทฤษฎีนี้เห็นว่า บุคคลได้ก่อให้เกิดการกระทำ ความผิดขึ้นเช่นไร ก็ย่อมต้องได้รับผลเช่นนั้น ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการแก้แค้นให้สาสมกับสิ่งที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อให้เกิดขึ้นซึ่งอาจจะไม่ถูกต้องตามหลักศีลธรรมเท่าไรนัก แต่ก็ เป็นวิธีการลงโทษที่แสดงถึงการข่มขู่ให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับจากการกระทำความผิด

2) การลงโทษเพื่อป้องกันการกระทำความผิด (Prevention)

การลงโทษเพื่อป้องกันการกระทำความผิดเป็นทฤษฎีที่ใช้การลงโทษเพื่อข่มขู่บังคับ และเพื่อเป็นการสยบการกระทำความผิดมิให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก หากไม่ใช้มาตรการการลงโทษดังกล่าวก็อาจจะก่อให้เกิดการกระทำความผิดเพิ่มมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีนี้มิได้มี

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 2.

¹³ Wayne R. Lafave, *Criminal Law*, pp. 26-33.

วัตถุประสงค์ที่จะแก้แค้นแทนสังคมหรือสร้างความเกลียดชังต่อผู้กระทำความผิดเช่นทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน

3) การลงโทษเพื่อแยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคม (Restraint)

การลงโทษเพื่อแยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคมเป็นทฤษฎีที่ใช้ในกระบวนการทางอาญา โดยกระทำการแยกตัวผู้กระทำความผิดออกจากสังคมเพื่อทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นไม่สามารถกระทำความผิดได้ อันเป็นการตัดโอกาสในการกระทำความผิดนั่นเอง เช่น การจำคุก ประหารชีวิต หรือเนรเทศ เป็นต้น หากใช้วิธีการลงโทษเพื่อแยกผู้กระทำความผิดออกจากสังคมโดยมิได้ใช้วิธีการแก้ไขฟื้นฟูประกอบควบคู่กันไปด้วยนั้น อาจถือได้ว่าเป็นการใช้วิธีการลงโทษที่มีผลลดนักเพราะนักโทษที่ถูกปล่อยออกมาจากเรือนจำก็จะต้องกลับมาสู่สังคมเช่นเดิม แม้ว่าในบางครั้งทฤษฎีนี้จะลงโทษผู้กระทำความผิดถึงประหารชีวิต หรือลงโทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีโอกาสพักโทษก็ตาม

4) การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งการกระทำความผิด (Deterrence)

การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งมีแนวคิดมาจากสำนักอาชญาวิทยาตั้งเดิม (Classical School) โดยบุคคลแต่ละบุคคลมีเจตจำนงเสรี (Free Will) ในการที่จะเลือกกระทำการสิ่งใดก็ได้ตามแต่ละเหตุผลหรือประโยชน์ที่ตนเลือกกระทำ ซึ่งสำนักอาชญาวิทยาตั้งเดิมนี้เชื่อว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นเพราะบุคคลนั้นไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ เพราะเหตุที่กฎหมายนั้นอ่อนแอหรือเบาเกินไปจึงทำให้บุคคลเลือกที่จะกระทำความผิดมากกว่าการกลัวการลงโทษ วัตถุประสงค์ของการลงโทษตามทฤษฎีนี้ก็เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นอีก อันอาจแบ่งได้ออกเป็น 2 แบบ¹⁴

- การข่มขู่ยับยั้งเฉพาะราย (Special Deterrence) อันเป็นการลงโทษที่ตัวผู้กระทำความผิดให้เหมาะสมกับความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อขึ้น ทั้งนี้เพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

¹⁴ พเยาว์ ศรีแสงทอง, การลงโทษและการแก้ไขผู้กระทำความผิด, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555), หน้า 47-48.

- การยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งมิให้ผู้อื่นกระทำความผิดในแบบเดียวกันอีกหรือเป็นการลงโทษเพื่อมิให้เอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะผู้อื่นจะเกรงกลัวต่อการถูกลงโทษ วัตถุประสงค์ของการลงโทษชนิดนี้เป็นการลงโทษเพื่อยับยั้งการกระทำความผิดของคนในสังคมอย่างแท้จริง

5) การลงโทษเพื่อแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด (Rehabilitation)

การลงโทษเพื่อแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิดเป็นทฤษฎีการลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยวิธีการรักษา อันเป็นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้กลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ต่อไป และเพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก โดยทฤษฎีนี้จะให้ความสำคัญกับการแก้ไขสาเหตุแห่งการก่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น และยังให้ความสำคัญรวมถึงวิธีการที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นมีชีวิตที่ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

6) การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Restoration)

การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟูเป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญต่อทั้งตัวอาชญากรผู้กระทำความผิดและตัวผู้ได้รับเสียหายควบคู่กันไป การแก้ไขฟื้นฟูตามทฤษฎีนี้จะเป็นการทำให้ผู้กระทำความผิดได้สำนึกถึงความผิดที่ตนได้ก่อให้เกิดขึ้น ซึ่งในขณะเดียวกัน ก็จะเป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้เสียหายได้ทราบถึงสาเหตุต่างๆ ว่าเพราะเหตุใดผู้กระทำความผิดถึงได้กระทำความผิดต่อผู้เสียหายเช่นนั้น อันรวมถึงการเปิดโอกาสให้ผู้เสียหายสามารถแสดงความคิดเห็นว่าต้องการให้ผู้กระทำความผิดนั้นชดใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นเช่นว่านี้อย่างไร โดยอาจมิใช่สิ่งที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจเสมอไปก็ย่อมได้

7) การให้ความรู้แก่สังคม (Education)

เมื่อมีการลงโทษอาชญากรผู้กระทำความผิด การให้ความรู้แก่สังคมก็ย่อมมีผลเป็นการยับยั้งการกระทำความผิดได้ด้วยเช่นกัน การลงโทษและให้สาธารณชนได้ทราบถึงการลงโทษต่างๆ จะทำให้สาธารณชนสามารถทราบถึงสิ่งที่ควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำอันเกี่ยวกับความผิดทางอาญา โดยสังคมจะสามารถทราบและแยกแยะว่าสิ่งใดเป็นเรื่องที่ดีหรือไม่ดีได้เอง ซึ่งการให้ความรู้ต่างๆ แก่สาธารณชนควรมุ่งเน้นไปที่ความผิดที่สาธารณชนไม่อาจทราบได้ด้วยตนเอง หรือให้ความรู้เกี่ยวกับ

ศีลธรรมต่างๆ มากกว่าการให้ความรู้อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่สาธารณชนสามารถทราบได้ด้วยตนเองอยู่แล้ว

สังคมจะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขได้จึงจำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยในการอยู่ร่วมกัน หากว่ามีผู้แหกกฎก็ย่อมจะต้องมีบทลงโทษแก่ผู้แหกกฎเหล่านั้น กฎที่ว่านี้อาจจะเป็นกฎที่ใช้ในการปกครองของแต่ละกลุ่มก็ย่อมได้ เช่น ครอบครัว โรงเรียน หรือวัด เป็นต้น หากเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ อย่างประเทศต่างๆ ย่อมต้องมีการใช้กฎของแต่ละประเทศ นั่นก็คือกฎหมายนั่นเอง โดยบุคคลที่อยู่ภายในแต่ละประเทศจำต้องปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศนั้นๆ ซึ่งหากบุคคลใดได้แหกกฎที่แต่ละประเทศได้กำหนดไว้ บุคคลดังกล่าวก็ย่อมต้องถูกลงโทษตามที่แต่ละประเทศได้กำหนดไว้¹⁵

3.1.2 หลักเกณฑ์การรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา

การรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาอาจแบ่งแยกได้เป็น 3 กรณี กล่าวคือ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษ โดยลักษณะแห่งการรับโทษหนักขึ้นของแต่ละเหตุก็จะอาศัยปัจจัยแตกต่างกันออกไป เช่น การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ก็จะอาศัย “เหตุ” เป็นปัจจัยแห่งการรับโทษหนักขึ้น หรือในกรณีเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดก็จะอาศัย “ผล” เป็นปัจจัยแห่งการรับโทษหนักขึ้น แต่ในส่วนของการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษนั้น จะอาศัย “การกระทำความผิดซ้ำ” เป็นปัจจัยแห่งการรับโทษหนักขึ้น โดยการเพิ่มเติมโทษแก่ผู้กระทำความผิดอีกนั่นเอง

3.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นกรณีที่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุ โดยเหตุที่จะทำให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นจำเป็นต้องเป็นเหตุที่กฎหมายได้กำหนดไว้ด้วยเช่นกัน แนวความคิดในการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ตามที่ได้ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้นมี

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 51.

อยู่มากมาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน เป็นต้น ทั้งนี้ แนวความคิดในเรื่องเหตุฉกรรจ์จึงอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท¹⁶ กล่าวคือ

1) เหตุฉกรรจ์เนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด กล่าวคือ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด เป็นกรณีที่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นการกระทำความผิดโดยไตร่ตรองไว้ก่อน การทรมาน หรือการทารุณกรรม เป็นต้น¹⁷

2) เหตุฉกรรจ์อันเป็นจุดมุ่งหมายทางอาชญากรรม กล่าวคือ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากจุดมุ่งหมายของการก่ออาชญากรรม เป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดเพราะมีมูลเหตุจูงใจอันเป็นจุดมุ่งหมายในการกระทำความผิดขึ้น เช่น การเตรียมเพื่อกระทำความผิด การกระทำความผิดเพื่อความสะดวก หรือการกระทำความผิดเพื่อเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อื่นใด เป็นต้น¹⁸

หลักทั่วไปอันเป็นหลักในการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์ได้มีการบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคท้าย อันมีหลักว่า “บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงใด บุคคลนั้นจะต้องได้รู้ถึงข้อเท็จจริงนั้น”¹⁹ โดยผู้กระทำความผิดจะต้องทราบถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 59 วรรคสาม เช่น ผู้ใดจะฆ่าผู้อื่น ผู้กระทำจะต้องรู้ว่าสิ่งที่ตนจะกระทำการฆ่านั้นเป็นคน และประสงค์ให้ผลนั้นเกิดคือความตาย แต่ผู้กระทำความผิดไม่จำเป็นต้องรู้ถึงขนาดว่าการฆ่าผู้อื่นมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดอันเป็นข้อกฎหมายมิใช่ข้อเท็จจริง²⁰ ซึ่งบุคคลรู้เท่าใดถือว่าคุณมีเจตนากระทำความผิดเท่านั้น การกระทำความผิดที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นก็เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์จะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดเท่าที่ทราบถึงข้อเท็จจริง ถ้าผู้กระทำไม่ทราบว่าสิ่งที่ตนกำลังกระทำต่อมีข้อเท็จจริงอันเป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้น จะถือว่าผู้กระทำความผิดนั้นมีเจตนากระทำความผิดอันเป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นมิได้ เช่น นายเจมต้องการจะฆ่า นายบอยบิตาของตน นายเจมจำต้องรู้ถึงข้อเท็จจริงว่า

¹⁶ คณิศ ฌ นคร, กฎหมายอาญาภาคความผิด, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2553), หน้า 100.

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 101.

¹⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 102.

¹⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62.

²⁰ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 79.

บุคคลที่ตนกำลังจะลงมือฆ่า โดยใช้ปืนเล็งไปนั้นคือนายบอยบิตาของตน โดยนายเจมเพียงแค่รู้ถึงข้อเท็จจริงว่านายบอยคือบิตาของตนก็เพียงพอที่จะลงโทษตามเหตุฉกรรจ์ได้แล้ว หลักการรู้ถึงข้อเท็จจริงที่จะทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้นนั้นจะนำมาใช้ก็ต่อเมื่อ บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเพราะอาศัยเหตุฉกรรจ์เท่านั้น ไม่รวมไปถึงกรณีที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลธรรมดาตามมาตรา 63²¹

การกระทำความผิดที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นนั้นนอกจากจะต้องรู้ถึงข้อเท็จจริงแล้วยังอาจจะต้องพิจารณาประกอบกับ “มูลเหตุชกุงใจ” (Motive) ด้วย เช่น เหตุผลส่วนตัวหรือวัตถุประสงค์ในท้ายที่สุด (Ulterior Goal) ของผู้กระทำความผิดแต่ละบุคคล มูลเหตุชกุงใจนั้นมีใช้เจตนาภายในตามมาตรา 59 วรรคสอง แต่เป็นเหตุผลบางอย่างที่ชกุงใจซึ่งประกอบรวมไว้ในหรือซ่อนไว้ภายหลังเจตนาโดยมูลเหตุชกุงใจอาจเป็นความรู้สึกต่างๆ เช่น ความเกลียด ความอิจฉา ความริษยา ความโลภ หรือความรัก เป็นต้น อีกกรณีคือ “มูลเหตุชกุงใจพิเศษ” (Specific Intent) ได้แก่ มูลเหตุชกุงใจที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นองค์ประกอบความผิดด้วย เช่น “โดยทุจริต” หรือ “เพื่อ” ซึ่งมูลเหตุชกุงใจตามกฎหมายมีลักษณะหลากหลาย ได้แก่ องค์ประกอบความผิด เหตุเพิ่มโทษ เหตุลดโทษ เหตุให้ไม่ต้องรับโทษ และเป็นเหตุให้ไม่ต้องรับผิด เป็นต้น²²

เมื่อทำการพิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา 59 วรรคสาม ประกอบกับมาตรา 62 วรรคท้ายแล้วจึงได้หลักต่างๆ ดังนี้²³

- 1) หากผู้กระทำไม่ทราบถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายนอกอันเป็นองค์ประกอบความผิด ถือว่าผู้นั้นไม่มีเจตนากระทำความผิด กล่าวคือ “ไม่รู้ไม่มีเจตนา”
- 2) หากผู้กระทำรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายนอกอันเป็นองค์ประกอบความผิดเท่าใดก็ถือว่าผู้นั้นมีเจตนากระทำความผิดเท่านั้น กล่าวคือ “รู้เท่าใดก็มีเจตนาเท่านั้น”
- 3) หลักที่ว่า “รู้เท่าใดก็มีเจตนาเท่านั้น” ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าจะต้อง “ไม่เกินความจริง” ด้วย

อย่างไรก็ตาม การรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยก็ได้มีการบัญญัติไว้เฉพาะการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุฉกรรจ์เท่านั้น แต่ยังสามารถบัญญัติให้บุคคลผู้

²¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 81.

²² ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 77-79.

²³ เกียรติขจร วังนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 153.

ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดด้วยเช่นเดียวกัน อันจะปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 63 อันเป็นหลักทั่วไปนั่นเอง

3.1.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ

การที่บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด เพราะเหตุที่ผลแห่งการกระทำความผิดมีความร้ายแรงมากจึงส่งผลให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจำต้องรับโทษหนักขึ้นตามผลที่เกิดมีขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิด²⁴ เช่น การที่บุคคลผู้ซึ่งเจตนากระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นตามมาตรา 295 แต่ผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นผลตามธรรมดาได้ก่อให้เกิดอันตรายสาหัสขึ้น อันเป็นความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 เมื่อผลแห่งการกระทำความผิดก่อให้เกิดความร้ายแรงมากยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้ผู้กระทำความผิดจำต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยโดยมีจำต้องมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดผลร้ายแรงเช่นนั้น อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด²⁵

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดจะต้องพิจารณาถึงทฤษฎีเงื่อนไขประกอบทฤษฎีเหตุที่เหมาะสมประกอบกัน เพราะเหตุที่ทฤษฎีเงื่อนไข (Condition Theory) เป็นกรณีที่มีการกระทำต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำใดๆ ก็ตาม ถือได้ว่าเป็นเหตุที่ก่อให้เกิดผลทั้งสิ้น ซึ่งหากไม่มีการกระทำเช่นนั้นเสียแล้วผลแห่งการกระทำย่อมจะไม่เกิดมีขึ้น และแม้ว่าเหตุที่ทำให้ผลเกิดขึ้นจะมีอยู่ในตัวผู้ถูกระทำเองก็ตาม ผู้กระทำก็จำต้องรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้น ทฤษฎีเงื่อนไขนี้เป็นทฤษฎีที่ได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้กระทำเอาไว้อย่างกว้างขวาง จึงจำเป็นต้องใช้ทฤษฎีเงื่อนไขนี้กับกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดโดยเจตนาประสงค์ต่อผลเพื่อให้ผลเช่นนั้นเกิดขึ้น โดยผู้กระทำจะต้องรู้ถึงสภาพการณ์ทุกอย่างจึงจะรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้นนั้น เพราะหากผู้กระทำได้กระทำการใดอันส่งผลให้เกิดขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะผู้กระทำจะได้กระทำด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม ก็ต้องถือว่ากระทำความผิดเช่นนั้น มีความสัมพันธ์ระหว่างผลที่เกิดขึ้นแล้วทั้งสิ้น²⁶

ทฤษฎีเหตุเหมาะสม (Adequate Cause) หรือทฤษฎีผลธรรมดา คือ การการกระทำอันเป็นเหตุเหมาะสมที่จะก่อให้เกิดผลแห่งการกระทำที่ตามมาหรือไม่ โดยบุคคลธรรมดา

²⁴ หยุต แสงอุทัย, “การกำหนดโทษสำหรับความผิดในประมวลกฎหมายอาญา,” ตุลพาท 7, 8: 931.

²⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 932.

²⁶ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 59.

สามารถคาดเห็นได้หรือไม่ว่าการกระทำดังกล่าวจะส่งผลเช่นใด²⁷ ดังนั้นการนำทฤษฎีเหตุที่เหมาะสมมาใช้ในการวินิจฉัยความผิดของผู้กระทำความผิดจึงต้องดูว่าการกระทำของผู้กระทำ (เหตุ) นั้นเหมาะสม หรือมีความสัมพันธ์อันจะก่อให้เกิดผลได้โดยทั่วไปหรือไม่ (Reasonable Connection)²⁸ เมื่อทฤษฎีเงื่อนไขได้กำหนดให้ผู้กระทำความผิดจะต้องรับผิดชอบตามเหตุที่ตนได้กระทำไว้อย่างกว้างขวางมากเกินไป จึงทำให้ต้องใช้ทั้งทฤษฎีเงื่อนไขและทฤษฎีเหตุที่เหมาะสมประกอบกัน

อย่างไรก็ตาม ทั้งสองทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่มีการนำมาใช้มากที่สุดในการวินิจฉัยคดีในศาลและลำดับคดีส่วนอื่นด้วย²⁹ ซึ่งตามหลักการในประมวลกฎหมายอาญาก็ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับหลักนี้ไว้ใน มาตรา 63 บัญญัติว่า “ถ้าผลของการกระทำความผิดใดทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ผลของการกระทำความผิดนั้นต้องเป็นผลที่ตามธรรมดาย่อมเกิดขึ้นได้”³⁰ “ผลธรรมดา” ตามมาตรา 63 นี้มีใช้หลักทั่วไปที่จะนำมาปรับใช้กับการวินิจฉัยคดีในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล แต่เป็นการนำมาปรับใช้เฉพาะกรณีที่ผลแห่งการกระทำความผิดนั้นส่งผลให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นเท่านั้น³¹ แต่ผลตามธรรมดานี้อาจนำมาเทียบเคียงกับเรื่องของทฤษฎีเหตุเหมาะสมได้ การพิจารณาถึงลักษณะของการกระทำว่าผู้กระทำความผิดสามารถคาดเห็นถึงผลที่จะเกิดขึ้นได้หรือไม่ และเหตุที่ผู้กระทำได้ทำลงมีความเหมาะสมกับผลที่เกิดขึ้นหรือไม่ ให้ออกจากความสามารถคาดเห็นของวิญญูชนหรือบุคคลโดยทั่วไป³²

ทั้งนี้การคาดเห็นในผลที่จะเกิดขึ้นจะต้องเทียบเคียงกับความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีความรู้และมีประสบการณ์ชีวิตในระดับปานกลาง หรือระดับที่วิญญูชนพึงคาดหมายได้นั่นเอง แต่ในกรณีที่ต้องใช้ความรู้ความชำนาญพิเศษก็ย่อมต้องทำการเทียบเคียงความรู้และประสบการณ์จากผู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน เช่น กรณีที่จะต้องพิจารณาว่า ยาพิษที่ผู้ตายกินเข้าไปนั้นได้ทำให้เกิดความตายหรือความตายเกิดจากเหตุอื่นหรือไม่ อันเป็นการต้องใช้ความรู้ความสามารถชำนาญพิเศษ จึงต้องทำ

²⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 59.

²⁸ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 332.

²⁹ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 60.

³⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63.

³¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 313.

³² ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 60.

การเทียบกับบุคคลผู้ใช้ความรู้ความชำนาญของนักวิชาการเป็นธรรมดาว่าสามารถคาดเห็นได้หรือไม่³³ โดยการ “คาดเห็น” นี้ไม่จำเป็นต้องถึงขั้นเล็งเห็นผล³⁴

ดังนั้น การนำทฤษฎีเงื่อนไข ทฤษฎีเหมาะสม หรือทฤษฎีผลธรรมดามาปรับใช้ในการวินิจฉัยคดีจึงมีหลักการว่า ให้ทำการวินิจฉัยความผิดตามทฤษฎีเงื่อนไขเสียก่อนเพื่อให้สามารถทราบได้ว่ามีใครบ้างที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุที่ทำให้เกิดผลอันเป็นความผิดขึ้น และหากมีผลอื่น ๆ เกิดขึ้นอีกในภายหลังจึงจะทำการพิจารณาว่าการกระทำของบุคคลใดบ้างที่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้น ซึ่งหากมีผลที่เกิดขึ้นหนักกว่าเจตนาที่แท้จริง ผู้ประสงค์ต่อผลก็ต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าปกติ ซึ่งการรับโทษหนักขึ้นนี้จะนำไปใช้กับความผิดบางมาตราที่กฎหมายกำหนดให้ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเท่านั้น เพราะผลที่เกิดตามมาภายหลังเกินกว่าเจตนาที่แท้จริงของผู้กระทำ³⁵

3.1.2.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษ

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษเพราะจำเลยกระทำความผิดซ้ำ ได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92 และมาตรา 93 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ลงโทษจำเลยผู้กระทำความผิดซ้ำเพราะเหตุที่จำเลยผู้นั้นไม่เช็ดหลาบ จึงทำให้กฎหมายจำเป็นต้องเพิ่มโทษให้หนักขึ้นเพื่อลงโทษจำเลยเหล่านี้ บทบัญญัติในเรื่องการกระทำความผิดซ้ำเป็นบทบัญญัติทั่วไปที่สามารถนำไปปรับใช้กับการกระทำความผิดต่างๆ ได้ทุกฐานความผิด ดังนั้นจึงอาจแบ่งแยกการเพิ่มโทษจำเลยเพราะเหตุที่ได้กระทำความผิดซ้ำได้เป็น 2 กรณี

(1) การเพิ่มโทษจำเลยตามมาตรา 92* มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1.1 ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีแรกให้ลงโทษจำคุก

จำเลยจำต้องได้รับการลงโทษจำคุกมาแล้วจริงๆ เพราะเหตุที่ได้กระทำความผิดอาญา โดยไม่รวมถึงการกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

³³ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 59.

³⁴ เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 333.

³⁵ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป, หน้า 62.

* “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใดๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ตีภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง” อ้างถึงใน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92.

ความแพ่งตามมาตรา 33 และจะต้องมิใช่เป็นเพียงการรอกำหนดโทษหรือรอการลงโทษตามมาตรา 56 อีกทั้งคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกนั้นจำเป็นต้องเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลไทยเท่านั้น โดยไม่มีการอุทธรณ์ฎีกาต่อไปอีก³⁶ ดังนั้นหากเป็นเพียงคำพิพากษาให้รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษตามมาตรา 56 และจำเลยได้กระทำความผิดขึ้นอีกในระหว่างรอการลงโทษจำคุกไว้ ศาลจะทำการเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92 ไม่ได้³⁷ หรือหากคดีอาญาเรื่องก่อนยังไม่ถึงที่สุดศาลในคดีหลังก็ไม่สามารถทำการเพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสามตามมาตรา 92 ได้เช่นกัน³⁸

1.2 กระทำความผิดขึ้นอีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่ หรือภายในระยะเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ

การกระทำความผิดขึ้นอีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่ หรือภายในระยะเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ เป็นกรณีที่จำเลยได้กระทำความผิดอาญาใดก็ได้ไม่จำเป็นต้องเป็นความผิดฐานเดียวกันกับความผิดครั้งก่อน โดยการกระทำความผิดได้เกิดขึ้นในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่หรือในระหว่างการทูลเกล้าฯ บังคับให้จำคุกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 246 หรือเป็นกรณีที่จำเลยกระทำความผิดขึ้นระหว่างที่จำเลยทำการหลบหนีการลงโทษจำคุกอยู่ก่อนที่จะล่องเลยเวลาการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 98* อย่างไรก็ตาม หากจำเลยกระทำความผิดภายใน 5 ปี นับจากวันพ้นโทษในคดีก่อนอันเป็นวันถัดจากวันที่ครบกำหนดให้ปล่อยตัวในคดีก่อน จำเลยก็ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการเพิ่มโทษได้เช่นเดียวกัน

ดังนั้น หากในคดีก่อนจำเลยมิได้ถูกลงโทษจำคุกเพราะศาลรอการลงโทษไว้ จึงทำให้ไม่มีวันพ้นโทษจำคุกที่จะเริ่มนับระยะเวลา 5 ปี หรือเป็นกรณีที่ระยะเวลาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 98 นั้นล่องเลยไปเสียแล้วจะถือว่าเป็นวันพ้นโทษมิได้ รวมทั้งหากจำเลยได้รับการล้างมลทินฯ ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 ซึ่งให้ถือว่าจำเลยนั้นไม่เคยถูกลงโทษในความผิด เช่นว่านั้นมาก่อน ก็จะไม่กระทำการเพิ่มโทษตามมาตรา 92 ไม่ได้เช่นกัน³⁹

³⁶ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 934-935.

³⁷ คำพิพากษาฎีกาที่ 786/2502.

³⁸ คำพิพากษาฎีกาที่ 2716/2545.

* มาตรา 98 บัญญัติว่า “เมื่อได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษผู้ใด ผู้นั้นยังมีได้รับโทษก็ตี ได้รับโทษแต่ยังไม่ครบถ้วน โดยหลบหนีก็ดี ถ้ามิได้ตัวผู้นั้นมาเพื่อรับโทษนับแต่วันที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด หรือนับแต่วันที่ผู้กระทำความผิดหลบหนี แล้วแต่กรณี เกินกำหนดเวลาดังต่อไปนี้เป็นอันล่องเลยการลงโทษ จะลงโทษผู้นั้นมิได้...”

³⁹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 936.

1.3 ศาลพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก

คำพิพากษาในคดีหลังจำต้องพิพากษาลงโทษจำคุกหรือทั้งจำทั้งปรับแก่จำเลย ซึ่งหากศาลในคดีหลังเพียงแต่ลงโทษปรับจำเลยเท่านั้น ศาลก็ย่อมไม่อาจเพิ่มโทษแก่จำเลยได้ตามมาตรา 92 อีกทั้งคำพิพากษาในคดีหลังนี้แม้จะเกินกว่า 5 ปี นับจากวันพ้นโทษในคดีก่อนก็ย่อมเพิ่มโทษแก่จำเลยได้ หากว่าจำเลยนั้นได้ “กระทำความผิด” ในระหว่างรับโทษหรือภายใน 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษ หากได้ดูที่คำพิพากษาไม่ ในกรณีการพิพากษาเพิ่มโทษหนึ่งในสามตามมาตรา 92 นั้น ให้ศาลกำหนดโทษจำคุกตามความผิดที่จะลงแก่จำเลยเสียก่อนแล้วจึงคำนวณเพิ่มโทษหนึ่งในสามจากโทษที่จะลง⁴⁰

(2) การเพิ่มโทษจำเลยตามมาตรา 93* มีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

หากจำเลยคนเดียวกันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีก่อนให้ลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหกเดือน ได้กระทำความผิดซ้ำในอนุมาตราเดียวกันอีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษจำคุก หรือภายใน 3 ปี นับแต่วันพ้นโทษ ซึ่งศาลในคดีหลังจะพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ศาลมีอำนาจเพิ่มโทษได้ตามมาตรา 93 แม้จะเป็นความผิดคนละฐานความผิดแต่หากอยู่ในอนุมาตราเดียวกันของมาตรา 93 ศาลย่อมมีอำนาจเพิ่มโทษจำเลยได้เช่นกัน⁴¹

3.2 เหตุสมควรที่ต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียหาย

แนวความคิดในการกำหนดโทษให้หนักขึ้นได้เกิดขึ้นมาจากแนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาตั้งเดิม อันมี ซีซาร์ แบคคาเรีย (Cesare Beccaria) นักปราชญ์ชาวอิตาลีเป็นผู้ก่อตั้งแนวความคิดนี้ โดยซีซาร์ แบคคาเรีย เชื่อว่ามนุษย์กระทำความผิดเพราะตนเป็นผู้เลือกที่จะกระทำความผิดเอง "เจตจำนงเสรี" (Free Will) อันมีหลักว่า "มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลในการมุ่งแสวงหาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์อันสูงสุดทางด้านวัตถุ และในการตัดสินใจเลือกกระทำการหรืองดเว้นการกระทำใดๆ มนุษย์จะพิจารณาทางต่างๆ ที่มีอยู่แล้วอย่างมีเหตุผล เพื่อพิจารณาและคำนวณถึงผลประโยชน์

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 936-938.

* “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่จำแนกไว้ในอนุมาตราต่อไปนี้ซ้ำในอนุมาตราเดียวกันอีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาสามปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี ถ้าความผิดครั้งแรกเป็นความผิดซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหกเดือน หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นถึงหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง...” อ้างถึงใน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 93.

⁴¹ เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 940-941.

หรือผลเสียที่จะได้รับการกระทำนั้นๆ หลังจากนั้นจึงเลือกกระทำหรืองดเว้นพฤติกรรมดังกล่าว" โดย ซีซาร์ แบคคาเรีย เชื่อว่าบทลงโทษของกฎหมายอาญาจะต้องมีลักษณะที่รุนแรง รวดเร็ว และมีความแน่นอน โดยการกำหนดโทษจะต้องมีส่วนแห่งความรุนแรงมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ แต่การลงโทษที่รุนแรงตามทฤษฎีของ ซีซาร์ แบคคาเรีย มิใช่การลงโทษอย่างทรมานหรือทารุณต่อผู้กระทำความผิด

ซีซาร์ แบคคาเรีย ได้กล่าวว่า ความรวดเร็วและความแน่นอนในการลงโทษ โดยการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดให้ได้โดยเร็วและทำการลงโทษอย่างแน่นอนชัดเจน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นการบังคับใช้กฎหมายให้มีความศักดิ์สิทธิ์และทำให้ผู้อื่นมีความเกรงกลัวต่อการกระทำความผิด⁴² อย่างไรก็ตาม ประเภทของโทษก็ย่อมส่งผลต่อผู้กระทำความผิดได้ด้วยเช่นเดียวกัน ประเภทของโทษที่ลงต่อผู้กระทำความผิดในอดีต ได้แก่ การทรมานร่างกาย การตัดอวัยวะ การจำคุก การลงตราประทับ การแห่ประจาน การเนรเทศ และการประหารชีวิต ซึ่งโทษในปัจจุบันตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 18 ก็มีลักษณะใกล้เคียงกับโทษในอดีต ได้แก่ ประหาร จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์⁴³ แต่ลักษณะแห่งการทรมานหรือการทรมานนั้นมีส่วนลดน้อยลง เพราะเหตุที่สังคมมีการพัฒนาและก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น กฎหมายที่ใช้บังคับก็ย่อมต้องมีการพัฒนาไปตามกาลเวลาของแต่ละยุคแต่ละสมัยเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมด้วยเช่นกัน⁴⁴

ดังนั้น เหตุสมควรที่จำต้องกำหนดโทษให้หนักขึ้นในความผิดต่างๆ อันรวมไปถึงการรับโทษหนักขึ้นในความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์จึงมีปัจจัยต่างๆ อยู่มากมาย เช่น การกระทำความผิดซ้ำ ความร้ายแรงของผลที่น่าจะเกิดหรือได้เกิดขึ้น ลักษณะแห่งการกระทำความผิด มูลเหตุจูงใจแห่งการกระทำความผิด หรือลักษณะแห่งทรัพย์ เป็นต้น เนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปจึงทำให้ส่งผลออกมาแตกต่างกัน โดยในบางกรณีอาจแค่ส่งผลกระทบต่อบุคคลบางคน แต่ในบางกรณีอาจส่งผลกระทบต่อกลุ่มบุคคลอันเป็นสังคมที่ประชาชนได้อยู่อาศัยร่วมกัน และยังอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อชีวิตและร่างกายได้อีกด้วยเช่นกัน ดังนั้น จึงส่งผลให้การกำหนดโทษหนักหรือเบาจึงจำต้องกำหนดให้เหมาะสมกับการกระทำความผิดที่

⁴² ปกรณ์ มณีปกรณ์, ทฤษฎีอาญาวิทยา (กรุงเทพมหานคร: เอ็ม.ที.เพรส., 2555), หน้า 98-102.

⁴³ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18.

⁴⁴ อัจฉริยา ชูตินันท์, อาญาวิทยาและทัณฑวิทยา (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2555), หน้า 146-151.

ผู้กระทำความผิดได้ก่อให้เกิดขึ้น ทั้งนี้จึงอาจแบ่งแยกเหตุสมควรต่างๆ ที่ควรจำต้องกำหนดโทษให้หนักขึ้นได้ดังต่อไปนี้

3.2.1 ความร้ายแรง

การกระทำความผิดซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายแรงในที่นี้อาจเป็นผลที่น่าจะเกิดขึ้นหรือเป็นผลที่เกิดขึ้นจริงก็ย่อมได้ โดยผลแห่งการกระทำนั้นมีความร้ายแรง รุนแรง สาหัส หรือกระทบต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคล ความร้ายแรงของผลในการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียทรัพย์นี้มีการนำมาปรับใช้กับความผิดหลายฐาน เนื่องจากผลของการกระทำความผิดนั้นมีความร้ายแรงอันส่งผลกระทบต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนโดยรวม กฎหมายจึงได้กำหนดให้บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายกำหนดไว้ อันอาจแยกได้ดังต่อไปนี้

ก) ความร้ายแรงของผลอันน่าจะเกิด

ความร้ายแรงของผลอันน่าจะเกิดเป็นกรณีที่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้นมีพฤติการณ์ประกอบการกระทำอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต* ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น แม้ผลแห่งการกระทำความผิดนั้นยังมิได้เกิดมีขึ้นแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นก็ตาม ผู้กระทำการดังกล่าวก็ย่อมมีความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เสียแล้ว ซึ่งจะเห็นได้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 220 - 239 หรือในพระราชบัญญัติ Criminal Damage Act ของประเทศอังกฤษ มาตรา 1(2)(b).

ตัวอย่างที่ 1 การก่อให้เกิดระเบิดขึ้นอันน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น โดยการนำเอาน้ำมันเบนซินใส่ขวดและจุดไฟเพื่อให้เกิดระเบิดขึ้น⁴⁵ หากได้นำไปโยนไว้กลางถนน ในเมือง หรือร้านค้า การกระทำดังกล่าวย่อมน่าจะเป็นอันตรายเสียแล้ว⁴⁶ การกระทำความผิดตามมาตรา 221

* ลักษณะของ “น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น” อาจเทียบเคียงได้กับลักษณะการกระทำดังเช่น การที่จำเลยนำขวดน้ำที่ใส่โซดาข้างสปีปวางใกล้กับขวดน้ำมะนาว แม้จำเลยจะได้มีเจตนาฆ่าผู้ใดจึงไม่มีความผิดฐานฆ่าคนตาย แต่ก็ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยนั้นเสี่ยงต่อชีวิตของผู้อื่นแล้ว อ้างถึงใน David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials*, 10th ed. (United States: Oxford University, 2009), p. 1041.

⁴⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2498.

⁴⁶ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและโทษ, พิมพ์ครั้งที่ 3 ปี 2549 หน้า 340.

ตัวอย่างที่ 2 จำเลยปาหินใส่กระจกของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่กซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นได้นั่งอยู่ภายในรถคันดังกล่าว จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ตำรวจ⁴⁷

ตัวอย่างที่ 3 จำเลยได้ยืนอยู่บริเวณขอบสะพานและได้โยนหินลงมาจากสะพานดังกล่าวลงไปในบหลังคาของรถไฟ ถึงแม้ว่าหินดังกล่าวนั้นจะได้ถูกผู้ที่โดยสารมาในขบวนรถไฟแต่ก็ต้องถือว่าการกระทำความผิดนั้นน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้โดยสารเหล่านั้นแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น⁴⁸

ตัวอย่างที่ 4 จำเลยเผาอกหญ้าและไม้แห้งในไร่ ไฟไหม้หญ้าแห้งจนลามไปไหม้ต้นมะพร้าวและกล้วย แม้จะดับไฟได้ก่อนที่จะไหม้โรงข้าว แต่การกระทำก็ถือได้ว่ามีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายแก่ทรัพย์ของบุคคลอื่นเสียแล้ว⁴⁹

ดังนั้นหากการกระทำความผิดดังกล่าวจึงมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ การกระทำนั้นย่อมมีความผิดเพราะผลอันน่าจะเป็นอันตรายนั้นมีลักษณะร้ายแรงถึงขนาดที่กฎหมายเห็นสมควรต้องลงโทษ

ข) ความร้ายแรงของผลที่เกิดขึ้นจริง

ความร้ายแรงของผลที่เกิดขึ้นเป็นกรณีที่การกระทำความผิดได้ก่อให้เกิดผลอย่างร้ายแรงต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือมีมูลค่าความเสียหายมาก ซึ่งอาจจะเป็นการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ การก่อให้เกิดระเบิด หรือการกระทำต่อทรัพย์อื่นใด อันส่งผลให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน หรือมูลค่าความเสียหาย เช่น การวางเพลิงเผาทรัพย์หรือก่อให้เกิดระเบิดจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บสาหัสตามมาตรา 224⁵⁰ การกระทำต่อทรัพย์อันน่าจะเป็นอันตรายตามมาตรา 226 ถึง 237 จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บสาหัสตามมาตรา 238⁵¹ หรือการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายของรัฐที่กษัตริย์

⁴⁷ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials* p. 1045.

⁴⁸ *ibid.*

⁴⁹ คำพิพากษาฎีกาที่ 747/2484.

⁵⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 224.

⁵¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238.

ประเทศสหรัฐอเมริกาตามมาตรา 28.07(e) อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น⁵²

ตัวอย่างที่ 1 ป. จุดไฟเผารถยนต์ของ ว. ที่จอดอยู่ ค. นอนอยู่บนรถ จึงถูกไฟลวกตามร่างกายหลายแห่งจนถึงแก่ความตายในที่สุด ป. จึงมีความผิดฐานวางเพลิงเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย⁵³

ตัวอย่างที่ 2 ป. จุดไฟเผาไร่ของตนเองซึ่งอยู่ใกล้บ้านเรือนและสวนของบุคคลอื่น ในวันเกิดเหตุ มีลมพัดแรง พร้อมกับมีผู้เข้ามาห้ามเตือน แต่ ป. ก็ไม่ฟัง จนเป็นเหตุให้ไฟไหม้ลุกลามไปยังบ้านของบุคคลอื่น ป. จึงมีความผิดตามมาตรา 220 ประกอบ 218⁵⁴

ดังนั้นจากกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า หากบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดได้กระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นอันตราย หรือก่อให้เกิดผลอันเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลเสียแล้ว บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะเช่นว่านั้นย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดโดยปกติทั่วไป

3.2.2 ลักษณะแห่งการกระทำ

การกระทำความผิดอันมีเหตุสมควรที่จำต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำนี้ เป็นกรณีที่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดได้กระทำความผิดอันก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายโดยมีลักษณะแห่งการกระทำที่ออกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ในประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ แต่ในกฎหมายของรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากได้กระทำความผิดอันมีลักษณะดังต่อไปนี้

⁵² Texas Penal Code section 28.07(e).

⁵³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 501/2498.

⁵⁴ จิตติ ดิงศภัทย์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 1, หน้า 497.

ก) กระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด⁵⁵

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดนั้นเป็นการก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง เนื่องจากอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเป็นอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างอย่างร้ายแรง หากผู้กระทำความผิดได้นำไปใช้เพื่อทำลายทรัพย์ก็จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์อย่างร้ายแรงกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยทั่วไป อีกทั้งยังอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่นได้อีกด้วย

ข) การร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือนานขึ้นขึ้นไป⁵⁶

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการให้ทรัพย์ได้รับความเสียหายโดยมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือนานขึ้นขึ้นไป ย่อมเป็นการแสดงให้เห็นถึงความอกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และยังก่อให้เกิดความเสียหายหรือผลกระทบต่อสังคมโดยรวมได้มากกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามปกติทั่วไป

ค) การกระทำความผิดโดยปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน⁵⁷

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์เสียหายโดยปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนย่อมก่อให้เกิดปัญหาในบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวมีการปกปิดใบหน้าน่าเกรงกลัวต่อกฎหมายและการยากต่อจดจำใบหน้าและดำเนินการจับกุมมากกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยปกติทั่วไปเช่นกัน

ตัวอย่างที่ 1 จำเลยใช้ปืนลูกซองยิงไปที่ขวดสุราที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ผู้เสียหาย⁵⁸

ตัวอย่างที่ 2 คดีร็อบบาร์เปียร์ที่มีนายซูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ กับพวกร่วมกันร็อบบาร์เปียร์ย่านสุขุมวิท ซึ่งมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดที่อกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ทั้งยังเป็นการร่วมกันกระทำความผิดถึง 131 คน ในเวลากลางคืน⁵⁹ แต่ในคดีดังกล่าวนี้ศาลลงโทษจำเลยได้แค่เพียงการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามมาตรา 358 เท่านั้น

⁵⁵ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

⁵⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 1.

⁵⁷ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 7.

⁵⁸ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2060/2541.

⁵⁹ ไทยรัฐ, “ฎีกาแก้โทษคดีร็อบบาร์เปียร์ ‘ซูวิทย์-พวก’ จำคุก5ปี เหลือ2ปี ไม่รอลงอาญา” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 28 มกราคม 2559. แหล่งที่มา <http://www.thairath.co.th/content/569289>

ตัวอย่างที่ 3 คดีที่จำเลยจำเลยใช้ปืนยิงขึ้นบนสถานีตำรวจ กระสุนปืนถูกกรอบรูปแตกและถูกคานพื้นสถานีตำรวจได้รับความเสียหาย⁶⁰ จำเลยกลับมีความผิดเพียงฐานทำให้เสียทรัพย์ตามมาตรา 358 เท่านั้น

จากกรณีดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของลักษณะแห่งการกระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด การร่วมกันกระทำความผิด หรือการกระทำความผิดด้วยการปกปิดใบหน้า และยังได้แสดงให้เห็นว่ายังมีเหตุสมควรบางประการที่กฎหมายควรเล็งเห็นและให้ความสำคัญ โดยการกำหนดให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอันมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวสมควรต้องรับโทษหนักขึ้น

3.2.3 ลักษณะของทรัพย์

เหตุสมควรที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ เป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดต่อทรัพย์บางประเภทที่กฎหมายของประเทศนั้นๆ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและคุณค่าแห่งทรัพย์ โดยทรัพย์ที่กฎหมายส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญคุ้มครองเป็นพิเศษมักเป็นทรัพย์สาธารณประโยชน์ ทรัพย์อันเป็นสถานที่สำคัญ ทรัพย์ทางศาสนา ทรัพย์สิ่งปลูกสร้าง ทรัพย์ทางราชการ ทรัพย์ทางมรดก วัฒนธรรม และทรัพย์ในการประกอบอาชีพ เป็นต้น โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก) ทรัพย์สาธารณประโยชน์

- ทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์⁶¹
- ทรัพย์อันเกี่ยวกับคมนาคมและสาธารณูปโภค การส่งน้ำสาธารณะ⁶² การติดต่อสื่อสาร การขนส่ง การส่งแก๊ส พลังงาน หรือบริการสาธารณะอื่นใด⁶³
- ทรัพย์อันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ ไม่ว่าจะเพราะอายุ ความเจ็บป่วย ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ⁶⁴

⁶⁰ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1113/2516.

⁶¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360.

⁶² Texas Penal Code section 28.03(b)(3)(B).

⁶³ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(D).

⁶⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 2.

ข) ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญ

- ทรัพย์สินที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยอันอาจเป็นโรงเรือน เรือ หรือแพ⁶⁵
- สถานที่ซึ่งได้ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สิน สินค้า หรือเพื่อรักษาความปลอดภัย⁶⁶
- สถานที่สักการบูชา สถานที่ฝังศพ หรืออนุสาวรีย์สาธารณะ⁶⁷
- โรงเรียน สถานศึกษา หรือยานพาหนะอันมีไว้หรือใช้รับส่งเด็ก หรือสถานที่จัดแสดงกิจกรรม⁶⁸
- งานศิลปะ งานทางวิทยาศาสตร์ งานหัตถกรรมที่ได้จัดแสดงหรือเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ของรัฐ⁶⁹

ค) ทรัพย์สินสิ่งปลูกสร้าง

- อาคาร เรือ สะพาน เขื่อน ถนน ทางรถไฟ หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นใด⁷⁰

ง) ทรัพย์สินของทางราชการ

- ทรัพย์สินอันเป็นเอกสารทางทะเบียน ต้นฉบับเอกสาร หรือเอกสารของเจ้าพนักงาน⁷¹
- ทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมือหรือยานพาหนะในการปฏิบัติงานของหน่วยงานตำรวจ กองทัพทุกเหล่าทัพ หน่วยงานดับเพลิง หน่วยฉุกเฉิน หรือหน่วยกู้ภัย⁷²
- ทรัพย์สินซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลความมั่นคงแห่งชาติ⁷³

⁶⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 218(1).

⁶⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 5.

⁶⁷ Texas Penal Code section 28.03(f).

⁶⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3 second paragraph.

⁶⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 304.

⁷⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305.

⁷¹ Criminal Code of French Republic section 322-2 subsection 2.

⁷² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)2.

⁷³ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 6.

จ) ทรัพย์สินทางมรดกวัฒนธรรม

- ทรัพย์สินทางมรดกวัฒนธรรมอันเป็นอาคารหรือวัตถุอื่นใดที่จัดเป็นมรดกวัฒนธรรม ทรัพย์สินเกี่ยวกับโบราณคดี ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ทรัพย์สินที่เก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุด แห่งชาติ⁷⁴

ฉ) ทรัพย์สินในการประกอบอาชีพกสิกรรมหรืออุตสาหกรรม

- เครื่องกล เครื่องจักร ปศุสัตว์ ยวดยาน สัตว์พาหนะ พืช หรือพืชผลของกสิกรรม⁷⁵
- ทรัพย์สินอันเป็นไร่หรือคอกที่มีไว้เก็บผลิตภัณฑ์หรือบรรจุทรัพย์สินที่ได้จากวัวกระทิง ม้า แกะ สุกร แพะ ปศุสัตว์ สัตว์ปีก สัตว์ป่าที่ถูกเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ หรือสัตว์ที่มีไว้เพื่อการแข่งขัน⁷⁶

จากลักษณะแห่งทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า มีทรัพย์สินอีกเป็นจำนวนมากที่มีคุณค่า และเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนซึ่งสมควรให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ จึงเป็นอีกเหตุหนึ่ง ที่กฎหมายสมควรจะต้องกำหนดให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์สินเหล่านี้ได้รับความเสียหาย ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งทรัพย์สินที่มุ่งกระทำต่อ

3.2.4 มูลเหตุจูงใจ

การกระทำความผิดอันสมควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ เป็นกรณีที่คุณคนได้ กระทำความผิดขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจบางอย่าง มูลเหตุจูงใจในที่นี้จึงมิใช่เจตนาแต่เป็นเพียงเจตนา พิเศษที่ผู้กระทำความผิดมุ่งหมายจะกระทำการนั้นๆ⁷⁷ เช่น ความรัก ความอิจฉา ความโกรธ หรือ ความแค้น เป็นต้น⁷⁸ ในแต่ละประเทศก็อาจจะมีการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองไว้แตกต่างกันไปตามสภาพสังคมของแต่ละประเทศ ซึ่งมักจะกำหนดให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการ ทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายจำต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังต่อไปนี้

⁷⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3-1.

⁷⁵ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359.

⁷⁶ Texas Penal Code section 28.03(4)(c).

⁷⁷ อุททิศ แสนโกศิก, กฎหมายอาญา ภาค 1 (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการ กรมอัยการ, 2525), หน้า 70.

⁷⁸ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป, หน้า 77.

ก) เชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา

- เชื้อชาติ กล่าวคือ มนุษย์ที่มีลักษณะร่วมกันทางกายภาพ ชีวภาพ วัฒนธรรม ภาษา หรือสีผิว⁷⁹ บุคคลแต่ละคนย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกันไปตามสภาพของสีผิว รูปร่างพรรณสัณฐาน หรือความเป็นอยู่ในสังคม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ย่อมอาจก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันได้⁸⁰

- สัญชาติ กล่าวคือ การเป็นสมาชิกของประเทศใดประเทศหนึ่งตามกฎหมายโดยจะต้องเป็นประชาชนหรือพลเมืองของประเทศนั้นๆ⁸¹ แต่อาจมีความแตกต่างกันในทางชีวภาพหรือทางวัฒนธรรมกันได้⁸²

- ศาสนา กล่าวคือ ความเชื่อในพิธีกรรม คำสอน ความเชื่อถือของลัทธิต่างๆ⁸³ เช่น ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ หรือศาสนาพราหมณ์ เป็นต้น⁸⁴

ข) เจ้าพนักงาน

เจ้าพนักงาน กล่าวคือ บุคคลผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการไม่ว่าจะชั่วคราวหรือประจำ และให้ความหมายรวมไปถึงบุคคลผู้ซึ่งมีหน้าที่ช่วยราชการด้วย⁸⁵ เช่น ผู้พิพากษา พนักงาน

⁷⁹ กชกร วิชยาภย์ บุณนาค, “การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), หน้า 31.

⁸⁰ สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, “ความหมายของชาติพันธุ์” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา <http://www.saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=23&chap=5&page=t23-5-infodetail01.html>

⁸¹ กชกร วิชยาภย์ บุณนาค, “การกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556), หน้า 32

⁸² สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, “ความหมายของสัญชาติ” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา <http://www.saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=23&chap=5&page=t23-5-infodetail01.html>

⁸³ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, “ศาสนา” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-search-all-x.asp>

⁸⁴ สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, “ความหมายของศาสนา” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา <http://www.saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=20&chap=1&page=t20-1-infodetail01.html>

⁸⁵ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, “เจ้าพนักงาน” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-search-all-x.asp>

อัยการ ตำรวจ ทหาร หรือเจ้าพนักงานศุลกากร โดยเจ้าพนักงานในที่นี่จำเป็นต้องเป็นเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่หรือเพราะเหตุที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วย⁸⁶

ค) ผู้แถลงต่อศาล

ผู้แถลงต่อศาล กล่าวคือ ผู้ที่แถลงคำชี้แจงต่อศาลด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือ เพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง⁸⁷ ผู้แถลงต่อศาลในนี้อาจเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือบุคคลอื่นใดที่ได้แถลงคำให้การต่อศาล⁸⁸

จากกรณีดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของผลแห่งการกระทำ ลักษณะแห่งการกระทำ การกระทำความผิดซ้ำ ทรัพย์อันมีคุณค่าหรือเป็นประโยชน์สาธารณะ หรือมูลเหตุจูงใจบางประการ ซึ่งเป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงเหตุอันสมควรที่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์เสียหายนั้นควรต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยปกติทั่วไป ดังจะเห็นได้จากกฎหมายอาญาที่ได้นำปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น มาปรับใช้และนำมาบัญญัติเป็นปัจจัยหนึ่งเพื่อให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์เสียหายนั้นจำต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

⁸⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 3.

⁸⁷ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, "คำแถลง" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2559.

แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/new-search/word-search-all-x.asp>

⁸⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 4.

บทที่ 4

สาระสำคัญของารรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายตามกฎหมาย ต่างประเทศ

4.1 รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐเท็กซัส (Texas Penal Code) ได้บัญญัติการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายไว้ใน ลักษณะ 7 หมวด 28 ในมาตรา 28.01 – 28.08 อันเป็นการบัญญัติความผิดซึ่งเกี่ยวกับการก่อให้เกิดโทษต่างๆ ได้รับความเสียหายไว้ร่วมกัน อันเป็นการบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียหายไว้ร่วมกันกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย โดยมีได้บัญญัติแบ่งแยกออกเป็นความผิดฐานทำให้เสียหายและการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายแยกเช่นประเทศไทยไม่

กฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสได้มีการบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดทรัพย์สินเสียหายไว้อย่างหลากหลาย เช่น วางเพลิงเผาทรัพย์สิน การวาดภาพหรือเขียนบนกำแพงในที่สาธารณะ การก่อให้เกิดทรัพย์สินของการรถไฟเสียหาย การกระทำให้การคมนาคมและการสื่อสารได้รับความเสียหาย หรือการก่อให้เกิดสถานศึกษาได้รับความเสียหาย เป็นต้น อีกทั้งกฎหมายยังได้กำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยทั้งเหตุจรรยาและผลแห่งการกระทำความผิดไว้ด้วยเช่นกัน โดยกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสได้เน้นการกำหนดลำดับโทษตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดไว้เป็นส่วนใหญ่

4.1.1 ความผิดฐานทำให้เสียหายตามกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัส

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายได้มีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐเท็กซัส (Texas Penal Code) ลักษณะ 7 หมวด 28 ในมาตรา 28.01 – 28.08 กฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสได้บัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย โดยมีได้รับความยินยอมจากเจ้าของทรัพย์สินไว้ดังนี้¹

---

¹ Texas Penal Code section 28.03(a)(1) – (3).

- 1) การประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผล อันเป็นการทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินมีรูปร่าง หรือ
- 2) การประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลแห่งการกระทำ อันเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปร่างแห่งทรัพย์สินมีรูปร่าง ซึ่งเป็นเหตุให้ทรัพย์สินนั้นเสื่อมค่าหรือเสื่อมความสะดวก หรือ
- 3) การประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผล อันเป็นการทำเครื่องหมาย การจารึก การเขียนคำขวัญ การโฆษณา การวาดภาพ หรือการระบายสี ต่อทรัพย์สินมีรูปร่าง
- 4) การวาดภาพหรือขีดเขียนบนกำแพงในที่สาธารณะ หรือทำเครื่องหมายใดๆ ที่ไม่สามารถลบออกได้โดยการใช้สี แกะสลัก หรือน้ำกรด²
- 5) การที่ผู้ได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอันเกี่ยวกับการคมนาคม การขนส่งน้ำ แก๊ส หรือพลังงานสาธารณะ ได้กระทำการปรับเปลี่ยนหรือกระทำการอื่นใด โดยไม่ผ่านอุปกรณ์การวัดกำหนดค่าซึ่งทราบดีว่าการกระทำดังกล่าวเช่นนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินมีรูปร่าง³

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสได้กำหนดการกระทำ ความผิดไว้ทั้งการกระทำโดยเจตนาและการกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง⁴ ซึ่งได้ก่อให้เกิดทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นมีส่วนได้เสียรวมอยู่ด้วยได้รับความเสียหายหรือถูกทำลาย⁵ โดยผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษตามลักษณะแห่งการกระทำความผิดหรือตามประเภทแห่งทรัพย์สิน ประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดดังกล่าว โดยกฎหมายได้จัดลำดับความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิดไว้ตามประเภทของโทษ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) ความผิดประเภท Misdemeanors ได้จัดระดับความร้ายแรงไว้อยู่ 3 ระดับ⁶

1.1 Class C : ปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ⁷

1.2 Class B : ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือ ทั้งจำทั้งปรับ⁸

² Texas Penal Code section 28.08(a)(1) - (3).

³ Texas Penal Code section 28.03(c).

⁴ Texas Penal Code section 28.04(a).

⁵ Texas Penal Code section 28.05.

⁶ Texas Penal Code section 12.03.

⁷ Texas Penal Code section 12.23.

⁸ Texas Penal Code section 12.22.

1.3 Class A : ระยะเวลาโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁹

(2) ความผิดประเภท Felonies ได้จัดระดับความร้ายแรงไว้อยู่ 5 ระดับ¹⁰

2.1 State jail felonies : ระยะเวลาโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹¹

2.2 Felonies of the third degree : ระยะเวลาโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹²

2.3 Felonies of the second degree : ระยะเวลาโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹³

2.4 Felonies of the first degree : ระยะเวลาโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิตแต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับอีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁴

2.5 Capital felonies : ระยะเวลาโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต¹⁵

ดังนั้น การที่บุคคลจะต้องรับโทษหนักหรือเบาขึ้นอยู่กับความร้ายแรงแห่งการกระทำ ความผิด ในบทบัญญัติอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายแห่งรัฐเท็กซัสจึงมีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดจำต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งทรัพย์สินที่มุ่งกระทำต่อ และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด เพียงแต่กฎหมายได้มุ่งเน้นไปที่การรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยจะนำมาพิจารณาประกอบกับประเภทของทรัพย์สิน หรือลักษณะแห่งการกระทำความผิดนั่นเอง

⁹ Texas Penal Code section 12.21.

¹⁰ Texas Penal Code section 12.04.

¹¹ Texas Penal Code section 12.35.

¹² Texas Penal Code section 12.34.

¹³ Texas Penal Code section 12.33.

¹⁴ Texas Penal Code section 12.32.

¹⁵ Texas Penal Code section 12.31.

4.1.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำตามกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสเป็นกรณีที่กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยการใช้อาวุธปืน วัตถุระเบิด หรือเป็นการวาดภาพในที่สาธารณะ โดยนำมาพิจารณาประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด เพื่อกำหนดระวางโทษหรือลำดับโทษหนักเบาแก่ผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ โดยสามารถแบ่งแยกได้ดังต่อไปนี้

1) การทำให้ทรัพย์เสียหายโดยการใช้อาวุธ

ทรัพย์ที่ถูกทำลายหรือทำให้เสียหายอันเกิดจากการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด¹⁶ บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felonies)¹⁷ จากแต่เดิมปกติความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ซึ่งได้ก่อให้เกิดความเสียหายไม่เกินกว่า 1,500 เหรียญสหรัฐ บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษระดับ (Misdemeanors) แต่หากกระทำลายหรือทำให้ทรัพย์นั้นได้รับความเสียหายโดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด แม้มูลค่าความเสียหายจะไม่ถึง 1,500 เหรียญสหรัฐ ผู้กระทำความผิดก็จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นความผิดระดับ (State jail felonies)

2) การทำให้เสียทรัพย์โดยการทำกราฟฟิบบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ

การทำให้เสียทรัพย์โดยการทำกราฟฟิบบนทรัพย์สินในที่สาธารณะเป็นการวาดภาพหรือเขียนลงบนกำแพงในที่สาธารณะ โดยบุคคลใดทำเครื่องหมาย จารึกข้อความใด วาดภาพ ระบายสี บนทรัพย์สินอันมีรูปร่างของผู้อื่น ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีเจ้าของโดยปราศจากความยินยอมด้วยการใช้เครื่องมือที่ทำแล้วไม่สามารถลบออกได้ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสลัก หรือใช้น้ำกรดในการกัดกร่อน¹⁸ และการกระทำเช่นนั้นได้ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายไม่เกินกว่า 500 เหรียญสหรัฐ¹⁹ จะต้อง

¹⁶ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

¹⁷ Texas Penal Code section 12.35.

¹⁸ Texas Penal Code section 28.08(a).

¹⁹ Texas Penal Code section 28.08(b)(1).

ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ (Class B misdemeanors)²⁰ แม้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจะมีเพียงเล็กน้อยก็ตาม

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่า หากเป็นกรณีที่เป็นกรกระทำความผิดความผิดฐานทำให้เสียหายโดยทั่วไปอันก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายไม่เกิน 50 เหรียญสหรัฐ บุคคลจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ (Class C misdemeanors)²¹ แต่หากเป็นกรณีการทำให้เสียหายโดยการทำการฟอกบนทรัพย์ในที่สาธารณะ แม้ว่ามูลค่าความเสียหายจะไม่ถึง 50 เหรียญสหรัฐ บุคคลผู้ซึ่งกระทำการเช่นว่านี้ ก็ย่อมต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ (Class B misdemeanors) เสียแล้ว อย่างไรก็ตาม หากการกระทำความผิดได้ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายที่เพิ่มมากขึ้น ก็ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน

4.1.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายแห่งรัฐที่กซัสได้กำหนดไว้ตามความสำคัญแห่งประเภทของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองเป็นพิเศษ เช่น ทรัพย์สาธารณะ ทรัพย์อันเกี่ยวกับสัตว์ที่มีความสำคัญ หรือทรัพย์ที่เกี่ยวกับการขนส่ง เป็นต้น กฎหมายแห่งรัฐที่กซัสนั้นมีความแตกต่างจากประเทศอื่นๆ เนื่องจากเป็นรัฐที่ได้กำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยลักษณะของทรัพย์ประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทรัพย์ โดยได้มีการแบ่งแยกลักษณะของทรัพย์ไว้เป็นประเภทซึ่งมีโทษแตกต่างกันออกไป หากบุคคลได้ก่อให้เกิดทรัพย์ของบุคคลอื่นได้รับความเสียหายไม่เกิน 50 เหรียญสหรัฐ บุคคลจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ (Class C misdemeanors)²² แต่หากทรัพย์ที่ได้รับความเสียหายนั้นเป็นทรัพย์ดังต่อไปนี้ บุคคลจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ดังต่อไปนี้

1) ทรัพย์อันเกี่ยวกับสัตว์

ทรัพย์อันเป็นวัวหรือคอกที่มีไว้เก็บผลิตภัณฑ์หรือบรรจทรัพย์ดังต่อไปนี้ วัวกระทิง ม้า แกะ สุกร แพะ ปศุสัตว์ สัตว์ปีก สัตว์ป่าที่ถูกเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ หรือสัตว์ที่มีไว้เพื่อการแข่งขัน

²⁰ Texas Penal Code section 12.22.

²¹ Texas Penal Code section 28.03(b)(1)(A).

²² Texas Penal Code section 28.03(b)(1)(A).

อันมีมูลค่าความเสียหายไม่เกิน 1,500 เหรียญสหรัฐ²³ บุคคลจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felonies)²⁴ จากแต่เดิมต้องระวางโทษเพียงแค่นี้ไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ²⁵ (Class A misdemeanors) ทั้งนี้บุคคลจะต้องระวางโทษหนักขึ้นอีกเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิต แต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับอีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (Felonies of the first degree)²⁶ หากการก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่นนั้นเกิดจากโรคคว่ำบ้าหรือโรคตามที่กฎหมายแห่งเกษตรกรรมได้กำหนดไว้²⁷

2) ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญ

ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญอาจเป็นสถานที่อยู่อาศัย²⁸ สถานที่สักการบูชา สถานที่ฝังศพ อนุสาวรีย์สาธารณะ ศูนย์บริการทางการแพทย์ หรือสถานที่ที่มีการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็ นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์²⁹ หรือในกรณีที่ทรัพย์สินดังกล่าวเป็นสถานศึกษาในระดับประถมระดับมัธยม หรือมหาวิทยาลัย ของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน³⁰ บุคคลผู้ก่อให้เกิดทรัพย์สินดังกล่าวได้รับความเสียหายจำต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felonies)³¹ แม้ว่าจะมีมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยก็ตาม ซึ่งเดิมทีต้องระวางโทษจำคุกเพียงแค่นี้ไม่เกิน 1 ปี เท่านั้น

หากการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายนั้น ผู้กระทำความผิดได้กระทำการวาดภาพ ขีดเขียน อันเป็นการทำรูปกราฟฟิกในที่สาธารณะ โดยได้กระทำต่อสถาบันการศึกษา โรงเรียน สถานที่เคารพบูชา สุสาน อนุสาวรีย์ ศูนย์ให้บริการทางการแพทย์หรือทางการศึกษา ไม่ว่าจะทรัพย์สินดังกล่าวจะเป็นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ อันมีมูลค่าความเสียหายไม่เกิน 20,000

²³ Texas Penal Code section 28.03(4)(c).

²⁴ Texas Penal Code section 12.35.

²⁵ Texas Penal Code section 12.21.

²⁶ Texas Penal Code section 12.32.

²⁷ Texas Penal Code section 28.03(i).

²⁸ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

²⁹ Texas Penal Code section 28.03(f).

³⁰ Texas Penal Code section 28.03(h).

³¹ Texas Penal Code section 12.35.

เหรียญสหรัฐ³² แม้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจะมีเพียงเล็กน้อย บุคคลก็จำต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้น เป็นโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felonies)³³ เช่นกัน

3) ทรัพย์สินเกี่ยวกับคมนาคมและสาธารณูปโภค

หากการก่อให้เกิดความเสียหายเป็นเพียงการสลัดสับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงาน อุปกรณ์ หรือสถานที่ติดตั้ง อันทำให้การส่งน้ำสาธารณะต้องหยุดชะงักหรือได้รับความเสียหายไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน³⁴ บุคคลผู้กระทำการเช่นนี้จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ (Class A misdemeanor)³⁵ แต่หากการกระทำอันมีลักษณะดังกล่าวหรือการกระทำอื่นใด ก่อให้เกิดการติดต่อสื่อสาร การขนส่ง การส่งแก๊ส พลังงาน หรือบริการสาธารณะอื่นใดนั้น ต้องหยุดชะงักหรือได้รับความเสียหายไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน และมีมูลค่าความเสียหายไม่เกิน 20,000 เหรียญสหรัฐ³⁶ บุคคลผู้กระทำเช่นนี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felony)³⁷ จากแต่เดิมระวางโทษเพียงระดับ (Class A misdemeanor)

ทั้งนี้ในกรณีที่ทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์อันเกี่ยวกับการคมนาคมหรือการขนส่ง และมีมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่เกินกว่า 100,000 เหรียญสหรัฐ³⁸ บุคคลผู้กระทำความผิดจำต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (Felonies of the third degree)³⁹ แม้ว่าจะเกิดมูลค่าความเสียหายไม่มากเท่าใดก็ตาม ซึ่งจากเดิมจะต้องเป็นการทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายอันมีมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 20,000 – 100,000 เหรียญสหรัฐ จึงจะได้รับโทษในระดับ (Felonies of the third degree)⁴⁰

³² Texas Penal Code section 28.08(d)(1)-(2).

³³ Texas Penal Code section 12.35.

³⁴ Texas Penal Code section 28.03(b)(3)(B).

³⁵ Texas Penal Code section 12.21.

³⁶ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(D).

³⁷ Texas Penal Code section 12.35.

³⁸ Texas Penal Code section 28.03(j).

³⁹ Texas Penal Code section 12.34.

⁴⁰ Texas Penal Code section 28.03(b)(5).

จากกรณีดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นว่าประมวลกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสนั้นได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายประเภท และยังเป็นกรให้ความคุ้มครองทรัพย์สินประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นควบคู่กันไป ซึ่งหากทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายข้างต้นมีมูลค่าความเสียหายที่เพิ่มขึ้นไปถึงเกณฑ์ที่กฎหมายได้กำหนดไว้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดก็ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด อย่างไรก็ตาม ในประมวลกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสยังได้มีการกำหนดให้บุคคลจำต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดนั้นด้วย โดยอาศัยมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดเป็นตัวกำหนดโทษแก่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิด

4.1.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัส ได้กำหนดให้ผู้กระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายจำต้องรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด โดยสามารถแบ่งระดับความผิดออกเป็น 2 ประเภท

1) ความผิดประเภทลหุโทษ (Misdemeanor) อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ

1.1 ความผิดระดับ Class C misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายน้อยกว่า 50 เหรียญสหรัฐ⁴¹ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ⁴²

1.2 ความผิดระดับ Class B misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 50 - 500 เหรียญสหรัฐ⁴³ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁴⁴

⁴¹ Texas Penal Code section 28.03(b)(1)(A).

⁴² Texas Penal Code section 12.23.

⁴³ Texas Penal Code section 28.03(b)(2).

⁴⁴ Texas Penal Code section 12.22.

1.3 ความผิดระดับ Class A misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 500 - 1,500 เหรียญสหรัฐ⁴⁵ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁴⁶

2) ความผิดประเภทร้ายแรง (Felonies) อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ

2.1 ความผิดที่ต้องถูกจำคุกในเรือนจำแห่งรัฐ (State jail felony) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 1,500 – 20,000 เหรียญสหรัฐ⁴⁷ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁴⁸

2.2 ความผิดร้ายแรงระดับ 3 (Felonies of the third degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 20,000 – 100,000 เหรียญสหรัฐ⁴⁹ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁵⁰

2.3 ความผิดร้ายแรงระดับ 2 (Felonies of the second degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 100,000 – 200,000 เหรียญสหรัฐ⁵¹ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁵²

2.4 ความผิดร้ายแรงระดับ 1 (Felonies of the first degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 200,000 เหรียญสหรัฐหรือกว่านั้นขึ้นไป⁵³ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิตแต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับอีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁵⁴

⁴⁵ Texas Penal Code section 28.03(b)(3)(A).

⁴⁶ Texas Penal Code section 12.21.

⁴⁷ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(A).

⁴⁸ Texas Penal Code section 12.35.

⁴⁹ Texas Penal Code section 28.03(b)(5).

⁵⁰ Texas Penal Code section 12.34.

⁵¹ Texas Penal Code section 28.03(b)(6).

⁵² Texas Penal Code section 12.33.

⁵³ Texas Penal Code section 28.03(b)(7).

⁵⁴ Texas Penal Code section 12.32.

จากกรณีดังกล่าวข้างต้นเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเพราะเหตุที่ได้ทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นได้รับความเสียหาย และมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดนั้นมีมูลค่าตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ผู้กระทำความผิดจึงต้องระวางโทษตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นตามเกณฑ์ดังกล่าว อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด ทั้งนี้ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติความผิดอันเป็นการวาดภาพหรือขีดเขียนบนกำแพงในที่สาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นการทำเครื่องหมาย การจารึกข้อความ การวาดภาพ หรือการระบายสี บนทรัพย์สินมีรูปร่างของผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของทรัพย์สิน ก็ได้มีการบัญญัติหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน⁵⁵

4.1.2. ความผิดฐานก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์สิน

ความผิดฐานก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์สินมีการบัญญัติไว้ในหมวดของความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหาย หมวดที่ 28 ตามมาตรา 28.02 ซึ่งความผิดฐานก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์สินได้บัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดและสถานะของบุคคลผู้ซึ่งจะต้องระวางโทษหนักขึ้น อันรวมถึงการรับโทษหนักขึ้นโดยผลแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวด้วยเช่นกัน การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์สินอาจเป็นการกระทำการใดๆ อันเป็นการก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้น โดยมีเจตนาที่จะทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินต่างๆ ได้รับความเสียหายไม่ว่าจะเป็นพืชพันธุ์ สิ่งปลูกสร้าง ที่อยู่อาศัย ยานพาหนะ หรือทรัพย์สินที่ใช้เป็นประกันจำนองต่างๆ⁵⁶ โดยผู้กระทำความผิดจำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และปรับไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁵⁷

ทั้งนี้ กฎหมายยังได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงการก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดการระเบิดขึ้น ในขณะที่กระทำการผลิตสินค้าจนเป็นเหตุให้ทรัพย์สินต่างๆ ได้รับความเสียหายด้วยเช่นกัน⁵⁸ โดยบุคคลผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ⁵⁹ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่การก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์สินได้เกิดขึ้นเพราะเหตุที่บุคคลมีสถานะหน้าที่ในการดูแลความปลอดภัย ได้ละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวจนก่อให้เกิดเหตุ

⁵⁵ Texas Penal Code section 28.08(b)(1) - (6).

⁵⁶ Texas Penal Code section 28.02(a).

⁵⁷ Texas Penal Code section 28.02(d).

⁵⁸ Texas Penal Code section 28.02(a-1).

⁵⁹ Texas Penal Code section 28.02(e).

เพลิงไหม้ทรัพย์สิน ก็ได้มีกฎหมายบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดเช่นว่านั้นจะต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากสถานะของบุคคล หรือรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิด บุคคลอื่นได้รับอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย จากการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สิน ดังกล่าวด้วยเช่นกัน

4.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลคน

การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สินอันบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้อง รับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดระเบิดขึ้นได้ กระทำโดยเจตนาทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ซึ่งเหตุเพลิงไหม้หรือเหตุระเบิดนั้นเกิดจากบุคคลผู้ ซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัย ผู้ที่อยู่ในชุมชน หรือเป็นผู้ที่นำนับถือ เป็นผู้กระทำการก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือ ก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นโดยเจตนาที่จะทำให้ทรัพย์สินเหล่านั้นได้รับความเสียหายหรือถูกทำลายเสีย แล้ว⁶⁰ บุคคลผู้มีสถานะดังกล่าวข้างต้นย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิต แต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ⁶¹ จาก แต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และปรับไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁶² กระนั้น ก็ดี หากการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดผลอันเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกายของบุคคลอื่น ผู้กระทำความ ผิดย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดได้ด้วยเช่นกัน

4.1.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

การกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่ง การกระทำความผิด การที่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้น นั้นจำเป็นต้องเป็นการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สินหรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้น อันทำให้ทรัพย์สินได้รับความ เสียหายหรือถูกทำลาย และการกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลแห่งการกระทำความผิดซึ่งกระทบต่อ ชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่น โดยทำให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย บุคคลผู้กระทำ

⁶⁰ Texas Penal Code section 28.02(d)(2).

⁶¹ Texas Penal Code section 28.02(d).

⁶² Texas Penal Code section 28.02(d).

ความผิดฐานก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สินย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิตแต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ⁶³

ในกรณีที่เหตุเพลิงไหม้หรือเหตุระเบิดได้เกิดขึ้นในขณะที่กระทำการผลิตสินค้าต่างๆ จนเป็นเหตุให้เกิดผลอันเป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำการเช่นว่านี้ก็ย่อมจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเช่นกัน โดยจากแต่เดิมจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ แต่หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์สินในขณะที่กระทำการผลิตอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย บุคคลผู้กระทำความผิดจำต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ⁶⁴

4.1.3. ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินของการรถไฟเสียหาย

ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินของการรถไฟเสียหายเป็นความผิดอันเป็นการกระทำใดๆ ซึ่งเป็นการขัดขวางหรือรบกวนการเดินทางของรถไฟ ไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยน วางสิ่งกีดขวางหรือกระทำการอื่นใด อันเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายหรือก่อให้เกิดอุบัติเหตุทางรถไฟขึ้น ซึ่งอาจเป็นการกระทำต่อขบวนรถไฟ รางรถไฟ รั้ว สะพาน หรือทรัพย์สินอื่นใดอันเป็นของการรถไฟ⁶⁵ บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ⁶⁶ แต่หากการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นได้ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายมากยิ่งขึ้น บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดเช่นว่านี้ก็ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามลำดับด้วยเช่นกัน

ในกรณีที่การก่อให้เกิดความเสียหายเป็นการใช้อาวุธอื่นใด หรือเป็นการขว้างปาสิ่งของไปยังขบวนรถไฟ อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของการรถไฟ บุคคลผู้กระทำความผิดเช่นว่านี้จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁶⁷ และในกรณีที่การก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางรถไฟเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ ผู้กระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน

⁶³ Texas Penal Code section 28.02(d)(1).

⁶⁴ Texas Penal Code section 28.02(e).

⁶⁵ Texas Penal Code section 28.07(b)(2).

⁶⁶ Texas Penal Code section 28.07(e).

⁶⁷ Texas Penal Code section 28.07(c).

4.1.3.1. การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของการรถไฟ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลเป็นการรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อทรัพย์สิน หรือเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นหากผลแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดอันเป็นการปรับเปลี่ยน วางสิ่งกีดขวาง หรือกระทำการอื่นใด ซึ่งเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายหรือก่อให้เกิดอุบัติเหตุต่อทางรถไฟ ไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะได้กระทำต่อทรัพย์สินใดๆ ของการรถไฟ หากก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติ โดยสามารถแบ่งแยกได้ดังต่อไปนี้

(1) ความผิดประเภทโทษ (Misdemeanor) อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับ

1.1 ความผิดระดับ Class B misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 20 - 500 เหรียญสหรัฐ⁶⁸ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁶⁹

1.2 ความผิดระดับ Class A misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 500 - 1,500 เหรียญสหรัฐ⁷⁰ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁷¹

(2) ความผิดประเภทร้ายแรง (Felonies) อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ

2.1 ความผิดที่ต้องถูกจำคุกในเรือนจำแห่งรัฐ (State jail felony) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 1,500 - 20,000 เหรียญสหรัฐ⁷² ผู้กระทำความผิด

⁶⁸ Texas Penal Code section 28.07(e)(1).

⁶⁹ Texas Penal Code section 12.22.

⁷⁰ Texas Penal Code section 28.07(e)(2).

⁷¹ Texas Penal Code section 12.21.

⁷² Texas Penal Code section 28.07(e)(3).

จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁷³

2.2 ความผิดร้ายแรงระดับ 3 (Felonies of the third degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 20,000 – 100,000 เหรียญสหรัฐ⁷⁴ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁷⁵

2.3 ความผิดร้ายแรงระดับ 2 (Felonies of the second degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 100,000 – 200,000 เหรียญสหรัฐ⁷⁶ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁷⁷

2.4 ความผิดร้ายแรงระดับ 1 (Felonies of the first degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 200,000 เหรียญสหรัฐหรือกว่านั้นขึ้นไป⁷⁸ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิตแต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับอีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ⁷⁹

ดังนั้น หากการกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดการเดินรถไฟได้รับความเสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดมูลค่าความเสียหายตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น หรือหากการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทางเดินรถไฟนั้นได้กระทำโดยใช้อาวุธ หรือขว้างปาสิ่งของไปยังขบวนรถไฟจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ บุคคลผู้ซึ่งกระทำการใช้อาวุธหรือขว้างปาสิ่งของไปยังขบวนรถไฟดังกล่าว ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ จากแต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ ด้วยเช่นกัน⁸⁰

⁷³ Texas Penal Code section 12.35.

⁷⁴ Texas Penal Code section 28.07(e)(4).

⁷⁵ Texas Penal Code section 12.34.

⁷⁶ Texas Penal Code section 28.07(e)(5).

⁷⁷ Texas Penal Code section 12.33.

⁷⁸ Texas Penal Code section 28.07(e)(6).

⁷⁹ Texas Penal Code section 12.32.

⁸⁰ Texas Penal Code section 28.07(c).

4.1.4 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายของรัฐเท็กซัสแห่งสหรัฐอเมริกา

ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายของรัฐเท็กซัสแห่งสหรัฐอเมริกานั้น มิได้มีการบัญญัติแบ่งแยกให้ความคุ้มครองไว้เป็นอีกส่วนหนึ่งแยกเช่นประมวลกฎหมายอาญาของไทย แต่กฎหมายอาญาของรัฐเท็กซัสได้บัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตราย อาทิเช่น การวางเพลิงเผาทรัพย์ การก่อให้เกิดเหตุระเบิด หรือการกระทำความผิดอันน่าจะเป็นอันตรายต่อประชาชน รวมไว้ในส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายอาญาของรัฐเท็กซัส (Texas Penal Code) ลักษณะ 7 หมวด 28 ในมาตรา 28.01 – 28.08 แล้ว

4.2 ประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษได้มีบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายไว้ในพระราชบัญญัติ (The Criminal Damage Act 1971) โดยพระราชบัญญัตินี้ได้มีการบัญญัติไว้เพียงมาตรา 1(1) ถึง 12(6) อันมีวัตถุประสงค์ที่จะทำการคุ้มครองทรัพย์สินของบุคคลมิให้ถูกทำลายหรือทำให้เสียหาย พระราชบัญญัตินี้ได้มีการนำไปปรับใช้กันอย่างค่อนข้างแพร่หลายเพราะมีความชัดเจนและง่ายต่อการนำไปปรับใช้ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะแบบกว้างๆ อันสามารถนำมาปรับใช้กับความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์สินได้ทุกกรณี ไม่ว่าจะทรัพย์สินดังกล่าวจะเป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ทรัพย์สินของทางราชการ หรือทรัพย์สินสาธารณะ ก็ย่อมอยู่ภายใต้พระราชบัญญัตินี้เช่นกัน อีกทั้งพระราชบัญญัตินี้ยังได้บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษไม่ว่าจะได้กระทำความผิดโดยเจตนาหรือการกระทำโดยประมาทก็ตาม และบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน หากการก่อให้เกิดทรัพย์สินได้รับความเสียหายเช่นว่านั้นได้กระทำให้ขึ้นเพราะมูลเหตุจงใจ หรือมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองรวมไปถึงชีวิตของผู้อื่นไว้ด้วยเช่นกัน⁸¹

ในแต่เดิมกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษได้มีการบัญญัติแบ่งแยกความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดทรัพย์สินเสียหายซึ่งเป็นอันตรายต่อประชาชนไว้ใน (Malicious Damage Act 1861)⁸² อันเป็น

⁸¹ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials* p. 1021.

⁸² Legislation.gov.uk, "Malicious Damage Act 1861," [Online] Accessed: 16 may 2015. Available from: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Vict/24-25/97/contents>

ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินอันเป็น เชื้อน สะพาน การขนส่งทางรถไฟ ผลงานศิลปะ หรือทำร้ายสัตว์ เป็นต้น แต่ต่อมาภายหลังได้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติดังกล่าว และให้นำพระราชบัญญัติ (The Criminal Damage Act 1971)⁸³ มาปรับใช้กับการกระทำความผิดอัน เกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ดังนั้น ในปัจจุบันประเทศอังกฤษจึงใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็นหลักในการวินิจฉัยคดีความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์สิน

4.2.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษ

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษได้บัญญัติหลักไว้ใน พระราชบัญญัติ (The Criminal Damage Act 1971) อันมีหลักว่า ผู้ใดโดยปราศจากข้ออ้างตาม กฎหมายทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินมีรูปร่างของผู้อื่น ไม่ว่าจะได้กระทำโดยจงใจหรือ ประมาท⁸⁴ จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี⁸⁵ การทำลายหรือทำให้เสียหายนั้นอาจเป็นการ กระทำใดๆ อันส่งผลให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ซึ่งอาจเป็นความเสียหายแบบถาวรหรือเพียงชั่วคราว ก็ย่อมได้ หรือแม้แต่จะเป็นเพียงความเสียหายเพียงเล็กน้อยหรือมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าก็ตาม⁸⁶ เช่น การรื้อถอนตึก การรื้อเครื่องยนต์ การฆ่าสัตว์ การตัดต้นข้าว การฉีดยาฆ่าแมลง หรือการเผา หนังสือ เป็นต้น⁸⁷ นอกจากนี้ยังให้หมายรวมไปถึงการทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ด้วย เช่นกัน เช่น การเดินเหยียบย่ำบนหญ้าหรือพืชพันธุ์ การใช้สีชอล์กทาหรือวาดภาพลงบนพื้นทางเท้า หรือการเทน้ำเปล่าลงไปในเบียร์ เป็นต้น⁸⁸

การทำลายหรือทำให้เสียหายจะต้องกระทำต่อทรัพย์สินมีรูปร่างเท่านั้น ไม่ว่าทรัพย์สินดังกล่าว จะเป็นสังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ หรือเงินตรา ก็ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น⁸⁹ และยังหมายรวม ไปถึงสัตว์ป่าหรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดซึ่งถูกจับได้หรือถูกขังไว้ในกรง หรือแม้กระทั่งซากศพของสัตว์เหล่านั้น

⁸³ Legislation.gov.uk, "Criminal Damage Act 1971," [Online] Accessed: 15 may 2015. Available from: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1971/48/contents>

⁸⁴ Criminal Damage Act 1971 section 1(1).

⁸⁵ Criminal Damage Act 1971 section 4(2).

⁸⁶ Jonathan Herring, *Criminal Law Text, Cases, and Materials* (the United States: Oxford University, 2004), pp. 590-591.

⁸⁷ Michael J. Allen, *Textbook on Criminal Law*, 9th ed. (the United States: Oxford University, 2007), p. 533.

⁸⁸ *ibid.*, 531-532.

⁸⁹ Criminal Damage Act 1971 section 10(1).

ด้วยเช่นกัน⁹⁰ แต่ไม่ได้มีความหมายรวมไปถึงเห็ด รา ต้นไม้ พุ่มไม้ ดอกไม้ ผลไม้ พืช หรือใบไม้ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ป่าเองตามธรรมชาติ⁹¹ โดยทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้จะต้องเป็นทรัพย์ของผู้อื่น ซึ่งเป็นทรัพย์ที่มีเจ้าของกรรมสิทธิ์ มีส่วนได้เสียในทรัพย์ อยู่ในความครอบครองควบคุมดูแล หรือมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในทรัพย์ดังกล่าว⁹² ผู้ทำลายหรือทำให้ทรัพย์ได้รับความเสียหายจึงจะมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

อย่างไรก็ตาม หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้นมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น แม้ว่าทรัพย์ที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อจะเป็นของตนเองหรือของผู้อื่น ผู้กระทำการก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นก็ย่อมมีความผิดตามกฎหมาย⁹³ โดยแนวคิดอันเกี่ยวกับทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้ มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับแนวคิดในเรื่องของทรัพย์ตามความผิดฐานลักทรัพย์ แต่ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้ มิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงทรัพย์อันเป็นสิทธิบัตรหรือลิขสิทธิ์ที่อาจถูกขโมยได้ แต่ทรัพย์ดังกล่าวไม่อาจถูกทำให้เสียหายได้ตามพระราชบัญญัตินี้⁹⁴ แม้ว่าทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้กฎหมายจะให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะทรัพย์อันมีรูปร่างเท่านั้น โดยมิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงทรัพย์อันไม่มีรูปร่างก็ตาม

หากแต่การกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายนั้นเป็นการกระทำต่อทรัพย์อันเป็นระบบปฏิบัติการทางคอมพิวเตอร์ ข้อมูล โปรแกรมคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใด ซึ่งเป็นทรัพย์ไม่มีรูปร่าง เช่น กล้องควบคุมสัญญาณโทรทัศน์ เครื่องเก็บเงินสด หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น⁹⁵ บุคคลผู้ก่อให้เกิดความเสียหายเช่นว่านี้ ก็ย่อมมีความผิดตามพระราชบัญญัติความผิดทางคอมพิวเตอร์ (Computer Misuse Act) ได้เช่นกัน กล่าวคือ หากบุคคลใดจงใจ⁹⁶ หรือประมาท⁹⁷ กระทำการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาข้อมูลต่างๆ ของคอมพิวเตอร์ ซึ่งทำให้ระบบ

⁹⁰ Criminal Damage Act 1971 section 10(1)(a).

⁹¹ Criminal Damage Act 1971 section 10(1)(b).

⁹² Criminal Damage Act 1971 section 10(2).

⁹³ Criminal Damage Act 1971 section 1(2).

⁹⁴ Herring, J., *Criminal Law Text, Cases, and Materials*, p. 592.

⁹⁵ *ibid.*, 599.

⁹⁶ Computer Misuse Act 1990, section 3(2).

⁹⁷ Computer Misuse Act 1990, section 3(3).

การทำงานต่างๆ ของคอมพิวเตอร์ได้รับความเสียหาย⁹⁸ หรือทำให้โปรแกรมหรือข้อมูลต่างๆ ได้รับความเสียหาย⁹⁹ ผู้ก่อให้เกิดความเสียหายเช่นนี้นี้ย่อมต้องระวางโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้

ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงหรือการแก้ไขข้อมูลนั้นอาจเป็นการกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้ข้อมูลเหล่านั้นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นการโยกย้าย เพิ่ม ลด หรือตัดทอน ซึ่งข้อมูลหรือโปรแกรมไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนซึ่งอาจจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราวก็ตาม¹⁰⁰ บุคคลผู้กระทำการก่อให้เกิดความเสียหายเช่นนี้ก็ย่อมมีความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ แต่ความผิดฐานทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ได้จำกัดไว้เฉพาะตัวข้อมูล ซอฟต์แวร์ หรือโปรแกรมต่างๆ ที่อยู่ภายในคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น มิได้หมายรวมไปถึงตัวอุปกรณ์หรือวัสดุภายนอกด้วยแต่อย่างใด ซึ่งหากการทำลายหรือทำให้เสียหายเป็นการกระทำต่อวัสดุอุปกรณ์อันมีรูปร่างเสียแล้ว บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมมีความผิดตามพระราชบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียหาย (The Criminal Damage Act)¹⁰¹

ตัวอย่างเช่น จำเลยทำการลบตัวโปรแกรมโดยกระทำต่อแผงวงจร (Printed Circuit Card) การกระทำเช่นนี้ต้องถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียหาย (The Criminal Damage Act) ไม่ใช่ความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ (Computer Misuse Act) เพราะสิ่งที่ได้รับความเสียหายนั้นเป็นวัตถุ คือ แผงวงจร (Printed Circuit Card) มิใช่ตัวข้อมูลโปรแกรม¹⁰²

กระนั้นก็ดี ความผิดฐานทำให้เสียหายตามพระราชบัญญัติ (The Criminal Damage Act) มิได้มีเพียงตามที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นเท่านั้น แต่ยังมีกระทำความผิดซึ่งเป็นการทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายในลักษณะอื่นไว้อีก ดังต่อไปนี้

(1) การวางเพลิงเผาทรัพย์สิน กล่าวคือ หากการกระทำความผิดภายใต้มาตรา 1(3) นี้ด้วยวิธีการวางเพลิงเผาทรัพย์สิน อันทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายหรือถูกทำลาย ผู้นั้นย่อมมีความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในเรื่องวางเพลิง¹⁰³ และจะต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต¹⁰⁴ การวางเพลิงเผาทรัพย์สินตาม

⁹⁸ Computer Misuse Act 1990, section 3(2)(a).

⁹⁹ Computer Misuse Act 1990, section 3(2)(c).

¹⁰⁰ Herring, J., *Criminal Law Text, Cases, and Materials*, p. 601.

¹⁰¹ Jonathan Herring, *Criminal Law*, 6th ed. (Houdmills: Palgrave Macmillan, 2009), p. 248.

¹⁰² *ibid.*, 234.

¹⁰³ Criminal Damage Act 1971 section 1(3).

มาตรานี้เป็นการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย โดยการใช้ไฟในการกระทำความผิดตาม มาตรา 1(1) ประกอบ 1(3)

(2) การขู่เชิญให้กระทำการใด กล่าวคือ ผู้ใดปราศจากข้ออ้างตามกฎหมายจงใจขู่เชิญผู้อื่น ให้กระทำการใด โดยทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของบุคคลที่ 3¹⁰⁵ หรือได้ทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินของตนเอง โดยทราบว่าการกระทำเช่นนั้นจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นหรือบุคคลที่ 3¹⁰⁶ ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี¹⁰⁷ การขู่เชิญตามมาตรานี้จะเป็นการขู่เชิญในลักษณะใดก็ย่อมได้ ซึ่งส่งผลให้บุคคลที่ถูกขู่เชิญหรือบุคคลที่ 3 นั้นเกิดความกลัว โดยการขู่เชิญดังกล่าวจะต้องเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินใดตามที่ได้บัญญัติไว้ตามมาตรา 1(1) เพื่อให้บุคคลกระทำการใดตามที่ได้ถูกขู่เชิญเช่นนั้น แม้ว่าการขู่เชิญจะมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น แต่กฎหมายได้บัญญัติไว้ว่าไม่จำเป็นต้องนำมาตรา 1(2) ความผิดอันน่าจะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นมาปรับใช้¹⁰⁸

(3) ผู้มีหน้าที่ในการควบคุมดูแลทรัพย์สิน กล่าวคือ ผู้ใดมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลทรัพย์สินใดกระทำการใช้ทรัพย์สินนั้นหรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้ทรัพย์สิน โดยปราศจากข้ออ้างตามกฎหมายอันทำให้ทรัพย์สินของผู้ใดผู้หนึ่งนั้นถูกทำลายหรือได้รับความเสียหาย หรือได้กระทำการดังกล่าวโดยทราบว่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น¹⁰⁹ ผู้นั้นถือเป็นผู้กระทำความผิด¹¹⁰ จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี เช่นเดียวกัน¹¹¹

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่าการกระทำความผิดตามที่พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดไว้ นั้น มีลักษณะแห่งบัญญัติการกระทำความผิดไว้อย่างกว้างๆ โดยมีได้ระบุประเภทของทรัพย์สินที่จะต้องเป็นทรัพย์สินประเภทใดจึงจะได้รับการคุ้มครอง แต่ได้กำหนดไว้แค่เพียงว่าเป็นทรัพย์สินอันเป็น

¹⁰⁴ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

¹⁰⁵ Criminal Damage Act 1971 section 2(a).

¹⁰⁶ Criminal Damage Act 1971 section 2(b).

¹⁰⁷ Criminal Damage Act 1971 section 4(2).

¹⁰⁸ Allen, M. J., *Textbook on Criminal Law*, p. 542.

¹⁰⁹ Criminal Damage Act 1971 section 3(b).

¹¹⁰ Criminal Damage Act 1971 section 3(a).

¹¹¹ Criminal Damage Act 1971 section 4(2).

วัตถุประสงค์รูปร่างเท่านั้น และหากได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินด้วยวิธีการวางเพลิงเผาทรัพย์สิน การทำลายทรัพย์สินเพื่อขู่เชิญให้กระทำการใด หรือผู้มีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินดังกล่าวได้กระทำการใด อันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะเช่นว่านี้ก็ย่อมมีความผิดและต้องรับโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดระวางโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 10 ปี¹¹² แต่หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินนั้นมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นเสียแล้ว พระราชบัญญัตินี้ก็บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยทั่วไป

4.2.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

ในประเทศอังกฤษได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน เนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำอันเป็นการกระทำใดๆ อันน่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น เช่น การทำลาย การทำให้เสียหาย การวางเพลิง หรือการกระทำอื่นใด ซึ่งมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น บุคคลผู้ซึ่งกระทำการอันมีลักษณะเช่นว่านี้ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด¹¹³ ดังนั้น ไม่ว่าผลแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะก่อให้เกิดผู้อื่นถึงแก่ตายหรือไม่ก็ตาม ผู้ซึ่งกระทำความผิดอันมีลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น ก็ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เช่นกัน¹¹⁴ โดยจักต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิต จากแต่เดิมระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี¹¹⁵ โดยสามารถแบ่งแยกลักษณะแห่งการกระทำออกเป็นดังนี้

(1) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

ผู้ใดปราศจากข้ออ้างตามกฎหมายทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินใด อันมีลักษณะน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น ไม่ว่าทรัพย์สินดังกล่าวจะเป็นของตนเองหรือของผู้อื่น¹¹⁶ ผู้นั้นจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต¹¹⁷ โดยการกระทำความผิดฐานทำให้เสีย

¹¹² Criminal Damage Act 1971 section 4(2).

¹¹³ Mike Molan, *Case and Materials on Criminal Law* (Milton Park, Abingdon, Oxon: Routledge-Cavendish, 2008), p. 628.

¹¹⁴ Criminal Damage Act 1971 section 1(2)(b).

¹¹⁵ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

¹¹⁶ Criminal Damage Act 1971 section 1(2)(b).

¹¹⁷ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

ทรัพย์ตามมาตรา 1(2)(b) นี้ อาจเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ย่อมได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะโดยทั่วไปผู้ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์โดยอ้อมมีอำนาจจัดการดูแลทรัพย์นั้น ซึ่งรวมไปถึงการมีอำนาจในการทำลายหรือทำให้ทรัพย์นั้นได้รับความเสียหาย แต่ผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ดังกล่าวก็ห้ามอำนาจที่จะกระทำการอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นไม่¹¹⁸

ลักษณะของ “น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น” อาจเทียบเคียงได้กับ การที่ จำเลยนำขวดน้ำที่ใส่โซดาล้างสีไปวางใกล้กับขวดน้ำมะนาว แม้ว่าจำเลยจะมีได้มีเจตนาฆ่าผู้ใด จึงไม่มีความผิดฐานพยายามฆ่า แต่การกระทำของจำเลยนั้นก็ถือได้ว่าเสี่ยงต่อชีวิตของผู้อื่นเสียแล้ว¹¹⁹ ดังนั้น จึงอาจแยกลักษณะอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นได้เป็น 3 รูปแบบ¹²⁰

- 1) เจตนาทำให้เสียทรัพย์โดยเล็งเห็นได้ว่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น
- 2) เจตนาทำให้เสียทรัพย์โดยปราศจากความระมัดระวังอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น
- 3) ประมาททำให้เสียทรัพย์โดยปราศจากความระมัดระวังอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

ตัวอย่างที่ 1¹²¹ จำเลยได้ยืนอยู่บริเวณขอบสะพานและได้โยนหินลงมาจากสะพาน ดังกล่าวลงไปบนหลังคาของรถไฟ ถึงแม้ว่าหินดังกล่าวนั้นจะมีได้ถูกผู้ที่โดยสารมาในขบวนรถไฟ แต่ก็ต้องถือว่ากระทำความผิดเช่นนั้นน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้โดยสารเหล่านั้นเสียแล้ว จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

ตัวอย่างที่ 2¹²² จำเลยปาหินใส่กระจกของเจ้าหน้าที่ตำรวจตก ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้นั่งอยู่ภายในรถ จำเลยจึงมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของเจ้าหน้าที่ตำรวจคนดังกล่าว

ตัวอย่างที่ 3¹²³ จำเลยได้เคยร่วมทำธุรกิจกับเพื่อน ต่อมาได้เกิดความรู้สึกแค้นและไม่พอใจเพื่อนคนดังกล่าว จึงได้นำอาวุธปืนไปยิงบริเวณหน้าต่างห้องนอน 1 นัด และอีก 1 นัดได้ยิงไป

¹¹⁸ Jonathan Herring, *Criminal Law*, 9th ed. (Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2015), p. 253.

¹¹⁹ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials*, p. 1041.

¹²⁰ *ibid.*, 1046.

¹²¹ *ibid.*, 1045.

¹²² *ibid.*

บริเวณหน้าประตูห้อง แม้ว่าไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บและจำเลยจะมีได้มีเจตนาจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของเพื่อนก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่าจำเลยมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

(2) การวางเพลิงเผาทรัพย์

หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ภายใต้มาตรา 1(3) ด้วยวิธีการวางเพลิงเผาทรัพย์อันทำให้ทรัพย์นั้นเสียหายหรือถูกทำลาย ผู้นั้นมีความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในเรื่องวางเพลิง¹²⁴ จะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต¹²⁵ หรือหากการกระทำดังกล่าวอันเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์ด้วยวิธีการวางเพลิงตามมาตรา 1(3) น่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น ผู้ก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์อันมีลักษณะดังกล่าวก็ย่อมจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตเช่นกัน¹²⁶ เช่น การที่จำเลยได้ทำการเผาเก้าอี้ที่อยู่ภายในห้องจนเป็นเหตุให้บ้านหลังดังกล่าวนั้นไหม้ไปด้วย แม้ขณะเกิดเหตุเพลิงไหม้ปรากฏว่าไม่มีใครอาศัยอยู่ในบ้านก็ตาม จำเลยก็ย่อมมีความผิดตามมาตรา 1(2)(b)¹²⁷ ดังนั้น การกระทำความผิดอันเป็นการทำให้เสียทรัพย์โดยการใช่ไฟ ผู้กระทำความผิดจึงมีความผิดตามมาตรา 1(1) ประกอบ 1(3) หรือมาตรา 1(2) ประกอบ 1(3) ตามแต่ลักษณะแห่งการกระทำ¹²⁸

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น จึงแสดงให้เห็นว่าบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการกระทำอันมีลักษณะที่เป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น หรือการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์ ทั้งนี้เพราะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้นมิได้กระทบเพียงแก่ทรัพย์ของบุคคลเท่านั้น แต่อาจกระทบถึงชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้อื่นรวมอยู่ด้วย กฎหมายจึงต้องลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดให้หนักขึ้นกว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยทั่วไป

¹²³ Molan, M., *Case and Materials on Criminal Law*, p. 620.

¹²⁴ Criminal Damage Act 1971 section 1(3).

¹²⁵ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

¹²⁶ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

¹²⁷ Herring, J., *Criminal Law Text, Cases, and Materials*, p. 597.

¹²⁸ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials*, p. 1047.

4.2.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากทรัพย์สินที่กฎหมายคุ้มครอง

ตามพระราชบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน (Criminal Damage Act) นั้นมีได้กำหนดให้ผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน เพราะพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติไว้เพียงแต่ความหมายของทรัพย์สินอันเป็นวัตถุมีรูปร่างเท่านั้น ดังนั้นทรัพย์สินอันเป็นวัตถุมีรูปร่างทุกประเภทจึงได้รับความคุ้มครอง ยกเว้นทรัพย์สินอันเป็นเห็ด รา ต้นไม้ พุ่มไม้ ดอกไม้ ผลไม้ พืช และใบไม้ที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติในพื้นที่ป่า¹²⁹ แม้ว่ากฎหมายจะมีได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งทรัพย์สิน แต่ยังคงได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเพราะเหตุจงใจบางประการจะต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าปกติด้วยเช่นเดียวกัน

4.2.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจงใจ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจงใจ เป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินของบุคคลอื่นเพราะเหตุที่เขาไม่เชื่อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเพราะเหตุจงใจดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้น¹³⁰ เช่น การที่จำเลยนำขวดสียาทาเล็บไปปาใส่ประตูบ้านของผู้อื่น เพราะเหตุที่เขาเหล่านั้นมีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว ต้นกำเนิด หรือศาสนาอื่นใด อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินไปเพราะมูลเหตุจงใจดังกล่าว เป็นต้น¹³¹

4.2.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน

พระราชบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน (Criminal Damage Act) มีได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยเหตุจรรยาจรรยา เพราะเหตุที่

¹²⁹ Criminal Damage Act 1971 section 10(1)(b).

¹³⁰ Crime and Disorder Act 1998, section 30.

¹³¹ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials*, p. 1048.

กระทำการอันมีลักษณะน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นไว้เสียแล้ว ดังนั้น ไม่ว่าจะการกระทำ ความผิดดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลคือความตายหรือไม่ บุคคลผู้กระทำความผิดก็จักต้องรับโทษหนักขึ้น โดยระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยเหตุจรรยาไม้มิใช่การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียชีวิต

4.2.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียชีวิตไว้เป็นพิเศษที่มีชื่อว่า (The Criminal Damage Act 1971) และพระราชบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการ ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย (Malicious Damage Act 1861) ซึ่ง พระราชบัญญัติ (Malicious Damage Act 1861) เป็นพระราชบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการ ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย เช่น การก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ เหตุระเบิด หรือเหตุจราจล อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินอันเป็นที่อยู่อาศัย อาคารบ้านเรือน ดึก โบสถ์ เหมืองถ่านหิน เรือเดินสมุทร หรือการก่อให้เกิดความเสียหายต่อรั้ว กำแพง ประตู กระบวนการผลิต เหมือง ทะเล แม่น้ำ เขื่อน สะพาน การขนส่งทางรถไฟ ผลงานศิลปะ ฆ่าหรือทำร้ายสัตว์ พืชผักผลไม้ หรือกรณีและผู้เข้าบ้านหรือเข้าอาคารได้ก่อให้เกิดทรัพย์สินที่เขานั้นได้รับความเสียหาย หรือการข่มขู่ว่าจะทำ การวางเพลิงหรือทำลายบ้าน อาคาร เรือ หรือพืชพันธุ์ เป็นต้น แต่ภายหลังได้ถูกยกเลิกโดย พระราชบัญญัติความผิดฐานทำให้เสียชีวิต (The Criminal Damage Act) แล้วเกือบทั้งหมด คงเหลือไว้แต่ความผิดอันเกี่ยวกับการรถไฟไว้เท่านั้น

4.3 ประเทศเยอรมนี

ความผิดฐานทำให้เสียชีวิตตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีได้มีการบัญญัติความผิดไว้ใน ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน (Criminal Code of the federal Republic of Germany) โดยได้ มีการบัญญัติความผิดแยกออกเป็นความผิดฐานทำให้เสียชีวิตกับความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิด ภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ตามที่ปรากฏใน บทที่ 27 ความผิดฐานทำให้เสียชีวิต มาตรา 303 – 305a และบทที่ 28 ความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้เสียชีวิตซึ่งเป็นภัยอันตรายตาม มาตรา 306 – 319 โดยความผิดฐานทำให้เสียชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนี ได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลาย อันเป็นการรวมการกระทำความผิดต่างๆ ไว้ในประมวล

กฎหมายอาญา เช่น ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิด ความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสี ความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัย ความผิดฐานก่อให้เกิดภัยอันตรายจากสารพิษ หรือความผิดเกี่ยวกับการจราจร เป็นต้น

ทั้งนี้ ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายซึ่งเป็นภัยอันตรายนี้ กฎหมายยังได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด ลักษณะของทรัพย์ มูลเหตุจูงใจ หรือการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด อันเป็นบทกฎหมายที่มีการบัญญัติความผิดไว้ได้อย่างครอบคลุมและมีหลากหลาย

4.3.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนี

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีได้มีการบัญญัติกฎหมายไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน บทที่ 27 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ (Criminal Code of the federal Republic of Germany) มาตรา 303 – 305a ซึ่งได้มีการให้ความคุ้มครองทรัพย์ไว้อย่างหลากหลายประเภท เช่น ทรัพย์สาธารณะ ทรัพย์อันเป็นสิ่งปลูกสร้าง ทรัพย์ของทางราชการ หรือข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น โดยความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์ไว้ทั้งทรัพย์อันมีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง และไม่ว่าการกระทำความผิดนั้นจะได้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทปราศจากความระมัดระวังก็ตาม อันมีหลักว่า¹³²

(1) ผู้ใดทำให้เสียหายหรือทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น โดยปราศจากข้ออ้างตามกฎหมาย จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ

(2) ผู้ใดทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขซึ่งทรัพย์สินอันมีรูปร่างหรือวัตถุอื่นใด โดยปราศจากข้ออ้างตามกฎหมายจะต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน

จากกรณีดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าได้ว่ากฎหมายได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์อันมีรูปร่างของบุคคลอื่นเท่านั้น การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อาจเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรืออาจเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงแก้ไขในส่วนที่เป็นสาระสำคัญของทรัพย์นั้นก็ย่อมมีความผิดเช่นกัน

¹³² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303.

อย่างไรก็ดี ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีมิได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันมีรูปร่างเท่านั้น แต่ยังสามารถให้ความคุ้มครองทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างได้ด้วยเช่นกัน อันเป็นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ โดยได้บัญญัติหลักไว้ใน มาตรา 303a อันมีหลักว่า บุคคลใดลบ ทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้ไม่สามารถใช้งานได้ หรือกระทำการปรับเปลี่ยนข้อมูล โดยมีขอบด้วยกฎหมาย บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ¹³³ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าประเทศเยอรมนีได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้ทั้งทรัพย์สินอันมีรูปร่างและไม่มีรูปร่างของผู้อื่น

หากบุคคลได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนี และลักษณะแห่งทรัพย์สินเป็นไปตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เพื่อให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สินเหล่านั้นจะต้องระวางโทษหนักขึ้น อันเป็นไปตามการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง แต่อย่างไรก็ตาม ความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีในนั้น มิได้มีการกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นโดยอาศัยลักษณะแห่งการกระทำหรืออาศัยผลแห่งการกระทำ ความผิด เฉกเช่นเดียวกับความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญาไทยนั่นเอง

4.3.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีมิได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สินไว้ในส่วนนี้ มีเพียงการกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้เป็นพิเศษเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ในส่วนของการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนนั้น ได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ความผิดไว้

4.3.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ อาจเป็นการกระทำความผิดต่อทรัพย์สินอันมีรูปร่างหรือไม่มีรูปร่างก็ย่อมได้ เหตุที่กฎหมายได้ให้ความ

¹³³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303a (1).

คุ้มครองทรัพย์สินต่างๆ ไว้เป็นกรณีพิเศษนั้น เพราะทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่มีความสำคัญหรือเป็นทรัพย์สินที่มีคุณค่ามากกว่าทรัพย์สินโดยปกติทั่วไป ซึ่งควรค่าแก่การช่วยกันทำนุบำรุงรักษา เช่น ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ ทรัพย์สินของทางราชการ งานศิลปะ หรือข้อมูลที่มีความสำคัญต่อธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยทั่วไปจะต้องระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ ดังนั้นจึงอาจแบ่งแยกลักษณะแห่งทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้เป็นพิเศษได้ดังนี้

1) ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ กล่าวคือ บุคคลใดทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งวัตถุอันเป็นทรัพย์สินที่บุคคลเคารพนับถือในทางศาสนาของประเทศเยอรมนีหรือเป็นทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้กับทางศาสนา หรือเป็นทรัพย์สินอันมีคุณค่าอื่นใด ได้แก่ ป้ายหลุมศพ อนุสาวรีย์สาธารณะ อนุสาวรีย์ทางธรรมชาติ งานศิลปะ งานทางวิทยาศาสตร์ งานหัตถกรรมที่ได้จัดแสดงหรือเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ของรัฐ หรือเป็นทรัพย์สินที่รัฐได้จัดวางไว้ตามทางเดินสาธารณะหรือตามสวนสาธารณะ โดยบุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹³⁴ แต่หากทรัพย์สินที่ถูกทำลายหรือทำให้เสียหายเป็นทรัพย์สินอันเกี่ยวกับการบริการสาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือที่มีไว้เพื่อประกอบการดำเนินงานหรือเพื่อความสะดวกในการให้บริการสาธารณะ หรือเป็นเครื่องมือทางเทคนิคที่มีความสำคัญต่อหน่วยงานที่จัดทำบริการสาธารณะ บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ ตามมาตรา 316b (1)¹³⁵

2) ทรัพย์สินอันเป็นสิ่งปลูกสร้าง กล่าวคือ บุคคลใดทำลายอาคาร เรือ สะพาน เขื่อน ถนน ทางรถไฟ หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นใดของผู้อื่น ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนโดยมิชอบด้วยกฎหมาย บุคคลผู้กระทำการเช่นนี้ต้องระวางโทษจำคุกเป็นไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹³⁶

3) ทรัพย์สินของทางราชการ กล่าวคือ บุคคลใดทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมือหรือยานพาหนะในการปฏิบัติการของหน่วยงานตำรวจ กองทัพทุกเหล่าทัพ หน่วยงานดับเพลิง หน่วยฉุกเฉิน หรือหน่วยกู้ภัย บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกเป็นไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹³⁷

¹³⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 304.

¹³⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)1.

¹³⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305.

¹³⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)2.

4) ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ บุคคลใดลักลอบแทรกแซงระบบปฏิบัติการ ประมวลผลข้อมูลที่มีความสำคัญมากของบุคคลอื่น และได้กระทำการลบ ทำลาย ทำให้ไม่สามารถใช้ การได้ หรือทำการปรับเปลี่ยนซึ่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือได้กระทำต่อระบบประมวลผลในส่วนที่ เป็นการให้บริการข้อมูล บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นจากเดิมระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ เป็นระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹³⁸ และในกรณีที่ได้กระทำต่อระบบปฏิบัติการอัน เป็นการประมวลผลข้อมูลที่มีความสำคัญมากอันเกี่ยวกับธุรกิจ องค์กร หรือหน่วยงานของรัฐ บุคคล จะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 5 ปี หรือปรับ¹³⁹ แต่หากเป็นกรณีที่เกิดความเสียหายอย่าง ร้ายแรงต่อข้อมูลทางการเงิน รากฐานข้อมูลทางการพาณิชย์ ข้อมูลการขนส่งสินค้าที่มีความสำคัญ การให้บริการข้อมูล หรือข้อมูลอันเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งชาติ บุคคลนั้นจักต้องระวางโทษหนักขึ้น เป็นระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี¹⁴⁰

ดังนั้น จากกรณีดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาของ ประเทศเยอรมนีนั้นได้ให้ความสำคัญต่อทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินอันมี รูปร่างหรือไม่รูปร่างก็ตาม และได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน บางประเภทที่มีความสำคัญและมีคุณค่าต่อประเทศชาติไว้อีกด้วยเช่นกัน

4.3.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดฐานทำให้เสีย ทรัพย์สิน

ประมวลกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีได้มีการกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนัก ขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินแต่อย่างไร แต่ประมวลกฎหมายอาญา แห่งประเทศเยอรมนีได้มีการกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ความผิด หากการกระทำความผิดเช่นว่านั้นเป็นความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายซึ่งเป็น ภัยอันตรายต่อประชาชนทั่วไป เพราะการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหายซึ่งเป็น ภัยอันตรายต่อประชาชนนั้นส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยและส่งผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมากนั่นเอง

¹³⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b.

¹³⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b (2).

¹⁴⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b (4).

4.3.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนี

ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนี มีการบัญญัติความผิดไว้ใน บทที่ 28 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ตามมาตรา 306 – 319 โดยได้บัญญัติความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สิน ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิด ความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสี ความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัย ความผิดฐานก่อให้เกิดอันตรายจากสารพิษ หรือแม้กระทั่งความผิดอันเกี่ยวกับการจราจร ก็ยังมีการบัญญัติรวมกันไว้ในประมวลกฎหมายอาญา การกระทำความผิดในส่วนนี้เป็นความผิดที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนและได้ก่อให้เกิดทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้รับความเสียหายด้วย ในขณะเดียวกัน ความผิดในส่วนนี้มักจะมีร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้างกว่า การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยทั่วไป จึงส่งผลให้มีการกำหนดระวางโทษที่หนักและเข้มข้นกว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยทั่วไป ดังนั้นจึงอาจแบ่งแยกประเภทความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายได้ดังนี้

4.3.2.1 ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สิน

ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินเป็นความผิดที่ผู้กระทำได้กระทำการใดอันเป็นการก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือเป็นการวางเพลิงเผาทรัพย์สินต่างๆ ซึ่งเป็นการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินเสียหาย โดยความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินนี้จะกระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ย่อมมีความผิดเช่นกัน ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินอาจกระทำต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้าง อาคาร กระโจม โกดัง สถานที่เก็บสินค้า ยานพาหนะ ป่า พุ่มหญ้า เครื่องมือหรือผลิตภัณฑ์อันมีไว้ประกอบกิจกรรม ก็ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อให้เกิดเพลิงไหม้หรือวางเพลิงเผาทรัพย์สินของบุคคลอื่นโดยเจตนา บุคคลผู้กระทำความผิดนั้นจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 - 10 ปี¹⁴¹ แต่หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้เป็นการกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังอันเป็นเหตุให้ทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นได้รับความเสียหาย บุคคลผู้กระทำความผิดก็ย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีเช่นกัน¹⁴² อย่างไรก็ตามหากการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินนั้นก่อให้เกิดความเสียหาย

¹⁴¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306(1).

¹⁴² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306d(1).

เพียงเล็กน้อยเท่านั้น บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมได้รับโทษลดน้อยลงเป็นระวางโทษจำคุกเพียง 6 เดือนถึง 5 ปี เท่านั้น¹⁴³

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีได้ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับเพลิงไหม้ครอบคลุมไปถึงการสูบบุหรี่ จุดไฟ จุดโคม โยนวัตถุที่กำลังไหม้ทิ้ง หรือกระทำการอื่นใดทำนองเดียวกันนั้น อันเป็นเหตุให้เกิดภัยอันตรายต่อ ป่า สวน ทุ่งหญ้า เขตเพาะปลูก โกดังเก็บผลิตผลทางการเกษตรหรือได้มาจากการกลีกรรม หรือเครื่องมืออันมีไว้ประกอบอาชีพกลีกรรม โดยทำให้ทรัพย์เหล่านี้ได้ลุกติดไฟขึ้น บุคคลผู้กระทำการก่อให้เกิดเพลิงไหม้จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹⁴⁴ กระนั้นก็ดี หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ตามลักษณะดังกล่าวข้างต้นเป็นเพียงการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ผู้กระทำก็ย่อมมีความผิดอันจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับด้วยเช่นกัน¹⁴⁵

เนื่องจากการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้เป็นความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง และก่อให้เกิดผลกระทบอันเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรง กฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีจึงได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์ จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ประเภทของทรัพย์ หรือผลแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์ไว้อีกด้วยเช่นกัน

(ก) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

การกระทำความผิดฐานฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ซึ่งบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด กฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องระวางโทษหนักขึ้น หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์อันเป็นโรงเรือน กระท่อม เรือ สถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หรือที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 306a มีลักษณะแห่งการกระทำอันเป็นการก่อให้เกิดผู้อื่นตกอยู่ในภัยอันตรายแห่งชีวิต บุคคลผู้กระทำความผิดฐานก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์อันมีลักษณะดังกล่าว ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกไม่ต่ำกว่า 5 ปี¹⁴⁶ และในกรณีที่ทรัพย์ที่ถูกเพลิงไหม้เป็นทรัพย์ที่มีความสำคัญซึ่งกฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็น

¹⁴³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306(2).

¹⁴⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306f(1).

¹⁴⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306f(3).

¹⁴⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306b(2)1.

พิเศษ บุคคลผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ก็ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ได้ด้วยเช่นกัน

(ข) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง

การวางเพลิงเผาทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ เป็นกรณีที่กฎหมายได้ให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์ที่มีความสำคัญมากเป็นพิเศษ อันอาจเป็นโรงเรียน กระทั่งหอหรือเรือ ที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย อันรวมไปถึงพื้นที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือที่พักเพียงชั่วคราวด้วยเช่นกัน หรือแม้กระทั่งโบสถ์หรือสถานที่อื่นใดที่มีไว้เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เนื่องจากทรัพย์ดังกล่าวข้างต้นเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญซึ่งหากได้ก่อให้เกิดเพลิงไหม้ต่อทรัพย์ดังกล่าวเสียแล้วนั้นย่อมก่อให้เกิดภัยอันตรายและผลกระทบต่อประชาชนโดยทั่วไปเป็นอย่างมาก บุคคลผู้กระทำความผิดจึงต้องระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 1 ปี¹⁴⁷ ทั้งนี้หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์นั้นได้ก่อให้เกิดขึ้นเพราะมูลเหตุจงใจบางอย่าง ซึ่งผู้กระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ได้กระทำความผิดเพราะมีมูลเหตุจงใจนี้ ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ด้วยเช่นกัน

(ค) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจงใจ

การกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ซึ่งบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจงใจ เป็นกรณีที่บุคคลได้ก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์เพื่อความสะดวก เพื่อขัดขวาง หรือเพื่อปกปิดการกระทำความผิดอื่น หรือเป็นการก่อให้เกิดการเข้าไปดับเพลิงนั้นเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น กฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีจึงได้บัญญัติให้บุคคลผู้ก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์นั้นเพราะมีมูลเหตุจงใจดังกล่าว ย่อมจะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกไม่ต่ำกว่า 5 ปี¹⁴⁸ และหากผลแห่งการกระทำความผิดอันเกิดจากการวางเพลิงเผาทรัพย์ได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นเป็นอันตรายถึงชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บ กฎหมายก็ยังได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งก่อให้เกิดผลเช่นนั้นต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์อีกด้วยเช่นกัน

(ง) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด

ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดนี้ เป็นกรณีที่บุคคลใดได้ก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับอันตราย

¹⁴⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306a(1).

¹⁴⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306b(2).

แก่กาย¹⁴⁹ ได้รับบาดเจ็บสาหัส¹⁵⁰ หรือเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย¹⁵¹ ผู้ซึ่งเจตนากระทำความผิดฐานก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์จนเป็นเหตุให้เกิดผลดังกล่าว ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นไม่ต่ำกว่า 1 ปี 2 ปี ตลอดชีวิตหรือไม่น้อยกว่า 10 ปี ตามลำดับ ทั้งนี้หากการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ได้ส่งผลให้มีผู้คนจำนวนมากได้รับบาดเจ็บซึ่งเป็นภัยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้คนจำนวนมากนี้ บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิตหรือไม่น้อยกว่า 10 ปี¹⁵²

แม้ว่าการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ทรัพย์จะได้กระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังอันเป็นเหตุให้เกิดภัยอันตราย บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังเช่นว่านั้นย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ เช่นกัน¹⁵³ ทั้งนี้หากการก่อให้เกิดเพลิงไหม้ทรัพย์ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นได้รับอันตรายแก่กาย บุคคลผู้กระทำความผิดโดยปราศจากความระมัดระวังย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี¹⁵⁴ อันเป็นการกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดนั่นเอง

4.3.2.2 ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิด

ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดเป็นความผิดที่ผู้กระทำความผิดกระทำการใดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้น โดยอาจเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากพลังงานนิวเคลียร์ หรือเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากวัตถุอื่นใดซึ่งนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งการก่อให้เกิดการระเบิดขึ้นอาจเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นโดยเจตนาหรือประมาทปราศจากความระมัดระวังที่ย่อมมีความผิด และเนื่องจากความผิดฐานก่อให้เกิดการระเบิดขึ้นเป็นความผิดที่มีความร้ายแรงเป็นอย่างมาก กฎหมายจึงได้ให้ความสำคัญและให้ความคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนไปถึงขั้นการเตรียมการ เพื่อจะกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นด้วยเช่นกัน

¹⁴⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306a(2).

¹⁵⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306b(1).

¹⁵¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306c.

¹⁵² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306d(1).

¹⁵³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306d(2).

¹⁵⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 306d(1) and 306a(2).

ในกรณีที่เป็นการเตรียมการเพื่อก่อให้เกิดระเบิดขึ้นนี้ กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งเตรียมการเพื่อกระทำความผิดจะต้องรับโทษ ไม่ว่าการเตรียมการนั้นจะเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากพลังงานนิวเคลียร์ หรือก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากวัตถุอื่นใดอันนอกเหนือไปจากพลังงานนิวเคลียร์ก็ตาม โดยบุคคลผู้เตรียมการเพื่อก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี¹⁵⁵ แต่หากการเตรียมการนั้นเป็นการเตรียมเพื่อก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากวัตถุอื่นใดอันนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์ ผู้ซึ่งกระทำการเตรียมการเช่นนี้นี้ย่อมจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี¹⁵⁶ จึงอาจแบ่งแยกลักษณะแห่งการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นออกเป็น 2 กรณี กล่าวคือ

1) ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดขึ้นอันนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์

ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นโดยใช้วัตถุอื่นใด ซึ่งนอกเหนือไปจากวัตถุอันเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์ เป็นบทบัญญัติความผิดที่ได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหากได้กระทำการใดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม หากการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นโดยใช้วัตถุระเบิดอันนอกเหนือไปจากพลังงานนิวเคลียร์เป็นการกระทำที่น่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดและจะต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 1 ปี¹⁵⁷ แต่หากการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นซึ่งน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นนี้ได้กระทำโดยประมาท ผู้กระทำโดยประมาทนี้ก็ย่อมต้องระวางโทษจำคุกเช่นกัน โดยระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹⁵⁸ อย่างไรก็ตามหากการกระทำความผิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดความรุนแรงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมระวางโทษลดน้อยลงเป็นระวางโทษจำคุกเพียง 6 เดือนถึง 5 ปี¹⁵⁹ เท่านั้น

2) ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์

ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์ การก่อให้เกิดระเบิดในกรณีนี้อาจกระทำโดยเจตนาหรือกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังก็ย่อมมีความผิดเช่นกัน โดยหากบุคคลใดก่อให้เกิดพลังงานนิวเคลียร์ระเบิดอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต

¹⁵⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 310(1)1.

¹⁵⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 310(1)2.

¹⁵⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(1).

¹⁵⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(6).

¹⁵⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(4).

ร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่นเสียแล้ว บุคคลผู้ก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจะต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี¹⁶⁰ และในกรณีที่การก่อให้เกิดระเบิดขึ้นจากพลังงานนิวเคลียร์ได้เกิดขึ้นโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง อันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังนี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี¹⁶¹ แต่ทั้งนี้ หากการประมาทเลินเล่อดังกล่าวนี้เป็นเพียงการก่อให้เกิดอันตรายโดยมิได้กระทบต่อชีวิตหรือร่างกายของผู้อื่นเสียแล้วนั้น ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹⁶²

เนื่องจากความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์ หรือก่อให้เกิดระเบิดอื่นใดอันนอกเหนือไปจากพลังงานนิวเคลียร์ ได้ส่งผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น ซึ่งรวมไปถึงความปลอดภัยของบุคคลภายในชาติ ดังนั้นประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศเยอรมนีจึงได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดขึ้น โดยแบ่งแยกออกได้เป็น 2 กรณี

1) ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์

ในกรณีที่บุคคลใดได้ก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการใช้วัตถุอื่นใดซึ่งนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์ จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก บุคคลผู้ก่อให้เกิดการระเบิดดังกล่าวขึ้นจะต้องระวางโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 2 ปี¹⁶³ และในกรณีที่บุคคลใดได้ก่อให้เกิดระเบิดขึ้นโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินอื่นใด ย่อมมีความผิดตามกฎหมายและจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ ด้วยเช่นกัน¹⁶⁴

อย่างไรก็ตาม หากการก่อให้เกิดระเบิดขึ้นได้กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้ก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นเช่นว่านั้นย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิต หรือระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปี¹⁶⁵ อันเป็นการรับโทษ

¹⁶⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 307(1).

¹⁶¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 307(2).

¹⁶² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 307(4).

¹⁶³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(2).

¹⁶⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(5).

¹⁶⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 308(3).

หนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดโดยใช้วัตถุอื่นใดซึ่งนอกเหนือไปจากการระเบิดของพลังงานนิวเคลียร์

2) ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์

ความผิดฐานก่อให้เกิดระเบิดอันเป็นการก่อให้เกิดระเบิดจากพลังงานนิวเคลียร์ เป็นกรณีที่บุคคลได้ก่อให้เกิดพลังงานนิวเคลียร์ระเบิดโดยเจตนาหรือประมาทปราศจากความระมัดระวัง จนน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำการดังกล่าวย่อมมีความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ แต่หากการกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดพลังงานนิวเคลียร์ระเบิดนั้นเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้ก่อให้เกิดการระเบิดตามลักษณะเช่นนี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปี¹⁶⁶ และในกรณีที่ก่อให้เกิดระเบิดนิวเคลียร์ขึ้นโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้กระทำความผิดโดยประมาทนี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 5 ปี เช่นกัน¹⁶⁷

4.3.2.3 ความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสี

ความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสีซึ่งก่อให้เกิดอันตรายหรือก่อให้เกิดบุคคลอื่นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นการได้รับผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรือทรัพย์สิน บุคคลผู้กระทำการก่อให้เกิดผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายดังกล่าวย่อมมีความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ โดยการกระทำความผิดดังกล่าวอาจกระทำโดยเจตนาหรือกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังก็ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น ซึ่งหากการกระทำความผิดได้กระทำโดยเจตนาใช้รังสีก่อให้เกิดทรัพย์สินอันเป็นสัตว์ พืช ดิน น้ำ อากาศ หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น ได้รับความเสียหาย เปลี่ยนแปลงไป หรือก่อให้เกิดเป็นอันตราย บุคคลผู้ใช้หรือปล่อยรังสีดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹⁶⁸ ในความผิดฐานใช้หรือปล่อยรังสีนี้กฎหมายยังได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงชั้นเตรียมการเพื่อกระทำความผิดอันเป็นการเตรียมการเพื่อใช้รังสีก่อให้เกิดสัตว์ พืช ดิน น้ำ อากาศ หรือทรัพย์สินของ

¹⁶⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 307(3)1.

¹⁶⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 307(3)2.

¹⁶⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 309(6).

บุคคลอื่นใดได้รับความเสียหายหรือได้รับผลกระทบจากรังสี โดยบุคคลผู้กระทำการเตรียมการนี้ ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ ด้วยเช่นเดียวกัน¹⁶⁹

ในกรณีที่บุคคลเป็นผู้มีหน้าที่ในการควบคุมดูแลรังสีได้กระทำการฝ่าฝืนหน้าที่ปล่อยให้รังสีแผ่กระจายหรือก่อให้เกิดรังสีนิวเคลียร์แผ่กระจายออกมาอันเป็นอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของผู้อื่น หรือก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อพืช สัตว์ หรือสภาพดิน น้ำ อากาศ บุคคลผู้กระทำการฝ่าฝืนหน้าที่นี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹⁷⁰ และในกรณีที่การกระทำความผิดเกิดขึ้นจากการฝ่าฝืนหน้าที่โดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง บุคคลผู้กระทำการฝ่าฝืนหน้าที่โดยประมาทจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ เช่นกัน¹⁷¹

4.3.2.4 ความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัย

ในกรณีที่บุคคลได้กระทำการใดอันเป็นการก่อให้เกิดอุทกภัยซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น โดยการก่อให้เกิดอุทกภัยนี้อาจเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือประมาทปราศจากความระมัดระวังก็ย่อมมีความผิดเช่นกัน หากการก่อให้เกิดอุทกภัยนั้นเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น บุคคลผู้ก่อให้เกิดอุทกภัยย่อมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี¹⁷² แต่หากการก่อให้เกิดอุทกภัยได้กระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น ผู้กระทำความผิดโดยปราศจากความระมัดระวังนี้ย่อมต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่นกัน โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹⁷³ ทั้งนี้หากการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัยได้ก่อให้เกิดผลแห่งการกระทำความผิดอย่างร้ายแรงต่อชีวิตหรือร่างกายของบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัย

การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัยอันเป็นเหตุให้บุคคลจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัยนี้ จะต้องเป็นกรณีที่การก่อให้เกิดอุทกภัยนั้นเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก

¹⁶⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 310(1)4.

¹⁷⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 311(1).

¹⁷¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 311(3)2.

¹⁷² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 313(1).

¹⁷³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 313(2) and 308(6).

โดยบุคคลผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 2 ปี¹⁷⁴ และในกรณีที่บุคคลได้ก่อให้เกิดอุทกภัยโดยประมาทอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ผู้กระทำการก่อให้เกิดอุทกภัยโดยประมาทย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินกว่า 5 ปี เช่นเดียวกัน¹⁷⁵ แต่หากผลแห่งการกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดอุทกภัยโดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือไม่ต่ำกว่า 10 ปี¹⁷⁶

4.3.2.5 ความผิดฐานก่อให้เกิดภัยอันตรายจากสารพิษ

ความผิดฐานก่อให้เกิดภัยอันตรายจากสารพิษเป็นความผิดที่กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลมีความผิดและต้องรับโทษ หากได้กระทำการปล่อยหรือใส่สารพิษลงในบ่อน้ำ น้ำพุ ท่อน้ำ ที่เก็บกักน้ำ ที่มีไว้เพื่อแจกจ่าย หรือมีไว้เพื่อให้ประชาชนใช้ร่วมกัน โดยรวมไปถึงการเสนอขาย จำหน่าย หรือแจกจ่าย ซึ่งสารพิษใดเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้น บุคคลผู้ซึ่งกระทำการเช่นว่ามานี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี¹⁷⁷ และหากผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นการใช้หรือปล่อยสารพิษลงในแหล่งน้ำต่างๆ นั้นได้ก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามผลแห่งการกระทำความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้

ในกรณีที่บุคคลได้ปล่อยหรือใส่สารพิษลงในบ่อน้ำ น้ำพุ ท่อน้ำ ที่เก็บกักน้ำ ที่มีไว้เพื่อแจกจ่าย หรือมีไว้เพื่อให้ประชาชนใช้ร่วมกัน หรือได้กระทำการเสนอขาย จำหน่าย หรือแจกจ่าย ซึ่งสารพิษเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้น จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 2 ปี¹⁷⁸ และในกรณีที่การกระทำความผิดดังกล่าวได้กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเช่นกัน โดยจะต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือไม่ต่ำกว่า 10 ปี¹⁷⁹ แต่หากผลแห่งการ

¹⁷⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 313(2) and 308(2).

¹⁷⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 313(2) and 308(5).

¹⁷⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 313(2) and 308(3).

¹⁷⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 314(1).

¹⁷⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 314(2) and 308(2).

¹⁷⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 314(2) and 308(3).

กระทำความผิดได้ก่อให้เกิดความเสียหายหรือมีผู้ได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย บุคคลผู้กระทำความผิด เช่นว่านั้นย่อมได้ลดโทษเหลือเพียงระวางโทษจำคุกเพียง 1-10 ปี เท่านั้น¹⁸⁰

4.3.2.6 ความผิดเกี่ยวกับการจราจร

บทบัญญัติกฎหมายแห่งประเทศเยอรมนีอันเกี่ยวกับความผิดจราจรซึ่งเป็นการกระทำใดๆ ที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจร ไม่ว่าจะเป็นการขัดขวาง ทำลาย ทำให้เสียหาย การขับชี่ หรือการควบคุมใดๆ อันเกี่ยวกับการจราจรทางรถ เรือ รถไฟ หรือทางอากาศ ความผิดซึ่งก่อให้เกิดอันตรายอันเกี่ยวกับการจราจรตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้อาจเป็นการกระทำความผิดโดยเจตนาหรือประมาทปราศจากความระมัดระวังที่ย่อมได้ ในบางกรณีบุคคลผู้กระทำความผิดอาจต้องรับโทษหนักขึ้น หากการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการจราจรมีลักษณะที่เป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของผู้อื่น หรือก่อให้เกิดผลอันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย

ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรของทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ โดยเจตนาก่อวินบระบบรักษาความปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย โยกย้าย ก่อสิ่งกีดขวาง หรือกระทำการอื่นใด อันเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรของทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ ซึ่งการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดบุคคลอื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี¹⁸¹ แต่ในกรณีที่การกระทำความผิดเป็นเพียงการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งมิได้ใช้ความระมัดระวังดังกล่าวย่อมระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ¹⁸²

ทั้งนี้ ในกรณีที่บุคคลมีหน้าที่ในการควบคุมดูแลรักษาความปลอดภัยของเส้นทาง การจราจร ได้กระทำการฝ่าฝืนหน้าที่หรืออยู่ในสภาวะของการดื่มแอลกอฮอล์ เสพของมึนเมา หรือมีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ จนไม่สามารถควบคุมยานพาหนะต่างๆ ได้อย่างปลอดภัย บุคคลผู้กระทำการเช่นว่านี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือปรับ¹⁸³ และในกรณีที่ได้กระทำการดังกล่าวข้างต้นโดยประมาท ผู้กระทำความผิดโดยประมาทก็ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

¹⁸⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 314(2) and 308(4).

¹⁸¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(1).

¹⁸² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(6).

¹⁸³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315a(1).

หรือปรับเช่นเดียวกัน¹⁸⁴ ความผิดดังกล่าวข้างต้นเป็นการกระทำความผิดต่อการจราจรของทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ เท่านั้น แต่ในกรณีของการจราจรทางบกบนท้องถนนนั้นก็ยังมีกฎหมายให้ความคุ้มครองไว้เช่นเดียวกันกับการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ

กฎหมายเกี่ยวกับการจราจรบนท้องถนนมีการบัญญัติลักษณะความผิดไว้คล้ายคลึงกันกับความผิดของการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ โดยหากบุคคลใดได้ก่อสิ่งกีดขวางทำลาย ทำให้เสียหาย หรือกระทำการอื่นใด อันเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรบนท้องถนนเสียแล้ว บุคคลผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี¹⁸⁵ ในขณะเดียวกันก็มีกฎหมายบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำการขบขันหรือควมคุมยานพาหนะอันได้ฝ่าฝืนกฎหรือก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยอื่นใด อันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นตกอยู่ในอันตรายแห่งชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน บุคคลผู้ฝ่าฝืนอันมีลักษณะเช่นว่ามานี้ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹⁸⁶ ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำความผิดจะได้กระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังอันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายก็ย่อมมีความผิดด้วยเช่นเดียวกัน¹⁸⁷

อย่างไรก็ตาม หากการกระทำความผิดอันก่อให้เกิดอันตรายเกี่ยวกับการจราจรทางรถ เรือ รถไฟ หรือทางอากาศ เป็นการกระทำโดยเจตนาก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เพื่อปกปิด เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในการกระทำความผิด หรือก่อให้เกิดอันตรายจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บ บุคคลผู้กระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด เนื่องจากมูลเหตุจงใจ หรือเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดอันก่อให้เกิดอันตรายเกี่ยวกับการจราจรดังต่อไปนี้

(ก) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

กรณีที่บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศก็ตาม หากการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรดังกล่าวได้กระทำโดยเจตนาให้เกิดอุบัติเหตุ บุคคลผู้ซึ่งเจตนาก่อให้เกิดอุบัติเหตุดังกล่าวย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 1 ปี ถึง 10 ปี¹⁸⁸

¹⁸⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315a(3).

¹⁸⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315b(1).

¹⁸⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315c(1)2.

¹⁸⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315c2(3)2.

¹⁸⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(3)1.

จากแต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี¹⁸⁹ หากการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการจราจรนี้มีลักษณะแห่งการกระทำอันเป็นการก่อให้เกิดบุคคลอื่นตกอยู่ในภาวะซึ่งเป็นอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน โดยประมาทเสียแล้วนั้น บุคคลผู้กระทำโดยประมาทอันมีลักษณะดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเช่นกัน โดยจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับ¹⁹⁰ จากแต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกิน 2 ปี หรือปรับ เท่านั้น¹⁹¹

ทั้งนี้ กฎหมายได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ ซึ่งเกี่ยวกับการเจตนาก่อให้เกิดอุบัติเหตุ นั้นมาปรับใช้กับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรบนท้องถนนด้วยเช่นกัน โดยบุคคลผู้เจตนา ก่อให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี¹⁹² และในกรณีที่การกระทำความผิดได้กระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวังซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ผู้กระทำความผิดโดยประมาทก็ย่อมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับ¹⁹³ ทั้งนี้ กฎหมายอันเกี่ยวกับการจราจรมิได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้อย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังคงได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งเจตนาก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรเพื่อปกปิดหรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากมูลเหตุจูงใจด้วยเช่นกัน

(ข) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

กรณีที่บุคคลได้เจตนาก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ เพื่อปกปิดหรือช่วยเหลือบุคคลอื่นใดในการกระทำความผิด บุคคลผู้ก่อให้เกิดอันตรายเพราะมูลเหตุจูงใจดังกล่าวย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 1-10 ปี¹⁹⁴ จากแต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี¹⁹⁵ และในกรณีดังกล่าวนี้กฎหมายได้บัญญัติให้นำมาปรับใช้กับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรบนท้องถนนด้วยเช่นกัน กระนั้นก็ดี หากผลแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ ได้ก่อให้เกิด

¹⁸⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(1).

¹⁹⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(5).

¹⁹¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(6).

¹⁹² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315b(3).

¹⁹³ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315b(4).

¹⁹⁴ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(3)1.

¹⁹⁵ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(1).

บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บ บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ความผิด

(ค) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อการจราจรทางรถไฟ ทางเรือ หรือทางอากาศ ซึ่งบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ความผิด เป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อการจราจรดังกล่าว จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีผู้ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก โดยบุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้ ทำลาย ทำให้เสียหาย โยกย้าย หรือก่อสิ่งกีดขวาง อันเป็นภัยอันตรายต่อการจราจรดังกล่าว ย่อมต้อง รับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ความผิดเป็น 1-10 ปี¹⁹⁶ แต่หากผลแห่งการกระทำ ความผิดได้ก่อให้เกิดความเสียหายเพียงเล็กน้อย ผู้กระทำความผิดย่อมได้ลดโทษลงเช่นกันเป็นระวาง โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี¹⁹⁷ โดยบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นนี้กฎหมายได้ให้นำมาปรับใช้กับ การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อการจราจรบนท้องถนนด้วยเช่นกัน¹⁹⁸

4.4 ประเทศฝรั่งเศส

ความผิดฐานทำให้เสียชีวิตตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติความผิดไว้ใน ประมวลกฎหมายอาญา หมวดที่ 2 ตามมาตรา 322-1 ถึง 322-18 โดยกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส ได้บัญญัติความผิดไว้โดยแบ่งแยกออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ กล่าวคือ ส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียชีวิต และส่วนที่เป็นความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย โดย กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะต้องรับโทษ ไม่ว่าจะการกระทำ ความผิดนั้นจะได้กระทำโดยเจตนา ประมาท หรือเป็นเพียงการละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาความ ปลอดภัยก็ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น และบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดอาจเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติ บุคคลก็ย่อมได้ ซึ่งหากเป็นกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิดตามความผิดในหมวดนี้ ภายใต้ เงื่อนไขตามมาตรา 121-2 นิติบุคคลย่อมต้องถูกลงโทษปรับตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ได้เช่นกัน¹⁹⁹

¹⁹⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(3)2.

¹⁹⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315(4).

¹⁹⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 315b(3).

¹⁹⁹ Criminal Code of French Republic section 322-17.

ทั้งนี้ กฎหมายยังได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดในส่วนนี้จะต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด โดยบทบัญญัติกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดต่างๆ ไว้ได้อย่างครอบคลุมหลากหลายประเภท

4.4.1 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ซึ่งไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติความผิดไว้ใน หมวดที่ 2 มาตรา 322-1 ถึง 322-4-1 และมาตรา 322-12 ถึง 322-14 โดยได้บัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ การบังคับ ชูเชิญโดยการทำลายหรือทำให้ทรัพย์ได้รับความเสียหาย การแจ้งหรือปกปิดข้อมูลอันเท็จเพื่อให้บุคคลทำลายหรือทำให้ทรัพย์ได้รับความเสียหาย และการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด ลักษณะของทรัพย์ มูลเหตุจูงใจ และสถานะของบุคคล เป็นต้น โดยการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของประเทศฝรั่งเศสมีการบัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้ทั้งการทำลาย ทำให้ทรัพย์เสียหาย และการขีดเขียน หรือวาดภาพกราฟฟิกลงในที่สาธารณะสถาน

1) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง ซึ่งทรัพย์ของบุคคลอื่น ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ได้มีการบัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้อย่างกว้างๆ อันอาจเป็นการกระทำการใดๆ ซึ่งเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์มีรูปทรงเปลี่ยนแปลงไปหรือมีลักษณะบุบสลายแตกต่างไปจากเดิม โดยบุคคลซึ่งได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องระวางโทษจำคุก 2 ปี และปรับ 30,000 ยูโร และในกรณีที่บุคคลได้กระทำการขีดเขียน วาดภาพ ทำเครื่องหมาย หรือกระทำกราฟฟิกอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น ลงบนผนังอาคาร ยานพาหนะ ทางหลวง หรือบนทรัพย์สินสาธารณะ บุคคลผู้กระทำ

การดังกล่าวยอมได้ลดโทษเป็นระวางโทษปรับ 3,750 ยูโร และจัดทำบริการสาธารณะ²⁰⁰ อันเป็นความผิดในอีกลักษณะหนึ่งด้วยเช่นกัน

2) การชู้ญให้กระทำการใดโดยการทำให้ทรัพย์สินเสียหาย

ในบทบัญญัติอันเกี่ยวกับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินแห่งประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเป็นการชู้ญเพื่อให้บุคคลอื่นกระทำการใดๆ ตามที่ได้ถูกชู้ญโดยบุคคลผู้ชู้ญได้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือกระทำการอื่นใดอันก่อให้เกิดทรัพย์สินได้รับความเสียหายโดยรวมไปถึงการขีดเขียน วาดภาพ หรือกระทำกราฟฟิกลงบนวัตถุด้วยเช่นกัน เพื่อให้บุคคลผู้ถูกชู้ญกระทำความผิดตามที่ได้ถูกชู้ญ บุคคลผู้ซึ่งทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายโดยมีลักษณะดังกล่าวยอมต้องระวางโทษจำคุก 6 เดือน และปรับ 7,500 ยูโร²⁰¹ และหากบุคคลผู้ถูกชู้ญได้กระทำความผิดตามที่ได้ถูกชู้ญ บุคคลผู้ซึ่งกระทำการชู้ญยอมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 1 ปี และปรับ 15,000 ยูโร หรือจะต้องระวางโทษจำคุก 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร²⁰²

3) การชักจูงให้บุคคลอื่นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน

หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินได้เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลได้เผยแพร่ข้อความหรือสื่อสารข้อมูลอันเป็นเท็จ เพื่อชักจูงให้บุคคลใดหลงเชื่อในการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยก่อให้เกิดการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายซึ่งเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งกระทำการเผยแพร่หรือสื่อสารข้อมูลอันเป็นเท็จดังกล่าวยอมมีความผิดต้องระวางโทษจำคุก 2 ปี และปรับ 30,000 ยูโร²⁰³

ดังนั้นจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นนั้น จึงแสดงให้เห็นว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายและครอบคลุมต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังพบว่าตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสยังมีบทบัญญัติอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิด ลักษณะของทรัพย์สิน มูลค่าของทรัพย์สิน หรือสถานะของบุคคลก็ตาม

²⁰⁰ Criminal Code of French Republic section 322-1.

²⁰¹ Criminal Code of French Republic section 322-12.

²⁰² Criminal Code of French Republic section 322-13.

²⁰³ Criminal Code of French Republic section 322-14.

4.4.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดสามารถแบ่งแยกออกได้เป็น 2 กรณี

(1) การร่วมกันกระทำความผิดหรือการปกปิดใบหน้า

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือกว่านั้นขึ้นไป²⁰⁴ หรือเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยมีการปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเพื่อมิให้สามารถระบุตัวตนที่แท้จริงได้²⁰⁵ หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์เสียรูปทรงโดยร่วมกันกระทำความผิดหรือมีปกปิดใบหน้า บุคคลผู้ซึ่งร่วมกันกระทำความผิดหรือปกปิดใบหน้าย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร และในกรณีที่กระทำการขีดเขียน วาดภาพ ทำเครื่องหมาย หรือกระทำการอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้นลงบนผนังอาคาร ยานพาหนะ ทางหลวง หรือบนทรัพย์สินสาธารณะ ตามปกติแล้วนั้นจะเป็นเหตุลดโทษจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยทั่วไป แต่หากเป็นการร่วมกันกระทำความผิดหรือมีการปกปิดใบหน้าในขณะที่กระทำความผิด บุคคลผู้ร่วมกระทำความผิดหรือปกปิดใบหน้าย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นปรับ 150,000 ยูโร และจัดทำบริการสาธารณะ²⁰⁶

อย่างไรก็ตาม หากการร่วมกันกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์หรือมีการปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน ได้กระทำต่อทรัพย์ที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ ได้แก่ ทรัพย์อันเป็นอาคารหรือวัตถุอื่นใดที่จัดเป็นมรดกวัฒนธรรม ทรัพย์อันเกี่ยวกับโบราณคดี ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ทรัพย์ที่เก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุดแห่งชาติฝรั่งเศสที่ โดยบุคคลผู้ซึ่งร่วมกันกระทำความผิดต่อทรัพย์ดังกล่าวข้างต้น ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นจำคุก 10 ปี และปรับ 150,000 ยูโร จากเดิมต้องระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร²⁰⁷

²⁰⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 1.

²⁰⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 7.

²⁰⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3.

²⁰⁷ Criminal Code of French Republic section 322-3-1 paragraph 2.

(2) กระทบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตั้งแต่ 2 อนุ ขึ้นไป

การกระทบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันเป็นการทำลายหรือทำให้ทรัพย์ได้รับความเสียหายตามที่ได้บัญญัติในมาตรา 322-1 ย่อหน้าแรก มีลักษณะแห่งการกระทบความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 322-3 ตั้งแต่ 2 อนุ หรือนั้นขึ้นไป จะต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร อันมีเหตุดังต่อไปนี้²⁰⁸

- 1) การร่วมกันกระทบความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือนั้นขึ้นไป
- 2) การกระทำต่อทรัพย์อันมีไว้เพื่อบริการสาธารณะแก่ประชาชนภายในรัฐ อันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ ไม่ว่าจะเป็นเพราะอายุ ความเจ็บป่วย หรือความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ
- 3) กระทบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต่อเจ้าพนักงาน คู่สมรส หรือญาติที่อาศัยอยู่ด้วยกัน เพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติตามหน้าที่
- 4) การกระทำเพื่อขัดขวางหรือเพราะเหตุที่บุคคลได้ไปแถลงการณ์ต่อศาล
- 5) กระทำต่อทรัพย์อันเป็นสถานที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย ที่พำนัก หรือสถานที่ซึ่งได้ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองทรัพย์ สินค้า หรือเพื่อรักษาความปลอดภัย
- 6) กระทำต่อทรัพย์ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลความมั่นคงแห่งชาติ
- 7) กระทบความผิดโดยปกปิดหน้าตาไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน เพื่อมิให้จำหน้าหรือระบุตัวตนที่แท้จริงได้
- 8) กระทำต่อทรัพย์สาธารณะหรือมีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ

จากการกระทบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทบความผิดดังกล่าวข้างต้นนั้น ได้แสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้กระทบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทบความผิดด้วยหลายเหตุปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นการร่วมกันกระทบความผิด การปกปิดใบหน้าในขณะกระทบความผิด หรือการกระทบความผิดหลายอนุมาตรา ซึ่งเหตุเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่บุคคลผู้กระทบความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องลักษณะแห่งการกระทำทั้งสิ้น ในเรื่องความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสนั้นมิได้มีการบัญญัติให้รับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทบความผิดเท่านั้น แต่ยังมีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษไว้ด้วยกัน

²⁰⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3.

4.4.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินซึ่งบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้เป็นพิเศษตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสนั้น มีอยู่หลากหลายประเภทอันอาจเป็นสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ที่ย่อมได้โดยกฎหมายได้บัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์สินแต่ละประเภทไว้แตกต่างกันไปตามความสำคัญของทรัพย์สิน ซึ่งสามารถแบ่งแยกได้ดังต่อไปนี้

(1) ทรัพย์สินจะต้องระวางโทษจำคุก 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร ได้แก่ ทรัพย์สินอันเป็นต้นฉบับเอกสาร เอกสารทางทะเบียน หรือเป็นเอกสารของเจ้าพนักงาน²⁰⁹

(2) ทรัพย์สินจะต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร²¹⁰ ได้แก่

2.1 ทรัพย์สินมีไว้บริการสาธารณะแก่ประชาชนภายในรัฐ อันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ ไม่ว่าจะเป็นเพราะอายุ ความเจ็บป่วย ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ

2.2 ทรัพย์สินเป็นสถานที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย ที่พำนัก หรือสถานที่ซึ่งได้ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สิน สินค้า หรือเพื่อรักษาความปลอดภัย

2.3 ทรัพย์สินซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลความมั่นคงแห่งชาติ

2.4 ทรัพย์สินสาธารณะหรือมีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ

2.5 ทรัพย์สินเป็นสถานที่สักการบูชา โรงเรียน สถานศึกษา หรือสถานที่จัดแสดงกิจกรรม ทั้งนี้ยังรวมถึงยานพาหนะอันมีไว้หรือใช้รับส่งเด็กนักเรียนอีกด้วยเช่นกัน

(3) ทรัพย์สินจะต้องระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร โดยค่าปรับตามมาตรานี้สามารถปรับให้หนักขึ้นได้จนถึงกึ่งหนึ่งของมูลค่าทรัพย์สินที่ถูกทำลายหรือทำให้เสียหาย ได้แก่ ทรัพย์สินอันเป็นอาคารหรือวัตถุอื่นใดที่จัดเป็นมรดกวัฒนธรรม ทรัพย์สินเกี่ยวกับโบราณคดี ทรัพย์สินเส้นทางวัฒนธรรม ทรัพย์สินที่เก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุดแห่งชาติฝรั่งเศส²¹¹

²⁰⁹ Criminal Code of French Republic section 322-2 subsection 2.

²¹⁰ Criminal Code of French Republic section 322-3.

²¹¹ Criminal Code of French Republic section 322-3-1.

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษตามที่ปรากฏข้างต้นนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่ากฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายประเภท และยังมีการบัญญัติอัตราโทษหนักเบาแตกต่างกันไปตามความสำคัญแห่งลักษณะของทรัพย์สินไว้อีกด้วย อันเป็นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้ได้อย่างครอบคลุม นอกจากนี้ยังมีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นมูลเหตุจูงใจบางประการตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ด้วยเช่นกัน

4.4.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส เป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียรูปทรง เพราะเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นมูลเหตุจูงใจให้บุคคลกระทำความผิดต่อทรัพย์สินของบุคคลเหล่านี้

(1) กระทำเพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา

หากการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียรูปทรงเพราะเหตุที่บุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินนั้นมีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาอื่นใด การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยมีมูลเหตุจูงใจดังกล่าวนี้ ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร²¹² จากแต่เดิมกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องระวางโทษจำคุก 2 ปี และปรับ 30,000 ยูโร²¹³

(2) การกระทำเพื่อขัดขวางหรือเพราะเหตุที่บุคคลได้ไปแถลงการณ์ต่อศาล

หากบุคคลได้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์สินเสียรูปทรงเพื่อขัดขวางหรือเพราะเหตุที่บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือพลเมืองดังกล่าว จะไปหรือได้ไปให้การ แถลงการณ์ หรือกล่าวโทษต่อศาล บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเพราะมูลเหตุจูงใจนี้ย่อมต้องรับ

²¹² Criminal Code of French Republic section 322-2 last paragraph.

²¹³ Criminal Code of French Republic section 322-1.

โทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ โดยจะต้องระวางโทษจำคุกเป็น 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร²¹⁴

(3) การกระทำเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่

ในกรณีที่บุคคลได้ทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์สินเสียหายรูปทรงเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ อันได้แก่ ผู้พิพากษา พนักงานอัยการ ทนายความ เจ้าพนักงานทางกฎหมาย ตำรวจ ทหาร หรือเจ้าพนักงานศุลกากร²¹⁵ ทั้งนี้กฎหมายมิได้ให้ความคุ้มครองเพียงแก่เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น แต่ยังสามารถให้ความคุ้มครองรวมถึงบุคคลผู้ซึ่งเป็นสามี ภรรยา หรือญาติที่อยู่อาศัยด้วยกันกับเจ้าพนักงานคนดังกล่าวด้วยเช่นกัน²¹⁶ โดยบุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินต่อบุคคลดังกล่าวข้างต้นเพราะมูลเหตุจูงใจที่เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าวเป็นระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร²¹⁷

จากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่ากฎหมายได้ให้ความคุ้มครองกลุ่มบุคคลผู้ซึ่งถูกกระทำความผิดเพราะมูลเหตุจูงใจอันอาจเกิดจากความอคติในเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา อันรวมไปถึงการให้ความคุ้มครองแก่กลุ่มบุคคลผู้ซึ่งได้กระทำตามหน้าที่ และกลุ่มบุคคลผู้ซึ่งได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางศาล ไว้ได้อย่างครอบคลุม ทั้งนี้ในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินนั้นย่อมต้องมีผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ กฎหมายจึงได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเป็นผู้มีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้

4.4.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล กรณีที่บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งกระทำความผิดมีสถานะตามที่กฎหมายแห่งประมวลอาญาได้บัญญัติไว้ กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียหายรูปทรงซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่น อันรวมไปถึงกรณีที่บุคคลได้กระทำการขีดเขียน วาดภาพ ทำ

²¹⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 4.

²¹⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 3.

²¹⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 3ทวิ.

²¹⁷ Criminal Code of French Republic section 322-3.

เครื่องหมาย หรือกระทำการฟอกเงินใดในทำนองเดียวกันนั้น ลงบนผนังอาคาร ยานพาหนะ ทางหลวง หรือบนทรัพย์สินสาธารณะ โดยบุคคลผู้กระทำความผิดมีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของตนซึ่งมีโทษหนักกว่าบุคคลทั่วไป ได้แก่²¹⁸

- 1) บุคคลที่ถูกตัดสิทธิ์ในการเป็นพลเมืองหรือสิทธิ์ในครอบครัว
- 2) บุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลหรือบริหารกิจการต่างๆ
- 3) บุคคลที่ต้องห้ามยึดถือหรือมีอาวุธไว้ในครอบครองตั้งแต่ 5 ปี หรือกว่านั้นขึ้นไป
- 4) บุคคลที่อยู่ภายใต้พันธระผูกพันในการเป็นพลเมือง
- 5) บุคคลที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลอันเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น บุคคลผู้ที่มีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ นั้นจึงมีลักษณะเป็นผู้ต้องอยู่ภายใต้พันธระผูกพัน ถูกภาคทัณฑ์ หรือเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแล ได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียหายขึ้นอีก บุคคลเหล่านี้จึงต้องถูกลงโทษให้หนักขึ้นกว่าบุคคลทั่วไปตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ โดยบทบัญญัติกฎหมายในส่วนของการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลนี้ ย่อมนำไปปรับใช้กับการกระทำความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายได้ด้วยเช่นเดียวกัน

4.4.2 ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส

ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศส ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 322-5 ถึง 322-11-1 อันเป็นความผิดเกี่ยวกับการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยการใช้ไฟ ใช้วัตถุระเบิด หรือใช้วิธีการอื่นใด อันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น โดยการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายในส่วนนี้ ได้รวมการก่อให้เกิดไฟฟ้าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน หรือที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนดีได้ด้วย ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นอาจเป็นการกระทำความผิดโดยเจตนา ประมาท หรือละเลยต่อหน้าที่ ก็ย่อมมีความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ทั้งสิ้น

²¹⁸ Criminal Code of French Republic section 322-15.

ในกรณีที่การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย เป็นการร่วมกันกระทำความผิดเป็นกลุ่มแก๊ง กระทำความผิดต่อทรัพย์สินบางประเภทที่กฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครอง กระทำความผิดเพราะมีมูลเหตุจงใจ หรือก่อให้เกิดบุคคลอื่นได้รับอันตรายต่อชีวิตร่างกาย เหล่านี้ ผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะดังกล่าวข้างต้นย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นกว่ากรณีปกติทั่วไป ความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสนั้น สามารถแบ่งแยกออกได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้

(1) การก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่นโดยเจตนา

การกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ได้บัญญัติหลักไว้ในมาตรา 322-6 อันมีหลักว่า หากการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง ได้กระทำโดยการใช้ไฟ ใช้วัตถุระเบิด หรือใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งก่อให้เกิดภัยอันตรายย่อมต้องระวางโทษจำคุก 10 ปี และปรับ 150,000 ยูโร และหากการกระทำความผิดได้ก่อให้เกิดไฟฟ้าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนดีได้ บุคคลผู้ก่อให้เกิดเหตุไฟฟ้าหรือเพลิงไหม้ดังเช่นว่านี้ จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 15 ปี และปรับ 150,000 ยูโร²¹⁹

(2) การเตรียมการเพื่อกระทำความผิด

เนื่องจากการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นนั้น มีลักษณะแห่งการกระทำที่เป็นภัยอันตรายต่อประชาชนอย่างร้ายแรงและอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาลประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสจึงได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้เตรียมการเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา 322-6 โดยเจตนาครอบครองหรือขนส่งซึ่งสารหรือวัตถุอื่นใด อันสามารถก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ ก่อให้เกิดเหตุระเบิด หรือก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำการเตรียมการเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นจะต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับอีก 75,000 ยูโร²²⁰

ทั้งนี้ หากบุคคลใดได้มีสารหรือวัตถุอื่นใดอันสามารถก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นได้ แม้ว่าจะมิได้มีเจตนาครอบครองสารหรือวัตถุอื่นใดนั้นเพื่อก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้

²¹⁹ Criminal Code of French Republic section 322-6.

²²⁰ Criminal Code of French Republic section 322-11-1 the first paragraph.

หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นก็ตาม แต่หากการครอบครองหรือขนส่งซึ่งสารหรือวัตถุเช่นว่านี้ ได้กระทำการโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ บุคคลผู้กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าว ย่อมต้องระวางโทษจำคุก 1 ปี และปรับ 15,000 ยูโร²²¹ ได้เช่นเดียวกัน

(3) การละเลยต่อหน้าที่เป็นเหตุให้เกิดเพลิงไหม้หรือเกิดเหตุระเบิด

การกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นนั้น มิได้มีเพียงการกระทำโดยเจตนาเท่านั้น แต่กฎหมายยังได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัย อันก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้นนั้นย่อมมีความผิดและจะต้องรับโทษด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งการละเลยต่อหน้าที่นั้นอาจเป็นเพียงการละเลยหน้าที่โดยมิได้เจตนาหรือเป็นการละเลยหน้าที่โดยเจตนาที่ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น หากบุคคลผู้มีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยได้ละเลยต่อหน้าที่จนก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้น ผู้ละเลยต่อหน้าที่เช่นว่านี้จะต้องระวางโทษจำคุก 1 ปี และปรับ 15,000 ยูโร²²² แต่หากผู้มีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยดังกล่าวเจตนาละเลยต่อหน้าที่จนก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้น ผู้ซึ่งเจตนาละเลยต่อหน้าที่ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 2 ปี และปรับอีก 30,000 ยูโร²²³

อย่างไรก็ตาม หากผู้ที่มีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยได้ละเลยต่อหน้าที่จนก่อให้เกิดไฟป่าหรือก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้เป็นที่ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนได้ ผู้ซึ่งละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นจำคุก 2 ปี และปรับ 30,000 ยูโร และในกรณีที่ผู้ที่มีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยได้เจตนาละเลยต่อหน้าที่ของตน ผู้เจตนาละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร²²⁴

ดังนั้น จากการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสนี้ จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายได้มีการบัญญัติความผิดต่างๆ ไว้ได้อย่างครอบคลุม ทั้งการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ ก่อให้เกิดเหตุระเบิด หรือก่อให้เกิดภัยอันตรายอื่นใดต่อบุคคลอื่น ซึ่งรวมไปถึงการก่อให้เกิดไฟป่าหรือก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ใน

²²¹ Criminal Code of French Republic section 322-11-1 third paragraph.

²²² Criminal Code of French Republic section 322-5 first paragraph.

²²³ Criminal Code of French Republic section 322-5 second paragraph.

²²⁴ Criminal Code of French Republic section 322-5 third paragraph.

พื้นที่ป่า สวน หรือเขตปลูกป่าด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะการกระทำความผิดนั้นจะได้กระทำโดยเจตนาหรือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ก็ย่อมมีความผิดด้วยกันทั้งสิ้น แต่อย่างไรก็ตามหากการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นมีลักษณะแห่งการกระทำที่อุกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย กฎหมายก็ได้บัญญัติให้บุคคลเหล่านั้นจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดเช่นกัน

4.4.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย เป็นกรณีที่มีการกระทำความผิดเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยการใช้ไฟ ใช้วัตถุระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น โดยมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดเป็นกลุ่มแก๊ง ไม่ว่าจะเป็นการร่วมกันกระทำการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ ก่อให้เกิดเหตุระเบิด หรือก่อให้เกิดอันตรายใดๆต่อบุคคลอื่น ซึ่งรวมไปถึงการร่วมกันเตรียมการเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นด้วยเช่นกัน ซึ่งผู้ร่วมกันกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดตามปกติทั่วไป

การกระทำความผิดอันเป็นการร่วมกันทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยการใช้ไฟ ใช้วัตถุระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น บุคคลผู้ซึ่งร่วมกันกระทำความผิดอันมีลักษณะเป็นกลุ่มแก๊งดังกล่าวข้างต้น จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 20 ปี และปรับ 150,000 ยูโร ในขณะเดียวกัน หากการกระทำความผิดเป็นการร่วมกันก่อให้เกิดไฟป่าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนดีได้ โดยมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดเป็นกลุ่มแก๊ง บุคคลผู้ร่วมกันกระทำความผิดอันมีลักษณะดังกล่าวข้างต้นเป็นกลุ่มแก๊ง ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 30 ปี และปรับ 200,000 ยูโร เช่นเดียวกัน²²⁵ ซึ่งรวมไปถึงขั้นตอนการเตรียมการเพื่อกระทำความผิดดังกล่าวด้วยเช่นกัน โดยหากการเตรียมการได้มีการกระทำอันมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำเป็นกลุ่มแก๊ง บุคคลผู้ร่วมเตรียมการย่อมต้องรับโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 10 ปี และปรับ 500,000 ยูโร²²⁶

²²⁵ Criminal Code of French Republic section 322-8.

²²⁶ Criminal Code of French Republic section 322-11-1.

4.4.2.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย เป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยการใช้ไฟ ใช้วัตถุระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น เพราะเหตุที่ผู้ครอบครองหรือเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าวนั้นมีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาอื่นใด อันเป็นมูลเหตุจูงใจให้บุคคลผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดต่อผู้ครอบครองหรือเจ้าของทรัพย์สินเช่นนั้น โดยบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดเพราะมูลเหตุจูงใจนี้ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 20 ปี และปรับ 150,000 ยูโร และในขณะเดียวกันหากการก่อให้เกิดไฟหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนได้ ได้เกิดมีขึ้นเพราะมูลเหตุจูงใจเช่นนี้ ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็น 30 ปี และปรับ 200,000 ยูโร²²⁷ เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าวเป็นเพียงเหตุปัจจัยหนึ่งที่กฎหมายได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายนั้นจะต้องรับโทษหนักขึ้นเท่านั้น ซึ่งหากการกระทำความผิดข้างต้นได้กระทำโดยบุคคลผู้มีสถานะตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ก็ย่อมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้มีสถานะเช่นนี้จะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วยเช่นกัน

4.4.2.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลใน ส่วนนี้ มีลักษณะเดียวกันกับการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน โดยบทบัญญัติแห่งมาตรา 322-15 ได้ให้นำมาปรับใช้กับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินและความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ประชาชนด้วยเช่นกัน ในกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรงโดยการวางเพลิงเผาทรัพย์สิน ใช้วัตถุระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดไฟป่าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนได้ ไม่ว่าจะการกระทำ

²²⁷ Criminal Code of French Republic section 322-8.

ความผิดดังกล่าวข้างต้นจะได้กระทำโดยเจตนา ประมาท หรือละเลยต่อหน้าที่ ก็ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล อันได้แก่²²⁸

- 1) บุคคลที่ถูกตัดสิทธิ์ในการเป็นพลเมืองหรือสิทธิ์ในครอบครัว
- 2) บุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลหรือบริหารกิจการต่างๆ
- 3) บุคคลที่ต้องห้ามยึดถือหรือมีอาวุธไว้ในครอบครองตั้งแต่ 5 ปี หรือกว่านั้นขึ้นไป
- 4) บุคคลที่อยู่ภายใต้พันธะผูกพันในการเป็นพลเมือง
- 5) บุคคลที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลอันเกี่ยวการใช้จ่ายเสพติด

การที่บุคคลผู้ซึ่งมีสถานะตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ข้างต้นได้กระทำความผิดอันเป็นความผิดที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ การก่อให้เกิดเหตุระเบิด การเตรียมเพื่อกระทำความผิด หรือการมีสารหรือวัตถุอื่นใดไว้ในครอบครองเพื่อกระทำความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ บุคคลผู้ซึ่งมีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ก็ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าบุคคลทั่วไป ทั้งนี้หากการกระทำความผิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดกระทบต่อชีวิตหรือร่างกายของบุคคลอื่น ผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดอันเป็นอีกปัจจัยหนึ่งด้วยเช่นเดียวกัน

4.4.2.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายในกรณีที่บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด กรณีที่การทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรงโดยการวางเพลิงเผาทรัพย์ ใช้อาวุธระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอื่น การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดไฟฟ้าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนดีได้ ไม่ว่าจะการกระทำความผิดข้างต้นจะได้กระทำโดยเจตนาหรือละเลยต่อหน้าที่อันเป็นเหตุให้เกิดผลตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ ซึ่งผลแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นได้รับอันตรายต่อชีวิตหรือร่างกาย บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดหรือละเลยต่อหน้าที่อันเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตนั้น ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด โดยอาจแบ่งแยกได้ออกเป็น 2 กรณี

²²⁸ Criminal Code of French Republic section 322-15.

1) การก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่นโดยเจตนา

การก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่นโดยเจตนาเป็นกรณีที่บุคคลได้เจตนาทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยการวางเพลิงเผาทรัพย์ ใช้วัตถุระเบิด หรือการใช้วิธีการอื่นใดอันเป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อบุคคลอื่น การกระทำความผิดฐานก่อให้เกิดไฟป่าหรือเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในเขตป่า สวน ที่ดินซึ่งใช้ปลูกป่า หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนไม่อาจทำให้กลับคืนดีได้ โดยหากการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือได้รับอันตรายถึงชีวิต บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามผลแห่งการกระทำความผิดของตนดังนี้

1.1 กรณีที่ก่อให้เกิดบุคคลอื่นไม่สามารถประกอบการทำงานได้ตามปกติซึ่งไม่เกินกว่า 8 วัน บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุก 15 ปี และปรับ 150,000 ยูโร แต่ในกรณีที่ผลเกิดจากเหตุเพลิงไหม้ในพื้นที่ป่าหรือทำให้สิ่งแวดล้อมไม่อาจกลับคืนดีได้ดั้งเดิม บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุก 20 ปี และปรับ 200,000 ยูโร²²⁹

1.2 กรณีที่ก่อให้เกิดบุคคลอื่นไม่สามารถประกอบการทำงานได้ตามปกติซึ่งเกินกว่า 8 วัน บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุก 20 ปี และปรับ 150,000 ยูโร แต่ในกรณีที่ผลเกิดจากเหตุเพลิงไหม้ในพื้นที่ป่าหรือทำให้สิ่งแวดล้อมไม่อาจกลับคืนดีได้ดั้งเดิม บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุก 30 ปี และปรับ 200,000 ยูโร²³⁰

1.3 กรณีที่ก่อให้เกิดบุคคลอื่นนั้นพิการหรือไร้ความสามารถอย่างถาวร บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุก 30 ปี และปรับ 150,000 ยูโร แต่ในกรณีที่ผลเกิดจากเหตุเพลิงไหม้ในพื้นที่ป่าหรือทำให้สิ่งแวดล้อมไม่อาจกลับคืนดีได้ดั้งเดิม บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิตและปรับ 200,000 ยูโร²³¹

²²⁹ Criminal Code of French Republic section 322-7.

²³⁰ Criminal Code of French Republic section 322-8.

²³¹ Criminal Code of French Republic section 322-9.

1.4 กรณีที่ก่อให้เกิดบุคคลอื่นถึงแก่ความตาย บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิตและปรับ 150,000 ยูโร อันรวมไปถึงการก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ในพื้นที่ป่าหรือทำให้สิ่งแวดล้อมไม่อาจกลับคืนได้ดั้งเดิมด้วยเช่นกัน²³²

2) การละเลยต่อหน้าที่ซึ่งก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้หรือก่อให้เกิดเหตุระเบิดขึ้น

การละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยซึ่งก่อให้เกิดเหตุเพลิงไหม้ เหตุระเบิด ไฟป่าหรือเหตุเพลิงไหม้ในพื้นที่ป่า สวน อันรวมไปถึงพื้นที่ดินซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัย โดยการละเลยต่อหน้าที่นี้อาจเป็นการเจตนาละเลยต่อหน้าที่ หรือเป็นเพียงการละเลยต่อหน้าที่โดยมิได้เจตนา หากก่อให้เกิดผลแห่งการละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยจนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนได้ดั้งเดิม บุคคลผู้ซึ่งละเลยต่อหน้าที่ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็น 3 ปี และปรับ 45,000 ยูโร แต่หากผู้กระทำความผิดได้เจตนาละเลยต่อหน้าที่ที่ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็น 5 ปี และปรับ 100,000 ยูโร²³³

หากผลแห่งการละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยดังกล่าวข้างต้น ได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นไม่สามารถประกอบการทำงานได้ตามปกติไม่เกินกว่า 8 วัน ผู้ซึ่งละเลยต่อหน้าที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็น 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร และในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเจตนาละเลยต่อหน้าที่ที่ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็น 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร²³⁴ แต่หากผลแห่งการกระทำความผิดนี้ได้ก่อให้เกิดบุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ผู้เจตนาละเลยต่อหน้าที่จะต้องระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 150,000 ยูโร²³⁵ จากกรณีดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า บุคคลผู้กระทำความผิดอันเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชนซึ่งทำให้ทรัพย์สินเสียหายนี้จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด โดยกฎหมายได้พิจารณาผลแห่งการกระทำความผิดประกอบกับเจตนาในการกระทำความผิดควบคู่กันไป

²³² Criminal Code of French Republic section 322-10.

²³³ Criminal Code of French Republic section 322-5 four paragraph.

²³⁴ Criminal Code of French Republic section 322-5 five paragraph

²³⁵ Criminal Code of French Republic section 322-5 six paragraph

บทที่ 5

บทวิเคราะห์เปรียบเทียบและแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควร จะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยกับต่างประเทศ

จากการศึกษาลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายของแต่ละประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มีลักษณะแห่งการกระทำความผิดที่เหมือนและแตกต่างกันในบางส่วนซึ่งผันแปรไปตามแต่ละลักษณะของโครงสร้างทางสังคม โดยในประเทศที่มีระบบกฎหมายแบบคอมมอนลอว์จะมีการบัญญัติกฎหมายแบบกว้างๆ และกระชับได้ใจความ ในขณะที่ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์จะมีการบัญญัติกฎหมายที่ค่อนข้างละเอียดและครอบคลุม ดังนั้นจึงได้นำกฎหมายของแต่ละประเทศอันเกี่ยวกับความผิดฐานทำให้เสียหายที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ และค้นหาแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควรจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้ความผิดฐานทำให้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมีประสิทธิภาพและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

การกระทำความผิดอันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์เสียหายตามที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น ได้มีการบัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์เสียหายไว้ในหมวดต่างๆ ของประมวลกฎหมายอาญา ตามที่ผู้ศึกษาได้กล่าวไว้แล้วในเบื้องต้นตามบทที่ 2 อาทิเช่น ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์ ความผิดที่กระทำต่อเจ้าพนักงาน ความผิดอันน่าจะเป็นภัยอันตราย หรือความผิดที่ก่อให้เกิดผลต่อชีวิตร่างกาย เป็นต้น แต่ประเทศไทยก็ยังได้มีการบัญญัติหลักแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 358 เฉกเช่นเดียวกันกับต่างประเทศที่มีการบัญญัติหลักแห่งการกระทำความผิดไว้เช่นกัน

เนื่องจากความผิดฐานทำให้เสียหายของประเทศไทยมีลักษณะโครงสร้างทางกฎหมายคล้ายๆ กับประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นประเทศที่มีการใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ โดยประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ได้มีการแบ่งความผิดออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ กล่าวคือ ส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียหายกับส่วนที่เป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหาย ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษได้มีการแบ่งแยกความผิดที่ก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายไว้ต่างหากออกจากกัน แต่ได้นำความผิดอันเกี่ยวกับการวางเพลิงหรือการก่อให้เกิดระเบิดมาบัญญัติรวมอยู่ในหมวดความผิดฐานทำให้เสียหาย โดยได้

แบ่งแยกความผิดออกมาเป็นอีกส่วนมาตราหนึ่งต่างหากจากหลักแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เท่านั้นเอง

จากการศึกษาจึงพบว่า ความผิดในส่วนที่เป็นการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้นได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้อย่างครอบคลุมอยู่แต่เดิมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นความผิดอันเกี่ยวกับการวางเพลิง ระเบิด โรงเรือน ทรัพย์สาธารณะ หรือการกระทำที่น่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น ทั้งยังได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ หรือผลแห่งการกระทำความผิดอันเกิดแก่ชีวิตร่างกายไว้อีกด้วยเช่นกัน โดยไม่ว่าการกระทำความผิดในส่วนนี้จะได้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม ในขณะที่ประเทศต่างๆ อาทิ รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มีเพียงบทบัญญัติความผิดอันเกี่ยวกับการวางเพลิงหรือการก่อให้เกิดระเบิดขึ้น เฉกเช่นเดียวกันกับการวางเพลิงหรือก่อให้เกิดระเบิดขึ้นที่ได้บัญญัติไว้ในส่วนการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย

การกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์เสียหายซึ่งผู้ศึกษาได้กล่าวไว้ใน บทที่ 2 และ บทที่ 4 โดยได้แบ่งแยกลักษณะแห่งการกระทำความผิดออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ กล่าวคือ ส่วนที่เป็นหลักแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และส่วนที่เป็นความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายนั้น เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างทางกฎหมายของประเทศไทยว่ามีได้มีการทำให้ทรัพย์เสียหายตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 358 – 360 ทวิ เท่านั้น แต่ยังมีกรก่อให้เกิดทรัพย์เสียหายในลักษณะอื่นซึ่งได้แทรกอยู่ในส่วนต่างๆ ของประมวลกฎหมายอาญาไทยด้วยเช่นกัน และเพื่อเป็นการเปรียบเทียบบทบัญญัติของต่างประเทศว่ามีลักษณะคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร

จากการศึกษาพบว่า ความผิดอันก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้นมิได้มีปัญหาหรือขาดตกบกพร่องแต่ประการใด ผู้ศึกษาจึงขอไม่นำกฎหมายของต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายซึ่งทำให้ทรัพย์เสียหายมาศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทยต่อไป ในขณะที่จากการศึกษาพบว่ากฎหมายในส่วนที่เป็นหลักแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย กลับมีปัญหาอันเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ผู้ศึกษาจึงได้นำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ของแต่ละประเทศ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อหาแนวทางในการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยต่อไป

5.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศและแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นในประเทศไทย

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายของแต่ละประเทศอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นนั้น พบว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นของประเทศไทยยังคงติดอยู่กับสภาพสังคมแบบเดิมๆ ที่เน้นการทำเกษตร ในขณะที่ต่างประเทศได้มีปรับเปลี่ยนลักษณะของกฎหมายให้มีความสอดคล้องกับลักษณะแห่งการกระทำ ลักษณะของทรัพย์สิน หรือเหตุปัจจัยอื่นใด เช่น การร่วมกันกระทำความผิด การปกปิดใบหน้า การกระทำต่อทรัพย์สินของทางราชการ หรือการกระทำความผิดโดยมีมูลเหตุจูงใจบางประการ เป็นต้น ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้นำความผิดฐานทำให้เสียหายของรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มาวิเคราะห์เปรียบเทียบให้เห็นถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย และการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียหายของแต่ละประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย

การกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์สินของแต่ละประเทศอาจแยกออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ กล่าวคือ

(1) ลักษณะแห่งการกระทำความผิด

ลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายของแต่ละประเทศ อาจมีส่วนที่เหมือนหรือส่วนที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของสังคมหรือวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ โดยลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายของประเทศไทยได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา อันเป็นการบัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้แบบกว้างๆ โดยการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอาจเป็นการกระทำใดๆ อันมีลักษณะเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์¹ ซึ่งหากผู้กระทำความผิดได้กระทำการใดอันมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น การกระทำนั้นย่อมมีความผิดตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้

ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายไว้โดยเฉพาะเจาะจง โดยได้ระบุถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้ 2 ลักษณะใหญ่ กล่าวคือ ส่วนที่เป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือเสื่อมความสะดวก อันรวมไปถึงการ

¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358.

ทำเครื่องหมาย การขีดเขียน จารึก วาด หรือระบายสี ด้วยเช่นกัน² และในอีกส่วนคือการวาดภาพ กราฟฟิกในที่สาธารณะ โดยกฎหมายได้บัญญัติแยกออกมาเป็นอีกบทมาตรานึ่งโดยเฉพาะเจาะจง อันเป็นการวาดภาพ ขีดเขียน หรือกระทำการใดๆ บนกำแพงในที่สาธารณะ โดยการใช้สี แกะสลัก หรือใช้น้ำกรดซึ่งไม่สามารถลบออกได้³

แม้ว่าประเทศอังกฤษจะเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบคอมมอนลอว์ แต่ประเทศอังกฤษก็มีลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่คล้ายคลึงกับของประเทศไทย โดยได้บัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้ในลักษณะแบบกว้างๆ อันเป็นการทำลายหรือทำให้เสียหาย⁴ ซึ่งอาจเป็นการกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายก็ย่อมมีความผิดทั้งสิ้น แต่กระนั้นก็ดี ความผิดฐานทำให้เสียหายของประเทศอังกฤษก็มีลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากประเทศอื่นๆ เช่น การกระทำที่มีลักษณะน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น⁵ หรือการทำลายหรือทำให้ทรัพย์เสียหายเพื่อขู่เชือดบุคคลอื่น⁶ และรวมไปถึงกรณีที่มีอำนาจในการควบคุมดูแลทรัพย์ได้นำทรัพย์นั้นออกใช้ หรือได้ยินยอมให้บุคคลอื่นนำทรัพย์ออกใช้โดยปราศจากข้ออ้างตามกฎหมาย อันเป็นเหตุให้ทรัพย์เช่นว่านี้เสียหายหรือถูกทำลาย บุคคลผู้ซึ่งนำทรัพย์ออกใช้หรือยินยอมให้บุคคลอื่นนำทรัพย์ออกใช้โดยมิชอบด้วยกฎหมายก็ย่อมมีความผิดได้ด้วยเช่นกัน⁷

ประเทศเยอรมนีก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีลักษณะการบัญญัติกฎหมายแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายที่คล้ายคลึงกันกับของไทยเป็นอย่างมาก โดยมีการบัญญัติกฎหมายไว้ในลักษณะแบบกว้างๆ เช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศไทยและประเทศอังกฤษ ซึ่งอาจเป็นการกระทำใดๆ อันก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายหรือถูกทำลาย ไม่ว่าจะเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรูปทรงของทรัพย์⁸ ในขณะที่ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์เช่นเดียวกับประเทศไทยและประเทศเยอรมนี แต่กลับพบว่าประเทศฝรั่งเศสมีการบัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายไว้เช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกา

² Texas Penal Code section 28.03(a)(1) – (3).

³ Texas Penal Code section 28.08(a)(1) - (3).

⁴ Criminal Damage Act 1971 section 1(1).

⁵ Criminal Damage Act 1971 section 1(2)(b).

⁶ Criminal Damage Act 1971 section 2(a).

⁷ Criminal Damage Act 1971 section 3(a).

⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303.

ประเทศฝรั่งเศสมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่คล้ายคลึงกันกับรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ กล่าวคือ ส่วนที่เป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์นั้นเสียรูปทรง ส่วนที่เป็นการทำกราฟฟิกลงบนทรัพย์สินสาธารณะ อันเป็นการทำเครื่องหมาย ขีดเขียน จารึก วาดภาพ หรือระบายสี ลงบนผนังอาคาร ยานพาหนะ ทางหลวง หรือทรัพย์สินสาธารณะอื่นใด⁹ และส่วนที่เป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพื่อขู่เชิญบุคคลอื่นให้กระทำการใด¹⁰

---

⁹ Criminal Code of French Republic section 322-1.

¹⁰ Criminal Code of French Republic section 322-12.

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบลักษณะแห่งการกระทำความผิด

ประเทศ/รัฐ	ลักษณะแห่งการกระทำความผิด
ไทย	<ul style="list-style-type: none"> - การทำลาย - การทำให้เสียหาย - การทำให้เสื่อมค่า - การทำให้ไร้ประโยชน์
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	<ul style="list-style-type: none"> - การทำลาย - การทำให้เสียหาย - การทำให้เสื่อมค่า - การทำให้เสื่อมความสะดวก - การทำเครื่องหมาย การขีดเขียน จารึก วาด หรือระบายสี - การทำรูปกราฟฟิกบนทรัพย์สินที่สาธารณะ
อังกฤษ	<ul style="list-style-type: none"> - การทำลาย - การทำให้เสียหาย - การทำลายหรือทำให้เสียหายซึ่งน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น - การขู่เชิญโดยการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย - ผู้ที่มีอำนาจในการควบคุมดูแลได้ใช้ทรัพย์สินหรือยินยอมให้บุคคลอื่นใช้ทรัพย์สินโดยปราศจากข้ออ้างตามกฎหมายเป็นเหตุให้ทรัพย์สินนั้นเสียหายหรือถูกทำลาย
เยอรมนี	<ul style="list-style-type: none"> - การทำลาย - การทำให้เสียหาย - การเปลี่ยนแปลงแก้ไขในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ
ฝรั่งเศส	<ul style="list-style-type: none"> - การทำลาย - การทำให้เสียหาย - การทำให้เสียรูปทรง - การทำรูปกราฟฟิกลงบนทรัพย์สินสาธารณะ - การขู่เชิญโดยการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย

จากตารางเปรียบเทียบถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของแต่ละประเทศ ผู้ศึกษาพบว่า ลักษณะแห่งการกระทำความผิดของแต่ละประเทศนั้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันเสียเป็นส่วนใหญ่ โดยทั้ง 5 ประเทศ เน้นที่ลักษณะแห่งการกระทำอันเป็นการทำลายหรือทำให้

เสียหาย ในบางประเทศได้บัญญัติกฎหมายให้มีลักษณะแบบกว้างๆ อันอาจเป็นการกระทำในลักษณะใดที่ย่อมได้ซึ่งก่อให้เกิดทรัพย์สินได้รับความเสียหายหรือถูกทำลาย เช่น ประเทศไทย ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนี ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้แบบเฉพาะเจาะจง เช่น การทำเครื่องหมาย ขีดเขียน จารึก วาดภาพ หรือระบายสี เป็นต้น แต่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศฝรั่งเศสก็ได้มีการบัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันเป็นการทำลายหรือทำให้เสียหายรวมไว้ด้วยเช่นเดียวกันกับประเทศอื่นๆ ข้างต้น จึงเป็นประเทศที่มีการผสมผสานกฎหมายให้เห็นถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดไว้ได้อย่างชัดเจน

ในรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศฝรั่งเศสได้มีการแบ่งแยกลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินไว้เป็น 2 ลักษณะใหญ่ กล่าวคือ การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามปกติทั่วไป และการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันเป็นการกระทำกราฟฟิกลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ เช่น การทำเครื่องหมาย ขีดเขียน จารึก วาดภาพ หรือระบายสี ลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ ซึ่งอาจเป็นการวาดภาพลงบนกำแพง การพ่นสีลงบนยานพาหนะ หรือการวาดรูปลงบนถนนหลวง โดยบุคคลจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้เช่นเดียวกัน ความผิดดังกล่าวได้แยกออกมาเป็นอีกมาตราหนึ่งต่างหากจากมาตราอันเป็นหลักแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน แม้ว่าประเทศไทย ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนี จะมิได้มีการบัญญัติถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นไว้ก็ตาม แต่การทำเครื่องหมาย ขีดเขียน จารึก วาดภาพ หรือระบายสี ลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ ก็ถือได้ว่าเป็นการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายตามความหมายแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทย ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนีแล้วเช่นกัน เพียงแต่ประเทศไทย ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนี มิได้บัญญัติแยกออกมาเป็นอีกมาตราหนึ่งเสียเท่านั้นเอง

ในประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสได้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ในส่วนของการบัญญัติการกระทำความผิดซึ่งเป็นการทำลายหรือทำให้ทรัพย์สินเสียหายเพื่อชู้เชิญให้บุคคลอื่นกระทำการใด แม้ว่าจากการศึกษาการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของไทย จะไม่พบว่ามีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับผิดในกรณีเช่นว่านี้ก็ตาม แต่ลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยการชู้เชิญของประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสนี้ ก็ย่อมเข้าหลักเกณฑ์ในการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทย ซึ่งหากบุคคลได้กระทำการชู้เชิญบุคคลอื่นโดยการทำลายหรือก่อให้เกิดทรัพย์สินของบุคคลอื่นได้รับความเสียหาย บุคคลผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะเช่นว่านี้ย่อมมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอย่างแน่นอน และย่อมมีความผิดต่อเสรีภาพของบุคคลอื่นอันเป็นการบังคับชู้เชิญให้

บุคคลอื่นกระทำการใดๆ บุคคลผู้กระทำความผิดย่อมมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 309 อยู่แล้วเช่นกัน

ดังนั้น จากการศึกษาเปรียบเทียบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของประเทศไทยกับต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลักษณะแห่งการกระทำความผิด จึงพบว่าลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของประเทศไทยนั้นมีความเหมาะสมและครอบคลุมดีอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขประการใด ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นบทอาญาที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์ซึ่งเป็นวัตถุที่ผู้กระทำความผิดมุ่งกระทำต่อ กฎหมายจึงได้กำหนดลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองไว้ด้วยเช่นกันว่ามีลักษณะอย่างไร

(2) ลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง

ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศไทย ได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์อันมีรูปร่างของบุคคลอื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย โดยลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองนี้อาจเป็นทรัพย์ใดๆ อันเป็นวัตถุมีรูปร่างอันอาจมีราคาและถือเอาได้¹¹ ไม่ว่าจะทรัพย์อันเป็นวัตถุที่ผู้กระทำความผิดมุ่งกระทำต่อจะเป็นสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ก็ตาม¹² แต่ทรัพย์อันมีรูปร่างในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นี้ย่อมไม่รวมไปถึงสิทธิต่างๆ¹³ ซึ่งรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา¹⁴ ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศสก็ได้ให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะทรัพย์อันมีรูปร่างเช่นเดียวกันกับประเทศไทย ยกเว้นประเทศเยอรมนีที่มีบทบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์ไว้ทั้งทรัพย์มีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง

ประเทศอังกฤษได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์อันมีรูปร่างไว้เช่นเดียวกันกับประเทศไทยและรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งทรัพย์อันมีรูปร่างนี้อาจเป็นสังหาริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ หรือเงินตราที่ย่อมได้¹⁵ และยังสามารถรวมไปถึงสัตว์ป่า ซากสัตว์ หรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดซึ่งถูกจับได้¹⁶ แต่ไม่ได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงเห็ด รา ต้นไม้ พุ่มไม้ ดอกไม้ ผลไม้ พืช และใบไม้ที่เกิดขึ้นในพื้นที่

¹¹ บัญญัติ สุชีวะ, คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์, พิมพ์ครั้งที่ 9 (กรุงเทพมหานคร: เนติบัณฑิตยสภา, 2548), หน้า 4-5.

¹² สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา, หน้า 108.

¹³ จิตติ ดิงศรีทิพย์, กฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3, หน้า 1084-1085.

¹⁴ Texas Penal Code section 28.03(a).

¹⁵ Criminal Damage Act 1971 section 10(1).

¹⁶ Criminal Damage Act 1971 section 10(1)(a).

ปาเองตามธรรมชาติ¹⁷ โดยทรัพย์สินอันมีรูปร่างอาจเป็นทรัพย์สินของบุคคลอื่นหรือที่บุคคลอื่นมีส่วนได้เสีย รวมอยู่ด้วยก็ได้ ซึ่งรวมไปถึงผู้ที่ครอบครอง ควบคุมดูแล หรือมีหน้าที่รับผิดชอบในทรัพย์สินดังกล่าว¹⁸ แต่ในกรณีที่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินมีลักษณะอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะได้กระทำต่อทรัพย์สินของตนเอง ผู้กระทำก็ย่อมมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินได้ด้วยเช่นกัน¹⁹

ในขณะที่ประเทศเยอรมนีได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้ทั้งทรัพย์สินมีรูปร่างและไม่มีรูปร่างของบุคคลอื่น โดยทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างในส่วนนี้จะเป็ทรัพย์สินอันเกี่ยวกับข้อมูลคอมพิวเตอร์ เช่น ข้อมูลระบบปฏิบัติการ หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งหากบุคคลใดลบ ทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้ไม่สามารถใช้งานได้ หรือกระทำการปรับเปลี่ยนข้อมูลโดยมิชอบด้วยกฎหมาย²⁰ หรือได้กระทำต่อข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือระบบประมวลผลในส่วนที่เป็นการให้บริการข้อมูล²¹ โดยทรัพย์สินอันมีรูปร่าง หรือไม่มีรูปร่างนั้นเป็นของบุคคลอื่น ซึ่งกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสก็ได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันมีรูปร่างของบุคคลอื่นด้วยเช่นกัน โดยมีได้ให้คุ้มครองรวมไปถึงทรัพย์สินซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยเฉกเช่นเดียวกันกับประเทศเยอรมนี เพียงแต่ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะทรัพย์สินอันมีรูปร่าง²² มิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงทรัพย์สินอันไม่มีรูปร่างด้วยเช่นเดียวกันกับประเทศเยอรมนี จึงมีลักษณะที่แตกต่างจากประเทศเยอรมนีเล็กน้อย

¹⁷ Criminal Damage Act 1971 section 10(1)(b).

¹⁸ Criminal Damage Act 1971 section 10(2).

¹⁹ Criminal Damage Act 1971 section 1(2).

²⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303a (1).

²¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b.

²² Criminal Code of French Republic section 322-1.

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง

ประเทศ/รัฐ	ลักษณะทรัพย์สินที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง
ไทย	- ทรัพย์สินมีรูปร่าง - ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	- ทรัพย์สินมีรูปร่าง - ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินนั้น
อังกฤษ	- ทรัพย์สินมีรูปร่าง - ทรัพย์สินของผู้อื่นโดยอาจเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ ผู้มีส่วนได้เสีย หรืออยู่ในความครอบครอง ควบคุม ดูแล หรือมีหน้าที่รับผิดชอบ - ทรัพย์สินของตนเอง หากการทำลายหรือทำให้เสียหายนั้นน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น
เยอรมนี	- ทรัพย์สินมีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง - ทรัพย์สินของผู้อื่น
ฝรั่งเศส	- ทรัพย์สินมีรูปร่าง - ทรัพย์สินของผู้อื่น

จากตารางศึกษาเปรียบเทียบถึงลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองในความคิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทยกับต่างประเทศพบว่า ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส ได้ให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะทรัพย์สินมีรูปร่างเท่านั้น ในขณะที่ประเทศเยอรมนีได้ให้ความคุ้มครองไว้ทั้งทรัพย์สินมีรูปร่างและไม่มีรูปร่าง แม้ว่าความคิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยจะมีได้ให้ความคุ้มครองรวมถึงทรัพย์สินไม่มีรูปร่างก็ตาม แต่ก็พบว่าประเทศไทยได้ออกพระราชบัญญัติให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เพื่อคุ้มครองข้อมูล ระบบปฏิบัติการ หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ไว้เช่นเดียวกับประเทศเยอรมนี เพียงแต่ประเทศไทยมิได้นำมาบัญญัติรวมไว้ในประมวลกฎหมายเอกเช่นประเทศเยอรมนีเสียเท่านั้นเอง

ทรัพย์สินมีรูปร่างหรือไม่มีรูปร่างตามที่กฎหมายของแต่ละประเทศได้ให้ความคุ้มครอง ส่วนใหญ่จะให้ความคุ้มครองทรัพย์สินของบุคคลอื่น ได้แก่ ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ต่างก็ได้บัญญัติไว้ว่าทรัพย์สินนั้นจะต้องเป็นของบุคคลอื่น เพียงแต่ในประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษ ได้บัญญัติให้ความหมายรวมไปถึงทรัพย์สินที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยหรือมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินนั้น แต่กฎหมายแห่งประเทศอังกฤษได้มีลักษณะที่แตกต่างไปจากประเทศอื่นๆ เพราะได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงการกระทำต่อทรัพย์สินของตนเองด้วย หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินนั้นน่าจะเป็นอันตรายต่อบุคคลอื่น จึงเป็นการแสดงให้ว่า แม้ว่าทรัพย์สินจะเป็นของตนเอง แต่หากการกระทำดังกล่าวน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นเสียแล้ว การกระทำดังกล่าวย่อมมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินได้ด้วยเช่นกัน

(3) องค์ประกอบภายใน

เนื่องจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเป็นการกระทำความผิดทางอาญา การพิจารณาความผิดจึงต้องคำนึงถึงเจตนาของผู้กระทำความผิดด้วยเป็นสำคัญ โดยจากการศึกษาพบว่า การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทย ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ ได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยเจตนาเท่านั้น ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษ ไม่ว่าจะได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยเจตนาหรือประมาทก็ตาม

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบองค์ประกอบภายใน

ประเทศ/รัฐ	องค์ประกอบภายใน
ไทย	เจตนา
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	เจตนาและประมาท
อังกฤษ	เจตนาและประมาท
เยอรมนี	เจตนา
ฝรั่งเศส	เจตนา

จากตารางศึกษาเปรียบเทียบที่ 1 – 3 จึงกล่าวได้ว่า องค์ประกอบการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 ของไทยนั้น มีลักษณะที่ครอบคลุมและชัดเจนเหมาะสมแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขประการใด แต่จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเกี่ยวกับการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ผู้ศึกษาจึงได้นำการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นของต่างประเทศมาศึกษาเปรียบเทียบ ได้แก่ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ลักษณะทรัพย์ มูลเหตุจูงใจสถานะของบุคคล และผลแห่งการกระทำความผิด

5.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ เป็นกรณีที่กฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันมีลักษณะ อุกอาจ ใช้อาวุธร้ายแรง ร่วมกันกระทำ ปกปิดใบหน้า หรือน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น จะต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยทั่วไป ซึ่งจากการศึกษา กฎหมายของประเทศไทยตามประมวลกฎหมายอาญา กลับพบว่าประเทศไทยได้มีการบัญญัติให้ บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ในส่วนนี้ผู้ศึกษาจึง ได้นำลักษณะแห่งการกระทำผิดที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำของแต่ละประเทศมาศึกษาเปรียบเทียบ เพื่อหาแนวทางในการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อัน ควรต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยให้มีครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

5.1.1.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำของแต่ละประเทศ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดนี้ จากการศึกษาพบว่ารัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และ ประเทศฝรั่งเศส ได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ในขณะที่ประเทศไทยและประเทศเยอรมนีได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ โดยกฎหมายของแต่ละประเทศได้ให้ความสำคัญต่อลักษณะแห่งการกระทำ อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นที่แตกต่างกันออกไปดังต่อไปนี้

รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ โดยนำมาพิจารณาประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด มีอยู่ 2 กรณี กล่าวคือ

1) การใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ เป็นกรณีที่ทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย ได้กระทำโดยการใช้อาวุธ

ปืนหรือวัตถุระเบิด²³ ซึ่งบุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ (State jail felonies)²⁴ จากแต่เดิมความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ซึ่งได้ก่อให้เกิดความเสียหายไม่เกินกว่า 1,500 เหรียญสหรัฐ จะต้องระวางโทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 1 ปี (Misdemeanors) แต่การกระทำความผิดฐาน ทำให้เสียทรัพย์โดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด จะต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นความผิดระดับ (State jail felonies) แม้ว่ามูลค่าความเสียหายจะไม่ถึง 1,500 เหรียญสหรัฐ ก็ตาม

2) การทำกราฟฟิคลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะ แห่งการกระทำอีกประการหนึ่ง คือ การทำกราฟฟิคลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ อันเป็นการวาดภาพ หรือขีดเขียนลงบนกำแพงในที่สาธารณะ โดยบุคคลใดทำเครื่องหมาย จารึกข้อความใด วาดภาพ ระบายสี ลงบนทรัพย์สินอันมีรูปร่างของผู้อื่นด้วยการใช้สี ใช้เครื่องมือที่ทำแล้วไม่สามารถลบออกได้ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสลัก หรือใช้น้ำกรดในการกัดกร่อน²⁵ ซึ่งก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายไม่เกินกว่า 500 เหรียญสหรัฐ²⁶ จะต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ (Class B Misdemeanors)²⁷ แม้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจะมีเพียงเล็กน้อยก็ตาม ซึ่งจากแต่เดิมการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องก่อให้เกิด มูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 50-500 เหรียญสหรัฐ ถึงจะต้องระวางโทษระดับ (Class B Misdemeanors)²⁸

อย่างไรก็ตาม จากการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นทั้ง 2 กรณี อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดนี้ ย่อมต้องพิจารณาประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน หากการกระทำความผิดดังกล่าวข้างต้นได้ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายมากยิ่งขึ้น ผู้ซึ่งกระทำความผิดก็ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นตามลำดับที่กฎหมายได้กำหนดไว้ด้วยเช่นกัน อันเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั่นเอง

²³ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

²⁴ Texas Penal Code section 12.35.

²⁵ Texas Penal Code section 28.08(a).

²⁶ Texas Penal Code section 28.08(b)(1).

²⁷ Texas Penal Code section 12.22.

²⁸ Texas Penal Code section 28.03(b)(2).

ประเทศอังกฤษก็ได้ให้ความสำคัญต่อการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำไว้เช่นเดียวกัน โดยประเทศอังกฤษได้เน้นที่ลักษณะอัน “น่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น” ซึ่งอาจเป็นการกระทำด้วยวิธีการใดๆ อันมีลักษณะน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น²⁹ จึงสามารถแบ่งลักษณะแห่งการกระทำออกได้เป็น 3 กรณี³⁰

- 1) เจตนาทำให้เสียทรัพย์โดยเล็งเห็นได้ว่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น
- 2) เจตนาทำให้เสียทรัพย์โดยปราศจากความระมัดระวังอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น
- 3) ประมาททำให้เสียทรัพย์โดยปราศจากความระมัดระวังอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

ดังนั้น หากบุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ได้กระทำการใด อันมีลักษณะ “น่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น” ก็ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นจำคุกตลอดชีวิต³¹ จากแต่เดิมต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี³² จึงเป็นกรณีที่บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

ประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำเช่นเดียวกัน เพียงแต่ประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความสำคัญต่อการร่วมกันกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตั้งแต่ 2 คน หรือกว่านั้นขึ้นไป³³ หรือเป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยมีการปกปิดใบหน้า ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน เพื่อมิให้สามารถระบุตัวตนที่แท้จริงได้³⁴ การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ อาจแยกออกได้เป็น 4 กรณี

- 1) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง ซึ่งทรัพย์ของบุคคลอื่น โดยมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำความผิดหรือมีการปกปิด

²⁹ Criminal Damage Act 1971 section 1(2)(b).

³⁰ David Ormerod, *Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials* p. 1046.

³¹ Criminal Damage Act 1971 section 4(1).

³² Criminal Damage Act 1971 section 4(2).

³³ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 1.

³⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 7.

ใบหน้า ผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะเช่นว่านี้ ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร³⁵ จากแต่เดิมต้องระวางโทษเพียง 2 ปี และปรับ 30,000 ยูโร³⁶

2) การกระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง โดยร่วมกันกระทำต่อทรัพย์สินอันเป็นมรดกวัฒนธรรม ทรัพย์สินที่มีคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี หรือเอกสารอื่นใดที่มีความสำคัญ โดยบุคคลผู้ร่วมกันกระทำความผิดต่อทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้น ย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้นเป็นจำคุก 10 ปี และปรับ 150,000 ยูโร จากเดิมต้องระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร³⁷

3) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน อันเป็นการขีดเขียน วาดภาพ ทำเครื่องหมาย หรือกระทำกราฟฟิกรูปอื่นใดในทำนองเดียวกันนั้น ลงบนผนังอาคาร ยานพาหนะ ทางหลวง หรือบนทรัพย์สินสาธารณะ ตามปกติแล้วนั้นจะเป็นเหตุลดโทษจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน แต่หากเป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดโดยร่วมกันกระทำความผิดหรือมีการปกปิดใบหน้าย่อมต้องระวางโทษปรับ 150,000 ยูโร และจัดทำบริการสาธารณะ³⁸ จากแต่เดิมต้องระวางโทษปรับเพียง 3,750 ยูโร และต้องจัดทำบริการสาธารณะ³⁹

4) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินไม่ว่าจะเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสียรูปทรง ซึ่งทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรือเป็นการขีดเขียน วาดภาพ ทำเครื่องหมาย หรือกระทำกราฟฟิกรูปอื่นใด ลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ โดยมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 322-3 ตั้งแต่ 2 อนุ หรือกว่านั้นขึ้นไป เช่น การร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การปกปิดใบหน้า การกระทำต่อเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ การกระทำต่อผู้เสียหายหรือพยาน การกระทำต่อทรัพย์สินอันเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกแก่ผู้อ่อนแอ หรือการกระทำต่อทรัพย์สิน

³⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3.

³⁶ Criminal Code of French Republic section 322-1.

³⁷ Criminal Code of French Republic section 322-3-1 paragraph 2.

³⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3.

³⁹ Criminal Code of French Republic section 322-1.

อันมิไว้เพื่อคุ้มครองทรัพย์สิน เป็นต้น ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 7 ปี และปรับ 100,000 ยูโร⁴⁰

จากการศึกษาจึงพบว่า ในแต่ละประเทศได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ เพียงแต่ลักษณะแห่งการกระทำที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นนั้นมีความแตกต่างกันไป โดยประเทศที่ได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำนี้ ได้แก่ รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศส ในขณะที่ประเทศไทยและประเทศเยอรมนีได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ โดยสามารถทำเป็นตารางเปรียบเทียบได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

ประเทศ/รัฐ	การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ
ไทย	ไม่มี
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	- การใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด - การทำกราฟฟิคลงบนทรัพย์สินในที่สาธารณะ
อังกฤษ	- การกระทำอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น
เยอรมนี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	- การร่วมกันกระทำความผิด - การปกปิดใบหน้าในการกระทำความผิด - การกระทำความผิดตั้งแต่ 2 อนุขึ้นไป

⁴⁰ Criminal Code of French Republic section 322-3.

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ในแต่ละประเทศได้ให้ความสำคัญและเล็งเห็นถึงความรุนแรงแห่งการกระทำความผิดอันมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป โดยรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้เล็งเห็นถึงความรุนแรงของการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ในขณะที่ประเทศอังกฤษมิได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดในการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ แต่ประเทศอังกฤษได้คำนึงถึงลักษณะแห่งการกระทำต่างๆ อันมีลักษณะที่น่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น โดยอาจการกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นก็ย่อมได้

แม้ว่าประเทศอังกฤษจะมีได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ตามที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้ก็ตาม แต่หากการกระทำความผิดโดยการใช้อาวุธปืนหรือการใช้วัตถุระเบิดนั้นมีลักษณะที่น่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยใช้อาวุธ ก็ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำตามที่กฎหมายแห่งประเทศอังกฤษได้บัญญัติไว้เช่นเดียวกัน ในขณะที่กฎหมายของประเทศไทยและประเทศเยอรมนีมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำแต่อย่างใดเลย

ประเทศฝรั่งเศสก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ กฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสนี้มิได้เน้นที่ความร้ายแรงของอาวุธที่ใช้ในการกระทำความผิด หรือการกระทำอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น เฉกเช่นเดียวกันกับรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษ แต่กฎหมายของประเทศฝรั่งเศสได้คำนึงถึงความอุกอาจในกระทำความผิดเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการร่วมกันกระทำความผิด การปกปิดใบหน้า หรือการกระทำความผิดหลายอนุมาตรา เป็นต้น ซึ่งประเทศไทยและประเทศเยอรมนีก็มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำดังกล่าวด้วยไม่

กระนั้นก็ดี แม้ว่าประเทศไทยจะมีได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำความผิดก็ตาม แต่การทำลายหรือการก่อให้เกิดทรัพย์เสียหายโดยการใช้ระเบิด หรือการกระทำอื่นใดอันมีลักษณะน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นนี้ ประเทศไทยได้บัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ในส่วนที่เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน ซึ่งเป็นการก่อให้เกิดระเบิดหรือการกระทำอื่นใดอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นไว้แล้วเช่นกัน

แต่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยมีลักษณะเป็นการร่วมกันกระทำความผิด หรือมีการปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนนั้น ตามประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ มิได้มีการให้ความคุ้มครองรวมไปถึงการกระทำที่มีลักษณะอุกอาจหรือยากต่อการจับกุมตัวเช่นว่านี้แต่อย่างใดเสียเลย

5.1.1.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำในประเทศไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบในส่วนของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำของแต่ละประเทศ พบว่าตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ในขณะที่ต่างประเทศได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ซึ่งลักษณะแห่งการกระทำอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นส่วนใหญ่แล้วนั้นมีลักษณะที่แสดงถึงความอุกอาจและไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง เช่น การใช้อาวุธร้ายแรง การร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน การปกปิดใบหน้า หรือการกระทำอื่นใดอันมีลักษณะอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น ในขณะที่ประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ซึ่งมีลักษณะอุกอาจ ร้ายแรง หรือยากต่อการจับกุม แต่อย่างใดเสียเลย ทั้งที่ประเทศไทยก็ประสบปัญหาในลักษณะดังกล่าวข้างต้น ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

คดีตัวอย่างที่ 1 กล่าวคือ คดีรีอบาร์เปียร์ที่มีนายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ กับพวกร่วมกันรีอบาร์เปียร์ย่านสุขุมวิท ซึ่งมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดที่อุกอาจไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ทั้งยังเป็นการร่วมกันกระทำความผิดถึง 131 คน ในเวลากลางคืน⁴¹ แต่ในคดีดังกล่าวนี้ศาลลงโทษจำเลยได้แค่เพียงการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามมาตรา 358 เท่านั้น

คดีตัวอย่างที่ 2 กล่าวคือ จำเลยใช้ปืนลูกซองยิงไปที่ขวดสุราที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ผู้เสียหาย⁴²

⁴¹ ไทยรัฐ, "ผู้กาแก๊วพิษคดีรีอบาร์เปียร์ 'ชูวิทย์-พวก' จำคุก5ปี เหลือ2ปี 'ไม่รอลงอาญา'" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 28 มกราคม 2559. แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/569289>

⁴² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2060/2541.

คดีตัวอย่างที่ 3 กล่าวคือ คดีที่จำเลยจำเลยใช้ปืนยิงขึ้นบนสถานีตำรวจ กระสุนปืน ถูกกรอบรูปแตก และถูกคานพื้นสถานีตำรวจได้รับความเสียหาย⁴³ จำเลยกลับมีความผิดเพียงฐานทำให้เสียหายทรัพย์ตามมาตรา 358 เท่านั้น

เนื่องจากตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำแฉกเช่นกฎหมายของต่างประเทศ หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายได้กระทำโดยใช้อาวุธปืน ร่วมกันกระทำความผิด ปกปิดใบหน้า หรือการกระทำอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่น ผู้กระทำความผิดก็มีความผิดเพียงแก่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายตามมาตรา 358 เท่านั้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะได้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย เฉพาะที่มีลักษณะดังนี้

- 1) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายโดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด⁴⁴
- 2) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายโดยการร่วมกันกระทำความผิด⁴⁵
- 3) การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายโดยการปกปิดใบหน้า⁴⁶

เหตุเพราะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายในลักษณะดังกล่าว มีลักษณะที่แสดงถึงความอกอาจ ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย และยากต่อการจับกุม หากพิจารณาถึงการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์ซึ่งมิใช่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย เช่น การลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ หรือการปล้นทรัพย์ เหล่านี้ ล้วนแต่มีกฎหมายบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ข้างต้นเช่นกัน โดยหากการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ ได้กระทำโดยมีการใช้อาวุธปืน ร่วมกันกระทำความผิด หรือมีการปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน* บุคคลผู้กระทำความผิดเช่นนี้ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้น อันเป็นการแสดงให้เห็นว่ากฎหมายของประเทศไทยก็ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการกระทำความผิดที่มีลักษณะดังกล่าว แต่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันมีลักษณะเช่นนี้กลับไม่มีกฎหมายมารองรับหรือนำมาปรับใช้

⁴³ คำพิพากษาฎีกาที่ 1113/2516.

⁴⁴ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

⁴⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 1.

⁴⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 7.

* เทียบเคียงจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335.

เหตุที่ผู้ศึกษาเห็นว่าควรนำมาเฉพาะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด การร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือการปกปิดใบหน้า มาปรับใช้กับกฎหมายของประเทศไทย โดยมีได้นำลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่นตามกฎหมายของประเทศอังกฤษมาปรับใช้ เพราะว่าการกระทำความผิดซึ่งก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น มิได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะที่ปรากฏในตามมาตรา 358 – 360 ทวิ เท่านั้น แต่ยังได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์ไว้ในหมวดหมู่ต่างๆ ซึ่งการกระทำความผิดอันมีลักษณะน่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นนั้น ได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้แล้ว ในส่วนที่เป็นการก่อให้เกิดอันตรายของประชาชนตามมาตรา 217 – 239 ซึ่งมีความชัดเจนเพียงพออยู่แล้ว

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะว่า การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำนั้น ควรแก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยการใช้อาวุธปืน วัตถุระเบิด การร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่ 2 คน หรือการปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน ตามที่ปรากฏในกฎหมายของรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส โดยนำมาปรับใช้กับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย เพื่อให้กฎหมายมีความครอบคลุมต่อการกระทำความผิดในลักษณะต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยและมีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น

5.1.2 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครอง

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครอง เป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต่อทรัพย์บางประเภทที่มีความสำคัญ โดยกฎหมายของแต่ละประเทศได้มุ่งให้ความคุ้มครองทรัพย์ หรือเล็งเห็นถึงความสำคัญของทรัพย์นั้นมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป โดยการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ตามประมวลอาญาของประเทศไทยพบว่า ยังคงติดอยู่กับทรัพย์แห่งการสักการกรรมและทรัพย์ในอดีต ทั้งที่มีทรัพย์อื่นๆ อีกมากมายที่ควรจะต้องได้รับความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษเช่นกัน แต่ประมวลกฎหมายอาญากลับมิได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์ไว้เป็นกรณีพิเศษเช่นมาตรา 359 – 360 ทวิ การศึกษาในส่วนนี้จึงได้นำลักษณะทรัพย์ของแต่ละประเทศที่ได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น มาศึกษาเปรียบเทียบเพื่อหาแนวทางในการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยต่อไป

5.1.2.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองของแต่ละประเทศ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครอง ในแต่ละประเทศก็จะมีลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษนั้นแตกต่างกันออกไป โดยประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่มุ่งกระทำต่อ ในขณะที่ประเทศอังกฤษมิได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินเฉกเช่นเดียวกันกับประเทศอื่นๆ ข้างต้น ดังนั้นจึงสามารถแบ่งลักษณะทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นของแต่ละประเทศได้ดังนี้

ประเทศไทยได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะทรัพย์สินดังต่อไปนี้

- 1) ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์⁴⁷
- 2) ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุทางศาสนา ได้แก่ พระพุทธรูป วัตถุในทางศาสนา หรือส่วนหนึ่งของพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนา⁴⁸
- 3) ทรัพย์สินในการประกอบอาชีพกสิกรรมหรืออุตสาหกรรม ได้แก่ เครื่องกล เครื่องจักร ปศุสัตว์ ยวดยาน สัตว์พาหนะ พืช หรือพืชผลของกสิกรรม⁴⁹

จากลักษณะของทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยที่ได้รับความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษนี้ จึงพบว่ายังคงยึดติดกับทรัพย์สินในลักษณะแบบเดิมๆ และยังมีทรัพย์สินอีกบางประเภทที่กฎหมายมิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึง

ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินดังต่อไปนี้

⁴⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360.

⁴⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ทวิ.

⁴⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 359.

1) ทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ ได้แก่ ทรัพย์สินเกี่ยวกับคมนาคมและสาธารณูปโภค การส่งน้ำสาธารณะ⁵⁰ การติดต่อสื่อสาร การขนส่ง การส่งแก๊ส การส่งพลังงาน หรือบริการสาธารณะอื่นใด⁵¹

2) ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญ ได้แก่ ที่อยู่อาศัย⁵² สถานที่สักการบูชา สถานที่ฝังศพ อนุสาวรีย์สาธารณะ ศูนย์บริการทางการแพทย์ สถานที่ที่มีการเรียนการสอน⁵³ หรือสถานศึกษา⁵⁴

3) ทรัพย์สินเป็นรั้วหรือคอกที่มีไว้เก็บผลิตภัณฑ์ หรือที่บรรจุทรัพย์สินได้จากวัชระทิง ม้า แกะ สุกร แพะ ปศุสัตว์ สัตว์ปีก สัตว์ป่าที่ถูกเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ หรือสัตว์ที่มีไว้เพื่อการแข่งขัน⁵⁵

การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินในรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาได้แสดงให้เห็นว่ากฎหมายได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายประเภท และในขณะเดียวกันยังเป็นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินประกอบกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นควบคู่กันไปด้วย โดยรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบคอมมอนลอว์เฉกเช่นเดียวกับกับประเทศอังกฤษ แต่กลับพบว่าประเทศอังกฤษมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินแต่อย่างใด

ประเทศเยอรมนีเป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์เช่นเดียวกับกับประเทศไทย แต่กลับพบว่าประเทศเยอรมนีได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินเอาไว้อย่างหลากหลายประเภท ดังต่อไปนี้

(1) ทรัพย์สินสาธารณะประโยชน์ ได้แก่ ทรัพย์สินที่มีไว้จัดทำบริการสาธารณะ⁵⁶

(2) ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญ ได้แก่ ทรัพย์สินทางศาสนา ป้ายหลุมศพ อนุสาวรีย์สาธารณะ อนุสาวรีย์ทางธรรมชาติ หรืองานศิลปะ งานทางวิทยาศาสตร์ งานหัตถกรรมที่ได้จัดแสดงหรือเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ของรัฐ⁵⁷

⁵⁰ Texas Penal Code section 28.03(b)(3)(B).

⁵¹ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(D).

⁵² Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

⁵³ Texas Penal Code section 28.03(f).

⁵⁴ Texas Penal Code section 28.03(h).

⁵⁵ Texas Penal Code section 28.03(4)(c).

⁵⁶ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)1.

(3) ทรัพย์สินเป็นสิ่งปลูกสร้าง ได้แก่ อาคาร เรือ สะพาน เขื่อน ถนน ทางรถไฟ หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นใด⁵⁸

(4) ทรัพย์สินของทางราชการ ได้แก่ ทรัพย์สินเป็นเครื่องมือหรือยานพาหนะในการปฏิบัติการของหน่วยงานตำรวจ กองทัพทุกเหล่าทัพ หน่วยงานดับเพลิง หน่วยฉุกเฉิน หรือหน่วยกู้ภัย⁵⁹

(5) ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ระบบประมวลผล ระบบปฏิบัติการ ข้อมูลที่ใช้บริการ⁶⁰ หรือข้อมูลที่มีความสำคัญทางธุรกิจ องค์กร หรือหน่วยงานของรัฐ⁶¹ ข้อมูลทางการเงิน ข้อมูลทางการพาณิชย์ การขนส่งสินค้าที่สำคัญ การให้บริการ หรือความมั่นคงแห่งชาติ⁶²

จากลักษณะของทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นดังกล่าวข้างต้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าประเทศเยอรมนีได้ให้ความสำคัญต่อทรัพย์สินไว้อย่างหลากหลายประเภท และได้ให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินต่างๆ ได้อย่างครอบคลุม แม้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศเยอรมนีจะมีลักษณะเป็นการนำเอาความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์สินต่างๆ มาบัญญัติรวมไว้ด้วยกัน แต่ตามลักษณะของกฎหมายแล้วกลับมีการแบ่งแยกประเภทของทรัพย์สินไว้ได้อย่างชัดเจนและเป็นหมวดหมู่

ประเทศฝรั่งเศสก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่ใช้ระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์เช่นเดียวกับประเทศเยอรมนีและประเทศไทย แต่กลับพบว่าประเทศฝรั่งเศสก็ได้มีการบัญญัติให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินไว้ได้อย่างหลากหลายเช่นเดียวกันกับประเทศเยอรมนี ซึ่งแตกต่างกับประเทศไทยที่มีการให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินไว้แค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยกฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองไว้ ดังต่อไปนี้

1) ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ ได้แก่ ทรัพย์สินสาธารณะหรือมีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ⁶³ ทรัพย์สินเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ ไม่ว่าจะเป็นเพราะอายุ ความเจ็บป่วย ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ⁶⁴

⁵⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 304.

⁵⁸ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305.

⁵⁹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)2.

⁶⁰ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b.

⁶¹ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b (2).

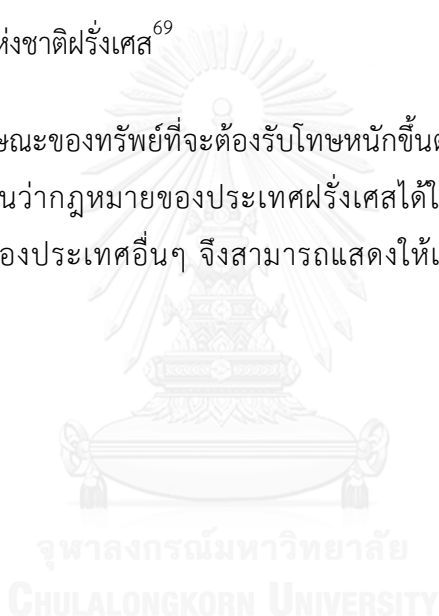
⁶² Criminal Code of the federal Republic of Germany section 303b (4).

2) ทรัพย์สินเป็นสถานที่สำคัญ ได้แก่ สถานที่ซึ่งใช้เป็นที่อยู่อาศัย ที่พำนัก หรือสถานที่ซึ่งได้ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองทรัพย์สิน สินค้า หรือเพื่อรักษาความปลอดภัย⁶⁵ ทรัพย์สินเป็นสถานที่สักการบูชา โรงเรียน สถานศึกษา หรือยานพาหนะอันมีไว้หรือใช้รับส่งเด็ก สถานที่จัดแสดงกิจกรรม⁶⁶

3) ทรัพย์สินของทางราชการ ได้แก่ ทรัพย์สินเป็นเอกสารทางทะเบียน ต้นฉบับเอกสาร หรือเป็นเอกสารของเจ้าพนักงาน⁶⁷ ทรัพย์สินซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลความมั่นคงแห่งชาติ⁶⁸

4) ทรัพย์สินทางมรดกวัฒนธรรม ได้แก่ ทรัพย์สินเป็นอาคารหรือวัตถุอื่นใดที่จัดเป็นมรดกวัฒนธรรม ทรัพย์สินเกี่ยวกับโบราณคดี ทรัพย์สินเส้นทางวัฒนธรรม ทรัพย์สินที่เก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑ์หรือห้องสมุดแห่งชาติฝรั่งเศส⁶⁹

จากลักษณะของทรัพย์สินที่จะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสนี้ ได้แสดงให้เห็นว่ากฎหมายของประเทศฝรั่งเศสได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินไว้ได้อย่างหลากหลายกว่าทรัพย์สินของประเทศอื่นๆ จึงสามารถแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างได้ดังตารางเปรียบเทียบต่อไปนี้

⁶³ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 8.

⁶⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 2.

⁶⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 5.

⁶⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 second paragraph.

⁶⁷ Criminal Code of French Republic section 322-2 subsection 2.

⁶⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 6.

⁶⁹ Criminal Code of French Republic section 322-3-1.

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน

ประเทศ/รัฐ	การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน
ไทย	<ul style="list-style-type: none"> - ทรัพย์สินที่เช่าหรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ - ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุทางศาสนา - ทรัพย์สินในการประกอบอาชีพกสิกรรมหรืออุตสาหกรรม
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	<ul style="list-style-type: none"> - ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ - ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่สำคัญหรือทรัพย์สินทางศาสนา - ทรัพย์สินอันเป็นรั้วหรือคอกที่มีไว้เก็บผลิตภัณฑ์หรือบรรจุทรัพย์สินที่ได้จากสัตว์
อังกฤษ	ไม่มี
เยอรมนี	<ul style="list-style-type: none"> - ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ - ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่สำคัญและทรัพย์สินทางศาสนา - ทรัพย์สินอันเป็นสิ่งปลูกสร้าง - ทรัพย์สินของทางราชการ - ข้อมูลทางคอมพิวเตอร์
ฝรั่งเศส	<ul style="list-style-type: none"> - ทรัพย์สินสาธารณประโยชน์ - ทรัพย์สินของบุคคลผู้มีความอ่อนแอกว่าปกติ - ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่สำคัญและทรัพย์สินทางศาสนา - ทรัพย์สินของทางราชการ - ทรัพย์สินทางมรดกวัฒนธรรมหรือมีคุณค่าทางโบราณคดี

จากตารางการเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน ในแต่ละประเทศทั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส จึงพบว่า

ประเด็นแรก ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน เพียงแต่

ในแต่ละประเทศได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองถึงลักษณะของทรัพย์สินไว้แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นให้ความสำคัญต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ แต่ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองรวมถึงทรัพย์สินของบุคคลผู้มีความอ่อนแอกว่าปกติ ไม่ว่าจะเป็นเพราะอายุ ความเจ็บป่วย ความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจด้วย

ประเด็นที่สอง ประเทศอังกฤษเป็นประเทศเดียวที่ไม่ได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน เพราะประเทศอังกฤษได้เน้นที่ลักษณะแห่งการกระทำความผิดอันน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อชีวิตของบุคคลอื่นตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในส่วนที่เกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

ประเด็นที่สาม รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายนั้นเป็นสถานที่สักการบูชา ในขณะที่กฎหมายของประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองรวมถึง เนื่องจากความผิดตามมาตรา 360 ทวิ ได้ให้ความคุ้มครองไว้เฉพาะตัวพระพุทธรูปหรือวัตถุในทางศาสนาอันเป็นที่สักการบูชาของประชาชนเท่านั้น

ประเด็นที่สี่ รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายเป็นสถานที่อยู่อาศัยหรือสถานศึกษา ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้น

ประเด็นที่ห้า ประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากทรัพย์สินของทางราชการ แต่ลักษณะทรัพย์สินของทางราชการในประเทศเยอรมนีได้มุ่งเน้นให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมือ หรือยานพาหนะในการปฏิบัติการของหน่วยงานราชการมากกว่า ในขณะที่ประเทศฝรั่งเศสได้มุ่งเน้นให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติหรือเอกสารของทางราชการเสียเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของประเทศไทยจะมีได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์สินในลักษณะดังกล่าว แต่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยก็ได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันเกี่ยวกับเอกสารของเจ้าพนักงาน หรือการวางเพลิงเผาโรงเรือนอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินไว้ในหมวดอื่น เพียงแต่กฎหมายหมายในลักษณะดังกล่าวยังมีครอบคลุมรวมถึงการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินต่อทรัพย์สินอันเป็นสถานที่ราชการและยานพาหนะของทางราชการด้วยไม่เท่านั้นเอง

จากการศึกษาเปรียบเทียบการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะทรัพย์ จึงอาจกล่าวได้ว่าประเทศไทยยังขาดแคลนกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับลักษณะของทรัพย์ต่างๆ และยังยึดติดอยู่กับทรัพย์ในลักษณะแบบเดิมๆ ในขณะที่รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์ในลักษณะต่างๆ ไว้ได้อย่างหลากหลายและครอบคลุมต่อการกระทำความผิด

5.1.2.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองในประเทศไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ ที่กฎหมายได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยกับต่างประเทศ พบว่าประเทศไทยมีทรัพย์ที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษนั้นมีเพียงเล็กน้อย ไม่เพียงพอต่อทรัพย์ที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน จากการศึกษา ยังพบว่ามีทรัพย์ในลักษณะอื่นๆ ที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ไม่แพ้ทรัพย์ที่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษอยู่แต่เดิมแล้ว เช่น ทรัพย์อันเป็นสถานที่สำคัญ ทรัพย์ทางศาสนา ทรัพย์ของทางราชการ ทรัพย์อันเป็นมรดกวัฒนธรรม หรือทรัพย์ที่มีคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี เป็นต้น ผู้ศึกษาจึงได้นำประเด็นต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงเหตุผลอันสมควรที่จะดำเนินการแก้ไขและปรับเปลี่ยนลักษณะของทรัพย์ให้มีความหลากหลายและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น โดยบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ดังต่อไปนี้

1) ทรัพย์ตามมาตรา 359

ทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 359 เป็นทรัพย์ที่กฎหมายได้มุ่งเน้นให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์กสิกรรม ปศุสัตว์ หรืออุตสาหกรรม แต่เนื่องจากตามแนวคำพิพากษาฎีกาของศาลได้ตีความทรัพย์ “ปศุสัตว์” ว่าหมายถึง สัตว์สี่เท้าที่เลี้ยงไว้เป็นอาหารเท่านั้น ไม่มีความหมายรวมไปถึงสัตว์ปีก⁷⁰ ทั้งที่ประเทศไทยได้มีการเลี้ยงเปิดหรือไก่ไว้เพื่อเป็นอาหารเช่นกัน แต่กฎหมายมิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึง เช่น คดีที่จำเลยได้นำเอาข้าวเปลือกผสมยาพิษ แล้วนำไปให้เปิดของผู้เสียหายกิน จนตายไปถึง 33 ตัว⁷¹ ในคดีนี้จำเลยมีความผิดเพียงการกระทำความผิดฐานทำ

⁷⁰ คณพล จันทน์หอม, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 2 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2558), หน้า 460.

⁷¹ คำพิพากษาฎีกาที่ 35/2503.

ให้เสียทรัพย์สินตามมาตรา 358 เพราะเปิดที่จำเลยฆ่ามันมิใช่ “ปศุสัตว์” จึงไม่ต้องรับโทษหนักขึ้น ในขณะที่จำเลยในอีกคดีหนึ่งได้ใช้มีดฟันขาสุกรของผู้เสียหายจนเกือบขาด⁷² กลับต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 359 เป็นต้น

จากกรณีดังกล่าว จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายมาตรา 359 นี้มีเจตนาที่จะมุ่งให้ความคุ้มครองทรัพย์สินอันเกี่ยวกับกิจกรรม ปศุสัตว์ หรืออุตสาหกรรมอยู่แต่เดิมแล้ว เพียงแต่ลักษณะของทรัพย์สินนั้นยังไม่ครอบคลุมไปถึงทรัพย์สินเป็นสัตว์ประเภทอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ในขณะที่รัฐเท็กซัสแห่งสหรัฐอเมริกาได้ให้ความคุ้มครองทรัพย์สินเป็นสถานที่เก็บผลิตภัณฑ์ของวัวกระทิง ม้า แกะ สุกร แพะ ปศุสัตว์ หรือสัตว์ปีก^{73*} ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะแก้ไขเพิ่มเติมทรัพย์สินเป็นประเภทสัตว์ปีกเพิ่มเติมเข้ามา เพื่อให้ความคุ้มครองแก่บุคคลที่ทำอาชีพเลี้ยงสัตว์ปีก เช่น เป็ด ไก่ หรือนก อันเป็นทรัพย์สินที่มีความสำคัญพอๆ กันกับทรัพย์สินเป็นปศุสัตว์ที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกัน

2) ทรัพย์สินตามมาตรา 360

ทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 360 เป็นทรัพย์สินที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองเอาไว้เฉพาะทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์เท่านั้น จึงมิได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงทรัพย์สินใด ที่มีได้มีไว้ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ แม้ว่าทรัพย์สินนั้นจะเป็นทรัพย์สินสมบัติของชาติหรือเป็นทรัพย์สินของทางราชการก็ตาม เช่น คดีที่จำเลยได้ใช้ปืนยิงขึ้นบนสถานีตำรวจ กระสุนปืนถูกกรอรูปแตกและถูกคานพื้นสถานีตำรวจได้รับความเสียหาย⁷⁴ จำเลยกลับมีความผิดเพียงฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามมาตรา 358 เพราะเหตุที่ว่า สถานีตำรวจมิใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา 360 หรือในกรณีที่พ่อค้าแม่ค้าชาวกำพูชาเกือบ 500 คน ในตลาดโรงเกลือทำร้ายและทุบรถของเจ้าพนักงานดีเอสไอได้รับความเสียหาย เพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่จับสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์⁷⁵ เป็นต้น

เดิมทีการกระทำความผิดต่อทรัพย์สินตามมาตรา 360 กฎหมายได้กำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินอยู่แต่เดิมแล้ว เพียงแต่ผู้ศึกษาเห็นว่าทรัพย์สินที่ได้รับความคุ้มครองนั้นยังไม่ชัดเจนและไม่ครอบคลุม ซึ่งจากการศึกษาพบว่ายังมีทรัพย์สินในลักษณะต่างๆ ที่มี

⁷² คำพิพากษาฎีกาที่ 2064/2515.

* เทียบเคียงจาก Texas Penal Code section 28.03(4)(c).

⁷⁴ คำพิพากษาฎีกาที่ 1113/2516.

⁷⁵ ข่าวสด, "ตลาดโรงเกลือ" วุ่น-ฮือดับ "ดีเอสไอ" [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2559. แหล่งที่มา:

ความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ อันควรค่าแก่การได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับทรัพย์สินตามมาตรา 360 ประกอบกับกฎหมายของประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศสก็ได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้อย่างหลากหลายประเภท ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรมุ่งให้ความคุ้มครองทรัพย์สินในลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้ด้วย

- ทรัพย์สินของหน่วยงานราชการ เฉพาะสถานที่ราชการและยานพาหนะของทางราชการเท่านั้น^{76*}

- ทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ^{**}

เนื่องจากทรัพย์สินอันเป็นสถานที่ราชการ ยานพาหนะ และทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติเหล่านี้ มิได้มีความสำคัญน้อยกว่าทรัพย์สินที่ตามมาตรา 360 มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษเสียเลย ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรต้องให้บุคคลผู้กระทำความผิดต่อทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นนี้ ต้องรับโทษหนักขึ้นเช่นเดียวกับทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ตามที่ปรากฏในมาตรา 360 ด้วยเช่นเดียวกัน

3) ทรัพย์สินตามมาตรา 360 ทวิ

ทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 360 ทวิ เป็นทรัพย์สินที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์สินอันเป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนา ซึ่งจะต้องประดิษฐานอยู่ในวัด สำนักสงฆ์ สถานอันเป็นที่เคารพทางศาสนา โบราณสถาน สถานที่ราชการ หรือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติด้วยเท่านั้น โดยกฎหมายได้บัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้ทรัพย์สินตามมาตรา 360 ทวิ ต้องรับโทษหนักขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองทรัพย์สินดังกล่าวไว้เป็นกรณีพิเศษ แต่จากการศึกษาพบว่ายังมีทรัพย์สินซึ่งควรค่าแก่การอนุรักษ์รักษาไว้เช่นเดียวกัน อันเป็นทรัพย์สินที่นอกเหนือไปจากทรัพย์สินอันเป็นพระพุทธรูปหรือวัตถุทางศาสนา เช่น สถานที่สักการบูชา สถานที่ฝังศพ และอนุสาวรีย์สาธารณะ⁷⁷ ซึ่งในส่วนที่เป็นทรัพย์สินทางมรดกวัฒนธรรมหรือทรัพย์สินที่มีคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี⁷⁸

* เทียบเคียง Criminal Code of the federal Republic of Germany section 305a(1)2. และ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 218(4).

** เทียบเคียงจาก Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 2. และ กฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2555. ข้อ 5.

⁷⁷ Criminal Code of the federal Republic of Germany section 304.

⁷⁸ Criminal Code of French Republic section 322-3-1.

ประเทศไทยได้มีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโบราณสถานและโบราณวัตถุให้ความคุ้มครองไว้อย่างเข้มข้นเพียงพออยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องนำมาเพื่อปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาอีก

ผู้ศึกษายังพบอีกว่า ยังมีทรัพย์สินบางประเภทที่เป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะเป็นประโยชน์สาธารณะและควรค่าแก่การให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษเช่นกัน เช่น ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่อยู่อาศัย⁷⁹ สถานบริการทางการแพทย์⁸⁰ หรือสถานศึกษา⁸¹ เนื่องจากสถานที่เหล่านี้ล้วนแต่เป็นสถานที่ที่มีความสำคัญต่อความเป็นอยู่ของสังคมโดยรวม ซึ่งควรค่าแก่การดูแลรักษาเป็นพิเศษเช่นเดียวกันกับทรัพย์สินต่างๆ ที่ประมวลกฎหมายอาญาได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นพิเศษ

5.1.3 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจนี้ เป็นกรณีที่บุคคลได้กระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสื่อมค่า ซึ่งทรัพย์สินของบุคคลอื่นเพราะมูลเหตุจูงใจบางประการ จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันเกิดจากมูลเหตุจูงใจ ในขณะที่ต่างประเทศได้มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองทรัพย์สินและบุคคลไว้เป็นกรณีพิเศษ ผู้ศึกษาจึงได้นำกฎหมายอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ มาศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการนำมาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยต่อไป

5.1.3.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจของแต่ละประเทศ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินอันบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจของแต่ละประเทศนี้พบว่า ในบางประเทศมีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ แต่ในบางประเทศกลับมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ โดยประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันในบางประการ ซึ่งจากการศึกษาจึงพบว่าประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศ

⁷⁹ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(B).

⁸⁰ Texas Penal Code section 28.03(f).

⁸¹ Texas Penal Code section 28.03(h).

สหรัฐอเมริกา และประเทศเยอรมนี มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันเกิดจากมูลเหตุจูงใจ ในขณะที่ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษ

ประเทศอังกฤษเป็นประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ หากการกระทำดังกล่าวเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้เสื่อมค่า ซึ่งทรัพย์ของบุคคลอื่น เพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด โดยบุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพราะมูลเหตุจูงใจดังกล่าวย่อมต้องระวางโทษจำคุกหนักขึ้น⁸² ประเทศฝรั่งเศสก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองทรัพย์ของบุคคลผู้ซึ่งมีความแตกต่างทางเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใดนี้ด้วยเช่นเดียวกันกับประเทศอังกฤษ⁸³

อย่างไรก็ตาม ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์ของบุคคลผู้ซึ่งเกี่ยวกับกระบวนยุติธรรม ไม่ว่าทรัพย์ดังกล่าวจะเป็นของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือพลเมืองที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้การ แลกเปลี่ยน หรือกล่าวโทษอื่นใด โดยหากการกระทำความผิดอันเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์เสียรูปทรง ได้กระทำขึ้นเพื่อขัดขวางหรือเพราะเหตุที่บุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้เสียหาย พยาน หรือพลเมือง จะได้ไปให้การ แลกเปลี่ยน หรือกล่าวโทษต่อศาล บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพราะมูลเหตุจูงใจนี้ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ โดยต้องระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ 75,000 ยูโร⁸⁴

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสยังได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์ อันรวมไปถึงทรัพย์ของบุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยเช่นกัน ในกรณีที่การทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำให้ทรัพย์เสียรูปทรง ได้กระทำลงเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ ไม่ว่าจะเจ้าพนักงานดังกล่าวจะเป็นผู้พิพากษา พนักงานอัยการ ทนายความ เจ้าพนักงานทางกฎหมาย ตำรวจ ทหาร หรือเจ้าพนักงานศุลกากร⁸⁵ บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพราะมูลเหตุจูงใจที่เขาได้ปฏิบัติหน้าที่ ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นเป็นระวางโทษจำคุก 5 ปี และปรับ

⁸² Crime and Disorder Act 1998, section 30.

⁸³ Criminal Code of French Republic section 322-2 last paragraph.

⁸⁴ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 4.

⁸⁵ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 3.

75,000 ยูโร ซึ่งกฎหมายได้ให้ความคุ้มครองรวมไปถึงบุคคลผู้ซึ่งเป็นสามี ภริยา หรือญาติของเจ้าพนักงานดังกล่าวอีกด้วยเช่นกัน⁸⁶

ในขณะที่ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศเยอรมนี มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันเกิดจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าวข้างต้นเสียเลย ดังจะปรากฏตามตารางเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

ประเทศ/รัฐ	การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ
ไทย	ไม่มี
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	ไม่มี
อังกฤษ	- เหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนา
เยอรมนี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	- เหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนา - กระทำเพื่อขัดขวางบุคคลมิให้ไป ให้การ แถลงการณ์ หรือกล่าวโทษ - กระทำเพราะเหตุที่บุคคลได้ไป ให้การ แถลงการณ์ หรือกล่าวโทษ - เหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ โดยอาจจะกระทำต่อทรัพย์ของเจ้าพนักงาน หรือกระทำต่อทรัพย์ของ สามี ภริยา หรือญาติที่อาศัยอยู่กับเจ้าพนักงาน

⁸⁶ Criminal Code of French Republic section 322-3 subsection 3ทวิ.

จากตารางเปรียบเทียบลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สิน จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจนี้ จึงสรุปได้ว่า ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ ในขณะที่ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศเยอรมนี มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเกิดจากมูลเหตุจูงใจ

ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีกฎหมายกำหนดให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้น เนื่องจากได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด แต่พบว่าประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติตามหน้าที่ โดยผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าว จากลักษณะกฎหมายของประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสข้างต้นนี้ จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายของทั้งสองประเทศได้มุ่งให้ความคุ้มครองบุคคลและทรัพย์สินของบุคคลควบคู่กันไป อันเป็นการให้ความคุ้มครองบุคคลที่มีความสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรม และยังให้ความคุ้มครองผู้มีเชื้อชาติ หรือศาสนาอื่นใดอย่างเท่าเทียมกัน

5.1.3.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจในประเทศไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่าประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ ในขณะที่ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ เช่น กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินเพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด หรือกระทำเพื่อขัดขวางบุคคลมิให้ไปให้การ แถลงการณ์ หรือกล่าวโทษ และกรณีที่เป็นการกระทำความผิดเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ โดยอาจจะกระทำต่อทรัพย์สินของเจ้าพนักงาน หรือกระทำต่อทรัพย์สินของ สามี ภริยา หรือญาติที่อาศัยอยู่กับเจ้าพนักงาน เป็นต้น เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่ได้ให้ความสำคัญแก่บุคคลทุกเชื้อชาติและทุกศาสนาอย่างเท่าเทียมกัน โดยมีคำขวัญประจำชาติว่า “ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์” คำขวัญประจำชาติจะสะท้อนให้เห็นว่าผู้ปกครองของชาตินั้นๆ ได้ให้ความสำคัญต่อสถาบัน หลักการ หรือแนวคิดอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

ดังนั้น หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ได้กระทำขึ้นเพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด อันเป็นการเหยียดบุคคลดังกล่าว ผู้กระทำความผิดก็ย่อม

ควรต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์โดยทั่วไป ประกอบกับตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ⁸⁷ และฝรั่งเศส⁸⁸ ก็ได้มีการบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาอื่นใด ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามคำขวัญประจำชาติและเพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองบุคคลภายในชาติได้อย่างเท่าเทียมกันทุกเชื้อชาติและทุกศาสนา

จากการศึกษาเปรียบเทียบยังพบอีกว่า กฎหมายของประเทศฝรั่งเศสได้มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองบุคคลผู้ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ พยาน หรือผู้เสียหาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ประกอบกับผู้ศึกษาพบว่าตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยก็ได้มีแนวความคิดทางกฎหมาย ที่ให้ความคุ้มครองบุคคลดังกล่าวข้างต้นไว้ในบทกฎหมายส่วนต่างๆ บางส่วนเช่นกัน เช่น การทำร้ายเจ้าพนักงาน⁸⁹ การฆ่าเจ้าพนักงาน⁹⁰ หรือการให้ความคุ้มครองพยาน⁹¹ แต่กลับพบว่าในส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย มิได้ให้ความคุ้มครองรวมถึงทรัพย์ของเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติหน้าที่ สามิ ภริยา หรือญาติที่อาศัยอยู่กับเจ้าพนักงานแต่อย่างใดเสียเลย ทั้งที่ประเทศไทยก็เคยประสบปัญหาในลักษณะดังกล่าวเช่นกัน เช่น กรณีที่ชาวบ้านและญาติของผู้เสียบุกทำลายและเผารถยนต์รถจักรยานยนต์ สถานีตำรวจ อันรวมไปถึงรถส่วนตัวและทรัพย์ของทางราชการได้รับความเสียหายเป็นจำนวนมาก เนื่องจากสาเหตุที่ตำรวจได้ปฏิบัติหน้าที่ขับรถกระบะติดตามผู้ต้องสงสัยจนเกิดเหตุเฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้ต้องสงสัยถึงแก่ความตาย⁹²

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรจะต้องกำหนดให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ เพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาอื่นใด และกรณีที่ทำให้เสียทรัพย์เพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ ไม่ว่าจะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้นจะได้กระทำต่อทรัพย์ของเจ้าพนักงานผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ สามิ ภริยา หรือญาติที่อาศัยอยู่กับเจ้าพนักงานก็ตาม ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมได้รับความคุ้มครองถึงสิทธิและเสรีภาพได้อย่างแท้จริง

⁸⁷ Crime and Disorder Act 1998, section 30.

⁸⁸ Criminal Code of French Republic section 322-2 last paragraph.

⁸⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296.

⁹⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289.

⁹¹ พระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน พ.ศ. 2546 มาตรา 8.

⁹² ไทยรัฐ, “นาที่ต่อนาที! มือบื้อล่อมเผาโรงพักกลาง หลังตร.จับยาบ้าชนใจตาย2” [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อ 11 ตุลาคม 2558. แหล่งที่มา <http://www.thairath.co.th/content/531471>

5.1.4 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล เป็นกรณีและผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์มีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ จากการศึกษาพบว่า ในบางประเทศมีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล ในขณะที่บางประเทศมิได้มีการบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวไว้ ในส่วนนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำกฎหมายของแต่ละประเทศในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล มาศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลในประเทศไทยต่อไป

5.1.4.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะบุคคลของแต่ละประเทศ

จากการศึกษากฎหมายของแต่ละประเทศในส่วนที่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล ทั้งประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบคอมมอนลอว์และซีวิลลอว์ ได้แก่ รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศไทย ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส กลับพบว่ามิเพียงประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งมีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้จะต้องรับโทษหนักขึ้น หากได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ขึ้นในระหว่างที่ตนมีสถานะดังกล่าว ในขณะที่ประเทศอื่นๆ มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลแต่อย่างใด

ประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล คือ ประเทศฝรั่งเศส หากบุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดมีสถานะตามที่กฎหมายแห่งประมวลอาญาแห่งประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติไว้ ได้กระทำการทำลาย ทำให้เสียหาย หรือทำเสียรูปทรงซึ่งทรัพย์ของบุคคลอื่น หรือได้ขีตเขียน วาดรูป หรือกระทำการอื่นใด อันเป็นการก่อให้เกิดทรัพย์นั้นได้รับความเสียหายย่อมต้องรับโทษหนักขึ้น โดยป็นบุคคลผู้มีสถานะตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้⁹³

- 1) บุคคลที่ถูกตัดสิทธิ์ในการเป็นพลเมืองหรือสิทธิ์ในครอบครัว
- 2) บุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลหรือบริหารกิจการต่างๆ

⁹³ Criminal Code of French Republic section 322-15.

- 3) บุคคลที่ต้องห้ามยึดถือหรือมีอาวุธไว้ในครอบครองตั้งแต่ 5 ปี หรือกว่านั้นขึ้นไป
- 4) บุคคลที่อยู่ภายใต้พันธะผูกพันในการเป็นพลเมือง
- 5) บุคคลที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลอันเกี่ยวการใช้จ่ายเสพติด

บุคคลผู้มีสถานะตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้นั้นมีลักษณะเป็นบุคคลผู้ซึ่งอยู่ภายใต้พันธะผูกพัน ฤกภาคทัณฑ์ หรือเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแล และได้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ขึ้น บุคคลเหล่านี้จึงต้องถูกลงโทษให้หนักขึ้นกว่าบุคคลทั่วไปตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ในขณะที่ประเทศไทย รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนี มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล ดังจะปรากฏตามตารางเปรียบเทียบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล

ประเทศ/รัฐ	การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล
ไทย	ไม่มี
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	ไม่มี
อังกฤษ	ไม่มี
เยอรมนี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	<ul style="list-style-type: none"> - บุคคลที่ถูกตัดสิทธิ์ในการเป็นพลเมืองหรือสิทธิ์ในครอบครัว - บุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลหรือบริหารกิจการต่างๆ - บุคคลที่ต้องห้ามยึดถือหรือมีอาวุธไว้ในครอบครองตั้งแต่ 5 ปี หรือกว่านั้นขึ้นไป - บุคคลที่อยู่ภายใต้พันธะผูกพันในการเป็นพลเมือง - บุคคลที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลอันเกี่ยวการใช้จ่ายเสพติด

จากการศึกษาตารางการเปรียบเทียบดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลนั้นมีเพียงประเทศฝรั่งเศสที่มีการบัญญัติกฎหมายไว้ ในขณะที่ประเทศไทย รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศเยอรมนี มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลแต่อย่างใด

5.1.4.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลในประเทศไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบถึงลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล ได้แสดงให้เห็นว่าลักษณะของบุคคลที่มีสถานะดังกล่าวข้างต้นมีลักษณะเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้พันธะผูกพัน ถูกภาคทัณฑ์ หรือเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแล โดยบุคคลผู้ซึ่งอยู่ภายใต้พันธะผูกพันของการเป็นพลเมือง การถูกตัดสิทธิ์ในการเป็นพลเมือง การถูกต้องห้ามยึดถือหรือมีอาวุธไว้ในครอบครอง หรือการอยู่ภายใต้การกำกับดูแลอันเกี่ยวข้องการใช้ยาเสพติดนั้น มีลักษณะของการถูกภาคทัณฑ์เพราะเคยกระทำความผิดบางอย่าง จากกรณีดังกล่าวจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย มาตรา 92 – 94 ซึ่งเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากได้กระทำความผิดซ้ำ อันมีลักษณะเป็นการลงโทษเพราะเหตุที่จำเลยผู้กระทำความผิดนั้นไม่เช็ดหลาบ

ในกรณีที่เป็นบุคคลผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการดูแลหรือบริหารกิจการต่างๆ ได้ก่อให้เกิดทรัพย์ได้รับความเสียหายขึ้นตามกฎหมายของประเทศฝรั่งเศสนี้ มีลักษณะคล้ายคลึงกับบทบัญญัติความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเจ้าพนักงานได้กระทำการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย เจ้าพนักงานดังกล่าวย่อมมีความผิดฐานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้บัญญัติความผิดไว้ในมาตรา 157 ซึ่งมีโทษจำคุกสูงสุดถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งมีลักษณะของการลงโทษที่หนักมากพอสมควรอยู่แต่เดิมแล้ว

จากกรณีดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลตามที่กฎหมายแห่งประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติไว้ นั้น ไม่จำเป็นต้องนำมาบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยอีก เนื่องจากกฎหมายของประเทศไทยตามที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายอาญานั้น ได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งมีสถานะดังกล่าวจะต้องรับโทษหนักขึ้น

เนื่องจากเป็นผู้มีหน้าที่ในการปฏิบัติการ หรือเป็นบุคคลผู้กระทำความผิดซ้ำซาก ซึ่งมีอัตราโทษที่ค่อนข้างสูงอยู่แต่เดิมแล้ว ผู้ศึกษาจึงเห็นว่ายังไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขกฎหมายเพื่อบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลขึ้นอีก

5.1.5 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด เป็นกรณีที่บุคคลได้ทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้เสื่อมค่า หรือไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์อันมีรูปร่างใด โดยการกระทำความผิดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น จากการศึกษากฎหมายของประเทศไทยตามประมวลกฎหมายอาญาพบว่า ประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ แต่จากการศึกษาพบว่าในต่างประเทศได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด ในส่วนนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำของแต่ละประเทศ มาศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายอันควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ มาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยต่อไป

5.1.5.1 การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดของแต่ละประเทศ

ประเทศ

การกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดของแต่ละประเทศนี้ จากการศึกษาพบว่า มีเพียงรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ในขณะที่ประเทศไทย ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียหายจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดแต่อย่างใด

รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีการแบ่งลำดับโทษโดยการคำนวณจากมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหาย กล่าวคือ หากบุคคลใดทำลาย ทำให้เสียหาย ทำให้ทรัพย์เปลี่ยนรูปทรง หรือทำให้เสื่อมค่า ซึ่งทรัพย์อันมีรูปร่างใด และผลแห่งการกระทำความผิดได้ก่อให้เกิดผลอันเป็นมูลค่าความเสียหาย บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้

เสียหายดังกล่าวนี้ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นประกอบกับประเภทของทรัพย์สิน หากการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายนี้ได้ออกให้เกิดมูลค่าความเสียหายมาก บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดก็ย่อมต้องระวางโทษหนักขึ้นตามที่กฎหมายได้บัญญัติลำดับโทษไว้ ซึ่งสามารถแบ่งระดับความผิดออกเป็น 2 ประเภท

1) ความผิดประเภทโทษ (Misdemeanor) อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ

1.1 ความผิดระดับ Class C misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายน้อยกว่า 50 เหรียญสหรัฐ⁹⁴ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐ⁹⁵

1.2 ความผิดระดับ Class B misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 50 - 500 เหรียญสหรัฐ⁹⁶ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁹⁷

1.3 ความผิดระดับ Class A misdemeanor กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 500 - 1,500 เหรียญสหรัฐ⁹⁸ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ⁹⁹

2) ความผิดประเภทร้ายแรง (Felonies) อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ระดับ

2.1 ความผิดที่ต้องถูกจำคุกในเรือนจำแห่งรัฐ (State jail felony) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 1,500 - 20,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰⁰ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 180 วัน ถึง 2 ปีและอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰¹

⁹⁴ Texas Penal Code section 28.03(b)(1)(A).

⁹⁵ Texas Penal Code section 12.23.

⁹⁶ Texas Penal Code section 28.03(b)(2).

⁹⁷ Texas Penal Code section 12.22.

⁹⁸ Texas Penal Code section 28.03(b)(3)(A).

⁹⁹ Texas Penal Code section 12.21.

¹⁰⁰ Texas Penal Code section 28.03(b)(4)(A).

¹⁰¹ Texas Penal Code section 12.35.

2.2 ความผิดร้ายแรงระดับ 3 (Felonies of the third degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 20,000 – 100,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰² ผู้กระทำความผิด จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰³

2.3 ความผิดร้ายแรงระดับ 2 (Felonies of the second degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 100,000 – 200,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰⁴ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 20 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับได้อีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰⁵

2.4 ความผิดร้ายแรงระดับ 1 (Felonies of the first degree) กล่าวคือ ความผิดที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 200,000 เหรียญสหรัฐหรือกว่านั้นขึ้นไป¹⁰⁶ ผู้กระทำความผิดจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิตแต่ไม่เกินกว่า 99 ปี และอาจเพิ่มโทษปรับอีกไม่เกินกว่า 10,000 เหรียญสหรัฐ¹⁰⁷

จากลำดับโทษดังกล่าวข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่า บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยนำมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมาประกอบการพิจารณาลำดับโทษ แต่ในบางกรณีกฎหมายได้กำหนดให้มีการพิจารณาถึงลักษณะของทรัพย์ประกอบมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยหากทรัพย์ที่ได้รับความเสียหายนั้นมีลักษณะเป็นทรัพย์ที่มีความสำคัญอันกฎหมายได้มุ่งให้ความคุ้มครองไว้เป็นกรณีพิเศษเสียแล้ว บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดก็ย่อมต้องรับโทษหนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายตามปกติทั่วไป

¹⁰² Texas Penal Code section 28.03(b)(5).

¹⁰³ Texas Penal Code section 12.34.

¹⁰⁴ Texas Penal Code section 28.03(b)(6).

¹⁰⁵ Texas Penal Code section 12.33.

¹⁰⁶ Texas Penal Code section 28.03(b)(7).

¹⁰⁷ Texas Penal Code section 12.32.

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด

ประเทศ/รัฐ	การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิด
ไทย	ไม่มี
เท็กซัส, สหรัฐอเมริกา	- การรับโทษหนักขึ้นตามมูลค่าความเสียหาย
อังกฤษ	ไม่มี
เยอรมนี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	ไม่มี

จากการศึกษาตารางเปรียบเทียบจึงพบว่า รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด โดยพิจารณาอัตราโทษจากมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิด ในขณะที่ประเทศไทย ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์จะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดด้วยแต่อย่างใด

5.1.5.2 แนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียหายที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลของการกระทำความผิดในประเทศไทย

จากการศึกษาเปรียบเทียบถึงการกระทำความผิดฐานทำให้เสียหายอันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิด ปรากฏว่ามีเพียงรัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นที่ได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้น ในขณะที่ประเทศไทย ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งมูลค่าความเสียหาย แต่มีไว้ในประเทศต่างๆ ข้างต้นนี้จะมีได้มีการบัญญัติให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดเสียเลย

ผู้ศึกษาเห็นว่า การกำหนดให้บุคคลต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น อาจเป็นการไกลเกินกว่าเจตนาแห่งการกระทำความผิดของผู้เสียหายได้ แม้ว่าการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดจะต้องเป็นผลตามธรรมดาที่ย่อมเกิดขึ้นก็ตาม¹⁰⁸ จึงเห็นว่ายังไม่มีความเหมาะสมที่จะนำมาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย อีกทั้งการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำความผิดอันเกี่ยวกับการทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ก็มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 224 และ 238 แล้ว ซึ่งหากจะนำการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมาปรับใช้ ผู้ศึกษาเห็นว่าน่าจะเป็นการเกินกว่าเหตุสมควรที่จะนำมาปรับใช้เพื่อลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

¹⁰⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 63.

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

กระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย มีเพียงการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สินบางประเภทเท่านั้น ซึ่งลักษณะของทรัพย์สินดังกล่าวยังคงติดอยู่กับทรัพย์สินแห่งการกสิกรรมและยังด้อยต่อการพัฒนาอยู่มาก ในขณะที่มนุษย์ได้เกิดมีขึ้นมาตั้งแต่หลายร้อยปีก่อน ย่อมก่อให้เกิดทรัพย์สินในลักษณะต่างๆ ขึ้นมากมาย เช่น ทรัพย์สินที่มีคุณค่าเชิงประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี สถานศึกษา หรือทรัพย์สินอื่นใด อันเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนเช่นเดียวกับทรัพย์สินที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 359 – 360 ทวิ เพราะเหตุที่ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินสาธารณประโยชน์หรือมีคุณค่าต่อสังคม วัฒนธรรม และประเทศชาติของประเทศไทยเช่นกัน ประกอบกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมีลักษณะแห่งการกระทำที่รุนแรง อุกอาจ ยากต่อการจับกุมตัว หรือมีมูลเหตุจูงใจบางประการ แต่กลับได้รับโทษสถานเดียวกันกับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินโดยปกติทั่วไปตามมาตรา 358 เท่านั้น

ในขณะที่บทกฎหมายการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของต่างประเทศ ได้แก่ รัฐเท็กซัสประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส กลับพบว่ามิบบบัญญัติให้ความคุ้มครองทรัพย์สินต่างๆ ไว้อย่างมากมาย และยังมีบทลงโทษผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินไว้ได้อย่างเข้มข้น โดยได้มีการบัญญัติให้บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ลักษณะของทรัพย์สิน มูลเหตุจูงใจ สถานะของบุคคล หรือการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำ โดยบทบัญญัติกฎหมายแห่งการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินของแต่ละประเทศ ก็มักจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามความมุ่งหมายของรัฐ ดังนั้น จากการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เพื่อหาแนวทางการกำหนดความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรต้องรับโทษหนักขึ้น และนำมาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยเท่าที่เหมาะสม จึงมีดังต่อไปนี้

(1) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ

รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศส เป็นประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ในขณะที่การกระทำความผิดฐานทำให้เสียชีวิตของประเทศไทย มิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ทั้งที่ลักษณะแห่งการกระทำความผิดฐานทำให้เสียชีวิตที่เกิดขึ้นในสังคมไทย มีลักษณะร่วมกันกระทำความผิดอย่างอุกอาจ มีการใช้อาวุธร้ายแรงในการกระทำความผิด และมีการปกปิดใบหน้าซึ่งยากต่อการจับกุมตัว แต่กลับไม่มีบทบัญญัติกฎหมายที่จะลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดให้หนักขึ้นกว่าการกระทำความผิดฐานทำให้เสียชีวิตโดยทั่วไป จึงสมควรนำการรับโทษหนักขึ้นเนื่องลักษณะแห่งการกระทำของรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศส ในส่วนที่เป็นการใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด การร่วมกันกระทำความผิด การปกปิดใบหน้าไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน มาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย

(2) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์

รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส เป็นประเทศที่มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ โดยมีการให้ความคุ้มครองทรัพย์ในลักษณะต่างๆ ไว้อย่างมากมาย ในขณะที่การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ในประเทศไทย กลับมีการบัญญัติให้ความคุ้มครองไว้แต่เพียงทรัพย์ในลักษณะเดิมๆ ไม่มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ซึ่งยังยึดติดอยู่กับทรัพย์แห่งการกสิกรรม อุตสาหกรรม และไม่ครอบคลุม จึงควรนำการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ในรัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี และประเทศฝรั่งเศส ในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์อันเป็นสถานที่สำคัญ ทรัพย์ของทางราชการ ทรัพย์สาธารณประโยชน์ ทรัพย์ทางศาสนา และทรัพย์อันเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกแก่บุคคลผู้มีความอ่อนแอ มาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย

(3) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ

ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศสมีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ แต่ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศเดียวที่มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจต่างๆ ได้อย่างครอบคลุม ในขณะที่ประเทศไทยมิได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจแต่อย่างใด ทั้งที่ประเทศไทยก็ประสบปัญหาต่างๆ ประกอบกับเดิมทีประมวลกฎหมายอาญาในหมวดความผิดอื่น ก็ได้มีการบัญญัติให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น

เนื่องจากมูลเหตุจูงใจบางประการ ดังนั้นจึงควรนำการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจของประเทศฝรั่งเศส ในส่วนที่เป็นการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพราะเหตุที่เขามีเชื้อชาติ สัญชาติ สีผิว หรือศาสนาอื่นใด และการกระทำเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติหน้าที่ โดยอาจจะกระทำต่อทรัพย์ของเจ้าพนักงาน หรือกระทำต่อทรัพย์ของ สามี ภริยา หรือญาติที่อาศัยอยู่กับเจ้าพนักงาน มาปรับใช้กับการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

ดังนั้น จากเหตุผลที่ผู้ศึกษาได้แสดงไว้ตั้งแต่บทที่ 1 ถึง บทที่ 6 จึงเป็นจริงตามสมมติฐานของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และผู้ศึกษามีความเห็นว่ ประเทศไทยควรนำแนวความคิดการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ มาปรับใช้กับประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ โดยมีจำเป็นต้องนำการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคลและการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากผลแห่งการกระทำมาใช้แต่อย่างใด ทั้งนี้เพื่อให้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมีความครอบคลุมและเหมาะสมกับลักษณะแห่งการกระทำความผิดมากยิ่งขึ้น

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยพบว่า ยังมีลักษณะที่ต่อการพัฒนาและยังติดอยู่กับทรัพย์ในลักษณะแบบเดิมๆ ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์อันเกี่ยวกับการกสิกรรม อุตสาหกรรม ทรัพย์สาธารณะ หรือวัตถุทางศาสนาอันเป็นที่สักการบูชาของประชาชน ในขณะที่ต่างประเทศได้มีการพัฒนากฎหมายอันเกี่ยวกับการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ไปอย่างกว้างไกลและครอบคลุมต่อการกระทำความผิด พร้อมทั้งยังมีบทลงโทษที่จะลงแก่บุคคลผู้ซึ่งกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ไว้อย่างเข้มข้น

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรจะต้องนำแนวความคิดการรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เนื่องจากเหตุปัจจัยต่างๆ มาปรับใช้ อันได้แก่ การกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์อันจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์ และการรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ อันมีเหตุต่างๆ ดังต่อไปนี้

- (1) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ
  - 1) กระทำโดยใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด
  - 2) กระทำโดยร่วมกันกระทำตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป
  - 3) กระทำโดยปกปิดใบหน้า ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน

- (2) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะของทรัพย์สิน
  - 1) สัตว์ปีกที่เลี้ยงไว้เพื่อเป็นอาหาร
  - 2) ทรัพย์สินอันเป็นเครื่องมืออำนวยความสะดวกแก่บุคคลที่มีความอ่อนแอกว่าปกติ
  - 3) ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่ราชการและยานพาหนะที่ใช้ในการปฏิบัติราชการ
  - 4) สถานที่สักการบูชา
  - 5) สถานที่ฝังศพ
  - 6) อนุสาวรีย์สาธารณะ
  - 7) ทรัพย์สินอันเป็นสถานที่อยู่อาศัย
  - 8) สถานบริการทางการแพทย์
  - 9) สถานศึกษา

- (3) การรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากมูลเหตุจูงใจ
  - 1) กระทำเพราะเหตุที่เจ้าพนักงานได้ปฏิบัติตามหน้าที่
  - 2) กระทำเพราะเหตุแห่งเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนาอื่นใด

ผู้ศึกษามีความเห็นว่ ข้อเสนอแนะดังกล่าวข้างต้นจะช่วยทำให้ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยมีศักยภาพในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินมากยิ่งขึ้น และยังเป็นกรให้ความคุ้มครองสิทธิหน้าที่ และกระบวนการยุติธรรมทางอาญาไปพร้อมกัน การกำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้นในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินในลักษณะต่างๆ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ย่อมเป็นการแสดงให้เห็นว่ารัฐได้ใส่ใจต่อประโยชน์สาธารณะและได้ใช้อำนาจในการจัดการความผิดทางอาญาได้มากขึ้นเพียงใด ประเทศไทยจึงควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญาในส่วนของความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินที่ควรจะต้องรับโทษหนักขึ้นเนื่องจากลักษณะแห่งการกระทำ ลักษณะของทรัพย์สิน และมูลเหตุจูงใจตามที่ได้กล่าวไว้แล้วตั้งแต่บทที่ 1 ถึง บทที่ 6 แต่ไม่จำเป็นต้องกำหนดให้รับโทษหนักขึ้นเนื่องจากสถานะของบุคคล หรือเนื่องจากผลแห่งการกระทำ ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินด้วยแต่อย่างใด

รายการอ้างอิง

- Allen, M. J. Textbook on Criminal Law. 9th ed. the United States: Oxford University, .2007
- Criminal Damage Act .1971
- Ormerod, David. Smith and Hogan Criminal Law Cases and Materials 10th ed. United States: Oxford University, .2009
- Herring, J. Criminal Law. 6th ed. Houdmills: Palgrave Macmillan, .2009
- . Criminal Law. 9th ed. Basingstoke: Palgrave Macmillan, .2015
- . Criminal Law Text, Cases, and Materials. the United States: Oxford University, .2004
- Legifrance.gouv.fr "Code pénal" <https://www.legifrance.gouv.fr/>
- Legislationline "Criminal Codes" <http://legislationline.org/documents/section/criminal-codes>
- Legislation.gov.uk. Criminal Damage Act 1971 [Online]. Available from: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1971/48/contents> [15 may 2015].
- . Malicious Damage Act 1861 [Online]. Available from: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Vict/24-25/97/contents> [16 may 2015].
- Molan, M. Case and Materials on Criminal Law. Milton Park, Abingdon, Oxon: Routledge-Cavendish, .2008
- Texas Penal Code.
- Lafave, Wayne R. Criminal Law. 5th ed .United State of America: West Publishing, .2010
- กชกร วิชาภัย บุนนาค. การกำหนดความรับผิดทางอาญาสำหรับอาชญากรรมที่เกิดจากความเกลียดชัง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติ, สาขานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2556.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ .กฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 5 พิมพ์ครั้งที่ .2 กรุงเทพมหานครพริ้น : ตั้ง, .2550
- . คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 10 พิมพ์ครั้งที่ .1 กรุงเทพมหานครพริ้นตั้ง พลสยาม :, .2551

ข่าวสด. ตลาดโรงเกลือ"วุ่น-ฮือต๊ับ"ดีเอสไอ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

http://www.khaosod.co.th/view_newsonline.php?newsid=1454554971 [เข้าถึงเมื่อ 4 กุมภาพันธ์ 2559]

คณพล จันทน์หอม .คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิด เล่ม 1 วิทยุชน :กรุงเทพมหานคร .2, .2558

คณิต ฌ นคร .กฎหมายอาญาภาคความผิด .10 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานครวิทยุชน :, .2553

จิตติ ติงศภัทย์ .กฎหมายอาญาภาค .7 พิมพ์ครั้งที่ .3 และภาค 2 ตอน 2 กรุงเทพมหานครศูนย์ : จำกัด การพิมพ์เพชรรุ่ง, .2553

----- .คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค .11 พิมพ์ครั้งที่ .1 กรุงเทพมหานคร :สำนัก อบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, .2555

----- .คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค .8 พิมพ์ครั้งที่ .1 ตอน 2 กรุงเทพมหานครจิริรัช : การพิมพ์, .2548

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ .คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคทั่วไป .15 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, .2556

----- .คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: วิทยุชน, 2549.

----- .คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิดและลหุโทษ .11 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานคร : วิทยุชน, .2557

----- .คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป .14 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานครวิทยุ :ชน, .2555

----- .สังคัมกับกฎหมาย .4 ครั้งที่พิมพ์ .กรุงเทพมหานครวิทยุชน :, .2555

ไทยรัฐ. จับแก๊ง เสีย ว. รับจำ 5 หมื่น ทุบตลาดวังสามหมอ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

<http://www.thairath.co.th/content/568939> [เข้าถึงเมื่อ 27 มกราคม 2559]

ไทยรัฐ. ศาลอาญาสั่งจำคุก 1 เดือน มือพ่นสีสเปรย์ แต่ให้รอลงอาญา 1 ปี [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

<http://www.thairath.co.th/content/501511> [เข้าถึงเมื่อ 27 พฤษภาคม 2558]

----- . ศาลขอนแก่น ตัดสินจำคุกเสื้อแดงเผาศาลากลาง ไม่รอลงอาญา [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:

<http://www.thairath.co.th/content/538726> [เข้าถึงเมื่อ 11 พฤศจิกายน 2558]

----- . ฎีกาแก้โทษคดีรื้อบาร์เบียร์ 'ซูวิทย์-พวก' จำคุก5ปี เหลือ2ปี ไม่รอลงอาญา [ออนไลน์].

แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/569289> [เข้าถึงเมื่อ 28 มกราคม 2559]

บัญญัติ สุชีวะ .คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์ .9 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานครเนติบัณฑิตย : สภา, .2548

- เบนาร์นิวส์. เรืออวนลากข้างรวมกลุ่มทำลายเรือ และทำร้ายเจ้าหน้าที่ที่เข้าจับกุมเรือพวกตน เจ็บ 3 ราย [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.benarnews.org/thai/news/TH-fisheries-12182015162905.html> [เข้าถึงเมื่อ 18 ธันวาคม 2558]
- ปกรณ์ มณีปกรณ์ .ทฤษฎีอาชญาวิทยา.เพรส.ที.เอ็ม :กรุงเทพมหานคร .,2555
- เพียว ศรีแสงทอง .การลงโทษและการแก้ไขผู้กระทำผิด .2 พิมพ์ครั้งที่ .กรุงเทพมหานครคณะ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์, .2555
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. คำแถลง [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/> [เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559]
- . ศาสนา [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://rirs3.royin.go.th/> [เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2559]
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน .เจ้าพนักงาน :แหล่งที่มา .[ออนไลน์] <http://rirs.3royin.go.th/> [เข้าถึงเมื่อ [2559 พฤษภาคม 3
- มนัสนันท์ มากบัว. การทำให้เสียทรัพย์โดยประมาท. นิติศาสตร์มหาบัณฑิต, นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2556.
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. ความหมายของสัญชาติ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=23&chap=5&page=t23-5-infodetail01.html> [เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 2559]
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. ความหมายของชาติพันธุ์ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=23&chap=5&page=t23-5-infodetail01.html> [เข้าถึงเมื่อ 27 กุมภาพันธ์ 2559]
- สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล .ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา .5 พิมพ์ครั้งที่ . กรุงเทพมหานครวิญญูชน ., .2555
- . บันทึกนายยอร์ช ปาดูซ์ (Georges Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมายของรัฐบาลสยาม เกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- หยุด แสงอุทัย .กฎหมายอาญา ภาค .21 พิมพ์ครั้งที่ .1กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, .2554
- . การกำหนดโทษสำหรับความผิดในประมวลกฎหมายอาญา. ดุลพาท 7, 8.
- . กฎหมายอาญาภาค .11 พิมพ์ครั้งที่ .3-2กรุงเทพมหานครมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ., .2553

- . คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา ร .6 พิมพ์ครั้งที่ .127.ศ.กรุงเทพมหานครวิญญูชน ;
.2548
- อัจฉริยา ชูตินันท์ .อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาวิญญูชน :กรุงเทพมหานคร ., .2555
- อัฒณพ ชูบำรุง และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล .อาชญากรรมและอาชญาวิทยาโรง :กรุงเทพมหานคร .
พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, .2555
- อุททิศ แสนโกศิก .กฎหมายอาญา ภาค กรม ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการ :กรุงเทพมหานคร .1
อัยการ, .2525

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวจรรยาพร กฤษฏาวิวัฒน์ เกิดเมื่อวันที่ 22 กันยายน พ.ศ. 2529 ที่ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศาสตรบัณฑิต ด้วยเกียรตินิยมอันดับสอง คณะนิติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ เมื่อ พ.ศ. 2552 พร้อมทั้งได้ไปประกาศการเข้าเป็นอาสาสมัครสำนักงานช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย ต่อมาสอบไล่ได้ใบอนุญาตให้เป็นทนายความจากสภาทนายความ รุ่นที่ 32 พ.ศ. 2553 และสอบผ่านภาคความรู้ความสามารถทั่วไป (ภาค ก.) แห่งสำนักงาน ก.พ. ได้ในปีเดียวกัน อีกทั้งยังสอบไล่ได้ความรู้ระดับชั้นเนติบัณฑิตยสภา สมัยที่ 64 พ.ศ. 2554 และได้รับการศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรมทางอาญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2556.

